

தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீ ம த் கீ தா பா ஷி ய ம்.

இரண்டாவது பாகம்.

(7-வது முதல் 12-வது அத்தியாயம் உள்பட)

சும்பகோணம்

ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரின்டிங் ஒர்க்ஸில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

குறிப்பு.

(2-வது அத்தியாயம் 28-வது சுலோகம் 43-வது பக்கம் தமிழ் உரைக்குப் பதிலாக கீழ் அச்சிட்டிருப்பதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது)

மனிதன் முதலான உடம்புக்கு இப்போது இருக்கும் உருவம் அதைவிட்டு பிரியாத ஸ்வபாவமல்ல அப்படியே இதற்கு முன்னே இருந்திருப்பும், இதற்குப் பிற்பாடு வரப்போகிற இருப்பும் ஸ்வபாவமல்ல. ஆகையால் அதற்கு மாறுவது என்பதுதான் ஸ்வபாவம். ஆகையால் இந்த உடம்புக்கு வரப்போகிற மாறுதலைப்பற்றி கவலைப்படக்கூடாது. இந்த உடம்பு உண்டானது தானே. இதற்கு முன்பு இது ஒருவிதமாக இருந்திருக்குமே. அதை இதற்கு ஸ்வபாவமென்று சொல்லுகிறாயோ? அப்படிச் சொன்னால், அந்த ஸ்வபாவம்போய், இப்படி உடம்பாக ஆனதற்கு நீ அழவேணும். இப்போது இருக்கும் உருவமே ஸ்வபாவம்; ஒருவித இடஞ்சலால் மாறுதல் வருகிறது என்று சொன்னால், அந்த இடஞ்சல் தடுக்க முடியாததாக இருந்தால், அது வந்தே தீரும். துக்கப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. மேலும் அந்த இடஞ்சல் போகாதோ. போகக்கூடியதுதானே. அதுபோனால் ஸ்வபாவமான இந்த உடம்பு உருவம் வருகிறது; அழுவானேன். வஸ்துக்களுக்கு மாறுதலை ஸ்வபாவம். ஒருவன் அதைப் பொறுக்காமல் வருத்தப்பட்டால், அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் பார்த்து அழுது கொண்டேதான் இருப்பன். இப்போது புதிதாய் அழவேண்டியதற்கு என்ன காரணம்.

விஷய அட்டவணை.

ஏழாவது அத்தியாயம்.	சுலோகம்.
அவதாரிகை—	1—3
பகவானுடைய பெருமை—	
1. எல்லாம் அவனுடைய நொத்து	4—5½
2. எல்லாம் அவனிடமிருந்து உண்டாகி அவனிடம் அடங்குகிறது.	6
3. எல்லா உயர்த்த குணங்களாலே அவன் எல்லாறா க்காட்டிலும் மிகவும் உயர்த்தவன்.	6½
4. அவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரன்.	7
5. ஆகையால் அவனையே எல்லா சொற்களும் சொல் லுகின்றன.	8—12
பகவானே இப்படி ஜனங்கன் அறியாததற்கு இடஞ்சல்	13—13½
அத்த இடஞ்சல் போகும்வழி—பிரபத்தி பண்ணுகிறது.	14
பிரபத்தி பண்ணுமைக்குக் காரணம்	15
பகவானிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்கள் மூன்று விதம்.	16
அவர்களில் ஞானீ மிகவும் உயர்த்தவன்.	17—19
ஞானீ அகப்படுவது மிகவும் அரிது.	20—28
8-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்போகிற ஸங்கதிகளின் ப்ர ஸ்தாவம்.	29—30

8-வது அத்தியாயம்.

(1) ஐசுவரியத்தை அடைய வேண்டுமென்றும், (2) தன் ஸ்வரூ பத்தை மாத்திரம் பார்க்கவேண்டுமென்றும், (3) பகவா னிடம் எப்போதுமிருக்கவேண்டுமென்றும் ஆசைப்படுகிற வர்கள் அறியவேண்டிய விஷயங்கள்.	1—4
அக்திமஸ்யிருதி.	5—7
இவர்களில் முதல்வகுப்பார் தியானம் பண்ணவேண்டியவிதம்	8—10
இரண்டாவது வகுப்பார் தியானம் பண்ணவேண்டியவிதம்.	11—13
மூன்றாவது வகுப்பார் தியானம் பண்ணவேண்டியவிதம்.	14
முதல் வகுப்பார் திரும்பி வருகிறார்கள். மற்றவர்கள் திரும்பி வருகிறதில்லை.	15—22
இவர்கள் போகும்வழி—ஒருப்பு முதலானதும்; பகை முத லானதும்.	23—28

9-வது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.	1—3
பகவான் உலகத்தைத் தூக்கும் விதம்—எண்ணத்தாலேதான்.	4—6
பகவான் உலகத்தை உண்டு பண்ணி அழிக்கும்விதம்.	7—10
ஞானிகளுடைய பெருமை—	
1. பகவானே நன்றாய் அறிவது.	11—13
அவர்கள் பகவானே பூஜிக்கிறவிதம்.	14—19
2. பகவானேத்தவிர வேறு தேவதையையும் வேறு பல னையும் சினைக்காமை.	20—25
3. பகவானே பூஜிப்பது எளிதானது.	26
பக்தியோகத்துக்கு மிகுந்த உதவி செய்கிற அங்கம்—ஸாத் விசத்தியாகம்.	27—28
பகவானிடத்தில் மிகுந்தப் பிரீதி உன்னவன் எவனும் அவ னைப் பழிக்கத்தகுந்தவன்.	29—32½
பக்தியோகவிதி.	33
அதின் ஸ்வரூபம்.	34

10-வது அத்தியாயம்

அவதாரிகை —	1—2
பகவான் பிரகிருதியையும் ஜீவன்களையுங்காட்டிலும் வேறு ஜாதி.	3
ஜீவன்களுடைய எல்லாப் பிரவிருத்திகளும் பகவானுக்கு அதீதம்.	4—6
இப்படி பகவானே அறிவது பக்தி வனருவதற்குவழி.	7
பக்தி வளர்த்தவன் இருக்கும் இருப்பு.	8—9
அவனுக்கு பகவான் செய்யும் உபகாரம்.	10—11
பகவானுடைய விபூதியை (எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவதை) சொல்லும்படி அர்ஜுனன் கேட்பது.	12—18
பகவான் தன்னுடைய விபூதிகளைச் சொல்லுவது.	19—42

11-வது அத்தியாயம்.

பகவானைப்பற்றிக் கேட்பபடி பார்க்கவேண்டுமென்று அர்ஜுன னுடைய வேண்டிதல்.	1—4
பகவானுடைய விச்வரூபத்தைப்பார்த்து, அர்ஜுனன் ஆச்சரி யத்தையும், பயத்தையும் அடைத்து, உக்கிரமான ரூபத் தைக் காட்டுவதற்குக்காரணம் என்னவென்றுகேட்பது.	5—31
பகவானுடைய பதில்.	32—34

அர்ஜுனன் பகவானைஸ்தோத்திரம்பண்ணி, தன்னுடைய ரும்
 றங்களை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு, இந்த உரு
 வத்தை மறைத்து, முன் உருவத்தை எடுத்துக்கொள்
 ளும்படி வேண்டிக் கொள்ளுவது, 35—46
 அர்ஜுனன் கேட்டுக்கொண்டபடி பகவான் செய்தது. 47—51
 பகவானை உன்னபடி அறிந்து, உன்னபடி பார்த்து, உன்னபடி
 அடைவதற்கு பக்தி ஒன்றே வழி. 52—54
 பகவானிடத்தில் செய்யும் பக்தியின் படி. 55

12-வது அத்தியாயம்.

ஜீவஸ்வரூபத்தைப் பார்க்க ஜீவனைத் தியானம் பண்ணுவது
 மிகவும் கஷ்டமானது. என் செல்லும். 1—5
 பகவானைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவனைத் தியானம் பண்
 ணுவது மிகவும் வசுவானது. சீக்கிரத்தில் அவனைப்
 பார்க்கலாம். 6—8
 பகவானிடத்தில் மனது நிலையாய் இருப்பதற்கு வழி. 9—12
 நாம்மயோகத்துக்கு வேண்டிய குணங்கள், 13—19
 பக்தியோகம் பண்ணுகிறவர்களிடத்தில் பகவானுக்கு மிகுந்
 தப் பிரீதி. 20

ஸ்ரீமத ராமோநுஜாய நம: |

ஸவஜெநாய நம: ||

கன-பூமநெநாயுபயஷ்டெந வரபிபூபுமநித்
 ஸு பூபஸு பூமநெநா நிரவடிஸு நிவிஜிதெககாரண
 ஸு ஸவந்திஸு ஸவததநித்ஸு ஸதிஸுஸகஸு பிஹா
 விஹநிதெஃ ஸ்ரீதெநாநாராயணஸு பூபுபூவாபமநித்
 தடிவாஸநம் வகூம் தடிஹிஸநித்ஸு சுதீஜிதாநவநிவதக
 கபிபூநாஷாநஸாபுஸம் பூபூம் பூதிதாநெ யாபூத
 டிஸுதநிஸுதஸு !

ஐதாழீம் யெயுரெதெ ஷெப்தெ ந வரவா, ஷும-ஓ-உவரூபொ
 ராஷ்ஷார-ஓவம் தஷ்வாஸநம் உ ஹத்ரிஸாஷ்வாஸுரெயுரெத்
 தஷெததஷுத்ராது 'யதம் ப்ரவ்ரத்திஷ்ட-ஓதாமாம் யெநஸவத்
 திஷம் தத்யு | ஸுகரெட்டணா தரிஷுயத் வரிஷிம் விந-கிராமவம்'
 ஐதூரஷு, 'விஸுய நிபுரிஸாரெனா ப்ரஹ்மஓயாய க்ஷு
 தெ | ப்ரஹ்ம-ஓதம் ப்ரஸநாதா ந ஸொயதி ந காஷ்-கி |
 வரிஷுவெப்தஷா ம-ஓதெஷா திஷ்திம் மஹதெ வராயு' உதிஸம்
 க்ஷிவ்ய வக்ஷுதெ | உவாஸநம் து ஹத்ரிஸ-ஓவாவந்ரெவ
 வரவாஸு-வராயம-ஓததிதி வெஷானவாக்ஷுவிஷ்டு | 'தரெவ
 விஷ்வா-திரே-தூரெகி, தரெவம் விதூ-நரேத் ஐஹ மவதி'
 தூரநி-விஷித்ம் வெஷ்டு - 'ஸுதா வா கரெ ஓ-ஷ்டெஸு
 ...நிஷியூரவிதயூம், ஸுதாமரெவ நொகிஸாவலீத், ஸத்
 ராஷெனா ப்ரவாஸுதம் | ஸுதிமரெ வவ-ஓ-புத்ரீமாம் வி
 ப்ரெகோக்ஷம், விஷுதெ ஷுஷ்யபுத்ரிஸிஷுரெனெ ஸவ-ஓ-ஸாயா |
 க்ஷீயநெ உவாஸு கரெ-காணி தஷிநுஷுஷெ வராவரெ' ஐதூ
 லிஷெரெகாயு-பாஷ்ரீதிலணாதா-ஓவம் ஓஸ-ஓ-நஸிராமகா
 ரம் யூரெநாவாஸநஸவாஸுரிதூவ-ஓ-தெ | வுநஸ
 'நாயிரேதா ப்ரவதெநத் மஸுநா ந ரெயுயா ந ஷும-ஓ-நா

புருதெந | மடுடுடு ஷ ஷுணுதெ தெந மஹுலுடுடுஷுஷு
 ஸுதுலிஷுணுதெ தநடு ஸுரீதி'க் விடுடுஷுணுது வடுடு
 ணுராதநா டுரணீயத் ஹெதுமடுடு ஸுயடுடுணவிஷயஸுர
 துயடுடுவிபடுடு ஸுயடுடுதுயடுடுவிபாடுடுவம் ஸுயடுடு
 ணாடுடுடுவொவ ஸந ஸஷவாதுதிதி ஹி நிபுடுடுதெ | தடுடு
 வ ஹி ஹிதுரிதுயடுடுதெ | 'ஸுஷவடுடுவடுடுதிநாதுயாநம் ஹி
 ரிதுவிபடுடுதெ' ஹுதுரதிவநாது | சுதுடு 'கடுடுவம் விதுநது
 த ஹ ஹவதி | நாடுடு வடுடு சுயநாய விடுடுதெ, நாஹம்
 வெடுடுடுதெ தவஸா ந டாடுடுதெ ந வெதுயா | ஸகதுவனவம்
 விடுடு டுடுஷு டுடுஷு வநவி தாம் யது || ஹுதுர சுநது
 யா ஸகது சுஹடுடுவம் விடுடுதுதுடுடு | துதுரதும் டுடுஷு ஹ
 தடுடுதெ டுடுடுஷு ஹ வரம் தவ' ஹுதுநடுடுடுடுகாதுடு
 ஸம் விபம் ஹவதி ||

தது ஸவடுடு தாவடுடுவாஸுஹடுடுதவரடுடுவாருஷ
 ஸுரடுடுவ யாதுதுது, டுடுஷுதுர ததுடுடுடுடுடு, தது
 வுதுடுடு ஹவது வடுடு, உவாஸு விடுடுடுடு, துதுரதிநடுடுடு
 ஷுடுடு வுதுடுடுதெ ||

ஜீவன்கள் அழிவில்லாத ஸுகத்தை அடைவதற்காக, மஹா
 லெக்ஷிமியோடு கூடின நாமாயணனை அடைய வேண்டியது.
 அந்தக்காக அவனைத் தியானம் செய்ய வேண்டியது. அந்தத் தியா
 னத்தைச் சொல்லுவதற்காக, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதல் ஆறு
 அத்தியாயங்களினாலே அந்தத் தியானத்திற்கு உதவியான ஜீவாத்
 மாவின் உள்ளபடி பார்வையையும், ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து
 கர்மங்களைச் செய்வதினால் அந்தப் பார்வை உண்டாகும் என்ப
 தையும் சொன்னார். இப்போது நடுவினிருக்கும் ஆறு அத்தியா
 யங்களாலே அடைய வேண்டிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும்,
 பக்தி யென்று சொல்லப்படுகிற தியானத்தையும் சொல்லுகிறார்.
 இந்த ஸங்கதியை 18-வது அத்தியாயத்தில் 46-வது சுலோகம்
 முதல் ஒன்பது சுலோகங்களினாலே சுருக்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

உபதிஷ்த்துக்களில் “பகவானைப்பற்றின அறிவினால் அவனை அடைய வேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. இன்னுமொரு இடத்தில் நினைவினால் என்று இருக்கிறது. இன்னுமொரு இடத்தில் இடைவிடாத நினைவினால் என்று இருக்கிறது. வேறு இடத்தில் பகவானைப்பார்ப்பதினால் என்று இருக்கிறது. அறிவு, நினைவு, இடைவிடாத நினைவு, பார்வை-என்கிற சொற்களுக்கு ஒரேபொருள் கொள்ள வேண்டியது. ஏனென்றால், வேதத்தில் “பகவை (நாலுகாலுள்ள பிராணிகை)க் கொன்று யாகம் செய்ய வேண்டியது” என்று சொல்லியிருக்கிறது. இன்னுமொரு இடத்தில் “வெள்ளாட்டினுடைய வயிற்றிலிருக்கும் வபையை ஹோமம் பண்ணுவதற்குத் தகுந்த மந்திரத்தைச் சொல்லு என்று அத்வர்யு ஹோதாவை ஏவுகிறான்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதினால் பசு என்கிற சொல்லுக்கு வெள்ளாடு என்று பொருள் என்று மீமாம்ஸையில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஸாமான்னிய-விசேஷ நியாயம் என்று வடமொழியில் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது பொதுவான சொல்லுக்கு ஒரு காரணத்தைக்கொண்டு அதின் பொருளில் அடங்கிய ஒரு வஸ்துவை மாத்திரம் பொருளாகக் கொள்ளுவது. அந்த நியாயப்படி இங்கே பொருள் கொள்ள வேண்டும். அறிவு என்பது பொதுவான சொல். அதன் பொருளில் அடங்கினது நினைவு என்பது. அதுவும் பொதுவான சொல். அதில் அடங்கினது இடைவிடாத நினைவு. அது கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாயிருக்கலாம். அல்லது தெளிவில்லாமலிருக்கலாம். ஆகையினாலே இந்தப் பொதுவான சொற்களுக்கெல்லாம் கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாய், இடைவிடாமல் நினைப்பது என்று பொருள்.

மேலும் வேதத்தில் ஒரு இடத்தில், பெரியவர்களிடத்தில் பகவானைப்பற்றி கேட்க வேணுமென்றும், கேட்ட ஸங்கதியை யோசிக்க வேணுமென்றும், பிறகு பகவானைத் திபானம் செய்ய வேணுமென்றும், திபானத்தினால் அவனை அடையலா மென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இன்னொரு இடத்தில் “பகவானைக் கேட்பதினாலும், யோசிப்பதினாலும், திபானம் பண்ணுவதினாலும், அடைய முடியாது. பின்னை எப்படி அடையலாமென்றால், அவன்

எவனைக்கூப்பிடுகிறானோ, அவனால்தான் அவனை அடைய முடியும். அவனுக்குத்தான் அவன் தன்னைக் காட்டுவன்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி வேதம் சொல்லுகிறதே. நாம் எதைச் செய்கிறது? நாம் தியானம் செய்கிறதா? அல்லது அவனாக நம்மைக்கூப்பிடுவனென்று ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறதா என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. இந்த ஸந்தேஹத்தைப் பெரியோர்கள் இரண்டு இடங்களையும் ஒட்டி தீர்த்திருக்கிறார்கள். உலகத்தில் ராமன் என்பவன் கிருஷ்ணன் என்பவனை எப்போது கூப்பிடுவன். அவனுக்குக் கிருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருந்தால் தான் கூப்பிடுவன். ராமனுக்கு எப்போது மிகுந்த பிரீதியிருக்கும், கிருஷ்ணனுக்கு ராமனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருந்தால் தான் இருக்கும். ஆகையால் நமக்கு பகவானுடைய இடைவிடாத நினைவு மாத்திரம் போதாது. நமக்குப் பிள்ளை பெண்டாட்டிகளிடம் பிரீதி இருப்பதுபோல், பிரீதியோடே நாம் பகவானை இடைவிடாமல் நினைத்தால், அவனுக்கு நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதி உண்டாகும். அப்போது அவன் நம்மைக் கூப்பிடுவன். ஆகையால் பிரீதியுடன் தியானப்பண்ணினால், பகவானை அடையலாம் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக் கொண்டால் எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருத்தமான பொருள் ஏற்படும்.

பகவானுக்கு நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியிருக்கிறது. இது இன்றைக்கோ நேற்றைக்கோ உண்டானதன்று. இதுமுதல் என்று இல்லாத காலமாய் இருக்கிறது. நாமோ அவனை அநாதிகாலமாய் தெரிந்து கொள்ளவேயில்லை. அதுவும் தவிர, அவனுக்குப் பிடிக்காத-மிகுந்த வருத்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய-வேலைகளைக் கணக்கில்லாமல் செய்திருக்கிறோம். இப்பவும் செய்கிறோம். இப்படி யிருக்கையில், பெரியோர்கள் மூலமாய் அவனைத் தெரிந்து, அவனிடத்தில் கொஞ்சம் பிரீதியை நாம் பண்ணினால், அவன் தயையினாலே நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியைப் பண்ணி, நம்மைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறான். இப்படிப் பிரீதியுடன், கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாய், இடைவிடாமல் நினைப்பதை பக்தி யென்று, பக்தி யோகம் என்றும் சொல்லுகிறது.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் தியானம் பண்ண வேண்டிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மையையும், உடம்புடன் சேர்ந்திருப்பதால் அந்த உண்மை நமக்கு மறைந்திருக்கிறது என்பதையும், அந்த மறைவு நீங்குவதற்கு பகவானைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதையும், அவனைத் தியானம் செய்கிறவர்களின் பிரிவுகளையும், அவர்களில் பகவான்தான் வேண்டுமென்று தியானம் செய்கிறவர்களின் உயர்த்திப்பையும் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீஹ்மவாநுவாஹ—

யியோஸுதநோஃ வாயு-யொமம் யுஜ்யந்தோமஸ்யம் ।

ஈஸம்ஸ்யம் ஸுஹம் ராம் யயா ஜோஸ்யஸி தஸ்யுணம் ॥

யி சூஹிமெவெந ஸுதநோஃ-திபகாவதிநெனெய்
ராதிவெணமெனெயு வெவெநெந் திபிஹதித்யாவிஸெவெஷ
ஸதி ததநாரெஷ விஸீயபுரோண ஸுஹாவத்யா யி ஸாமாயம்
வஹிநோஃ, தோமஸ்யம்-தயா ஸ்யம் வ தோ விநா விஸீயபுரோ
ணதயா தோமஸ்யம் தோகாயாஸம், தோமம் யுஜ்யந்தோம
தாம் ஸுஹம், யொமவிஷயஹதிம் ராஜ ஈஸம்ஸ்யம்-திஸம்
ஸ்யம் ஸுஹம்-ஸகம் யயா ஜோஸ்யஸி - பெந ஜோநெநெ
தெந ஜோஸ்யஸி தஸ-ஜோமஸ்ய, ஸவஹிதநோஃ ஸ்யுணம் ॥ ॥ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்.

என்னிடத்தில் உயர்ந்தபிரீதி இருப்பதினாலே, என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், என் குணங்களையும், நான்செய்த வேலைகளையும், என்னுடைய ஸொத்துக்களையும் விட்டுப் பிரிந்தால், அரைக்கூணம் கூடத் தாங்கமுடியாமலிருப்பதால், எப்போதும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டும், என்னால் எப்பொழுதும் தூக்கப்பட்டும் இருந்து கொண்டு, என்னைத் தியானம் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்காக ஸந்தேஹ மில்லாமல் என்னுடைய எல்லாஸங்கதிகளையும், எப்படிச்சொன்னால் நீ அறிவாயோ, அந்தமாதிரி சொல்லுகிறேன். நீ மிகவும் ஜாக் கிரதையாய்க் கேள்.

1 என்னுடையது என்றுகிறேன்.

[4]

மூன்று குணங்களும் ஸமமாயிருக்கும்போது, பிரளயம் என்கிற இருப்பு, ஒருருணம் மேலிட்டிடு மற்றவைகள் குறைத்து இருக்கும்போது ஜகத்து உண்டாகிறது. ஜகத்து உண்டாகும் விதமாவது:— முதலில் பிரகிருதி மஹத்து என்கிற வஸ்துவாக ஆகிறது. மஹத்து அஹங்காரமாக ஆகிறது. அந்த அஹங்காரம் மூன்று பிரிவாக இருக்கிறது, ஸத்வருணம் மேலிட்டதும், ரஜஸ்ஸு மேலிட்டதும், தமஸ்ஸு மேலிட்டதும் என்று. ஸத்வருணம் மேலிட்டதிலிருந்து மனது முதலான பதினென்று இந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. (7-வது பக்கத்தில் 1-உதாரணப்பைப்பார்க்க). தமோருணம் மேலிட்டதிலிருந்து ஆகாசமும், அதிலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து கெருப்பும், கெருப்பிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து பூமியும் உண்டாகின்றன. இவைகளைப் பஞ்சபூதங்கள் என்று சொல்லுகிறது. அஹங்காரமானது ஆகாசமாக மாறும்போது, நடுவில் சப்ததம்மாத்திரம் என்கிற ஒரு வஸ்துவாக ஆகி ஆகாசமாக ஆகிறது. அப்படியே மற்றாஸுபூதங்களும் அந்தத்தன்மத்திரங்கள்வழியாக உண்டாகின்றன. ஐந்தபூதங்கள், ஐந்த தம்மாத்திரங்கள், பதினென்று இந்திரியங்கள், மஹத், அஹங்காரம்—ஆக இருபத்து மூன்று தத்வங்கள். இவைகளுக்குக் காரணமான பிரகிருதியையும் சேர்த்து இருபத்துநாலு தத்வங்கள் என்று சொல்லுகிறது. சுலோகத்தில் காரணமான பிரகிருதியை எட்டுவிதமாய் பிரித்திருக்கிறது என்று சொன்னது எப்படியென்றால், பதினென்று இந்திரியங்களை ஒருவகுப்பாகப் பண்ணியும், தம்மாத்திரங்களைப் பூதங்களுடன் சேர்த்தும் எட்டு என்கிற கணக்கு ஏற்படுகிறது. இவைகள் சேர்த்து பல்லிதமான இந்த ஜகத்து உண்டாகிறது. காரணமான இவைகளை உண்டுபண்ணுவதை ஸமஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி. என்றும், இவைகளிலிருந்து பல்லிதமாய் தோன்றுகிற ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதை வியஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்லுகிறது. ஸமஷ்டியும், வியஷ்டியும் இன்னதென்று உதாரணத்தைத் கொண்டு தெரித்து கொள்ளலாம் சமையல் பண்ணுகிறவன் தனித்தனியாயிருக்கும் உப்பு, புளி, மிளகாய், கடுகு, வெந்தயம், காயம், கரிகாய் முதலான ஸாமான்களைப் பல விதமாய்ச் சேர்த்து, குழம்பு, ரஸம், கரி, என்று பெயருள்ள பதார்த்தங்களாகச் செய்கிறான். தனித்தனியாய் இருந்தவைகளை ஸமஷ்டி (பொது) என்றும், அவைகளைச் சேர்த்து உண்டானதை வியஷ்டி-(பிரித்தவைகள்) என்றும் சொல்லுகிறது. இதுபோல ஒன்றோடொன்று சேராத பூமி முதலானவைகள் ஸமஷ்டி. அவைகளைச் சேர்த்து உண்டான ஜகத்து வியஷ்டி.

1. பிரகிருதி என்னுடையது என்று சொல்வதாலே, அது பகவானைக்காட்டிலும் வேறு என்று ஏற்படுகிறது. உலகத்தில் சொத்து வேறு, லொத்தையுடையவன் வேறு என்று புர்த்துகிறோம். அப்படியே பகவான் வேறு, பிரகிருதி வேறு.

சுவரெயரிதஸுந்நாம் ப்ருக்யதில் விவி றே வராஸு |

ஜீவஹிதாஃ ஶீஹாவாஹை யயெஹம் யாயபுதெ ஜீவஃ || ௫ ||

ஐயம் ஶீஹாவரா ப்ருக்யதில்: ஐதஸுந்நாம்-ஐஹோஹைதநா
யாஸுதநஹோஹிதாயாஃ ப்ருக்யதெவி-ஸஜாதீயாகா
ராஸு; ஜீவஹிதாஃ வராஃ-தஸுந்நா ஹோஹைதஸுந் ப்ருயாநஹி
தாஃ வெதநா ஹிவாஸு; ஶீயாம் ப்ருக்யதில் விவி | யயெஹ-சுவெ
தநம் சுயஸ்தீம் ஜீவாயபுதெ || || ௫ ||

இது என்னுடைய 1. தாழ்ந்த 2 பிரகிருதி. அறிவுள்ள ஜீவன்
களால் அநுபவிக்கப்படுகிற அறிவில்லாத இந்தப் பிரகிருதியைக்
காட்டிலும் வேறான-அதை அநுபவிப்பதாலே உயர்ந்ததான அறி
வுள்ள ஜீவன்களை 3 என்னுடைய உயர்ந்த மற்றொரு பிரகிருதி

1. ஜீவன்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்களை அநுபவிக்கிறார்கள். அநு
பவிக்கிற ஜீவன்களை உயர்ந்தவர்களாகவும், அநுபவிக்கப்படுகிற அறிவில்
லாத வஸ்துக்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. பிரகிருதி என்கிற சொல்லுக்குக் காரணம் என்று பொருள்.
அறிவுள்ள ஜீவன்கள்—அறிவு இல்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளிரண்டும்
சேர்ந்து உலகம் உண்டாகிறது. ஆதலால் உலகத்தை காரியம் (உண்
டாகிறது) என்றும், இவை யிரண்டையும் காரணம் (உண்டெண்ணுகிறது)
என்றும் சொல்லுகிறது. அவைகளில் மாறுகிற—அறிவில்லாத வஸ்துக்
களை உண்டாகிறது என்று சொல்லலாம். மாறுதலும் அறிவுமில்லாத
அறிவுள்ள ஜீவன்களை உண்டாகிறதென்றும் உண்டெண்ணுகிற தென்
றும் சொல்லலாமா? என்றால், பதில்—ஜீவன்களுக்கு இரண்டு விதமான
இருப்பு இருக்கிறது. பிரளய காலத்தில் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியா
கவும், அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப் போலவும் இருக்கிறார்கள். விரும்பத்த
காலத்தில் வெவ்வேறு உடம்புகளோடும், இரத்திரியங்களோடும் சேருகி
றார்கள். இந்த சேர்க்கையாலே அவர்களுடைய அறிவிலும், அவர்கள்
செய்யும் வேலைகளிலும், அவர்களுடைய அநுபவங்களிலும், பல வேறு
பாடுகள் இருக்கின்றன. இந்த இருப்பு வியத்தியான இருப்பு. முன்
இருப்பு ஸமவத்தி இருப்பு. முன் இருப்பு காரணம். பின் இருப்பு காரியம்
(செய்யப்பட்டது). காரணம் என்பது காரியத்துக்கு முன் இருக்கும்
இருப்பு.

3. இதனாலே பகவான் ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று ஏற்
படுகிறது. முன் சுலோகம் அவர் ஐகத்தைக் காட்டிலும் வேறு

பாக நினை. அந்த ஜீவன்களால்தான் இந்த அறிவில்லாத லோகங்கள் 1 தூக்கப்படுகின்றன. [5]

வனதஜெநாநீதி ஸூதாநி ஸவபூணீத்யூவயாராய |

சஹம் க்ருதீஸ்ய ஜமதஃ ப்ருஹவஃ ப்ருஹஸ்யயா || ||சு||

வனதஜெநாநீதி ஸூதாநி ஸவபூணீத்யூவயாராய |
நீதி ப்ருஹாதிஸ்ய ப்ருஹஸ்யயாந்யூவயவஹா வெநாவஸ்யிதாநி
விஹிநிபூராணி ஜீயாநி ஸவபூணீத்யூவயாராய |
ஜீயப்ருக்யதிபயபொநீதி ஸிதாநி ஜீயாந்யூவயா ப்ருக்ய
திபயபொநிஸ்தவ க்ருதீஸ்ய ஜமதஃ தயொபூத்யொரவி ஜ
ஜெநாநிஸ்தவஜீயஜெநவக்யதீஸ்ய ஜமதஃசஹஜெவ ப்ருஹவொ
சஹஜெவ வ ப்ருஹவொசஹஜெவ வ ஸெஷீத்யூவயாராய |
தயொபூதிஹிதஜீயிஹிதயொபூக்யதிபாநாஷயொரவிவ
ரஜீயாநாஷயொநிஸ்தவ ப்ருக்யதிபயிஸ்ய |
ஜீயாநவ்யுதேயீயதெ | க்ருக்யதீயதெயீயதெ |
சஹஸம் கஜீயி யீயதெ |
தஜீய
வரெஜெவஹஜீ யவதி, விஜெநாநீத்யூவயாசு வரதொகிதெ
தெ ரூதெவ ப்ருயாநம் வாநாஷயூவிபூ, ப்ருக்யதிபயா ஜ
யா பூதா பூதாபூதஸ்யூரூபிணீ |
வாநாஷயூவ்யூ
வாவெதென யீயதெ வரஜாதீதி |
வரஜாதீய வஸெஷீஷா
ஜாயாசு வரஜெயூரூ |
வ்ஷாநாஜீ ஸ வெஷேஷா வெஷா
ஜெஷா வ யீயதெ |
உத்யாதிசா ஸி ப்ருக்யதிபயம் || ||சு||

என்று சொல்லிற்று. ஆகையாலே அவர் அறிவுள்ளதோ அறிவில்லாததோ, எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதி. ஜீவன்கள் அறிவில்லாதவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே உலகத்தில் மூன்று தத்வங்கள் இருக்கின்றன—பிரகிருதி, ஜீவன்கள், பகவான்—என்று.

1. ஜீவன்கள் தாங்குகிற காவத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களை (உடம்புகளை) தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தாலே தாக்குகிறார்கள். விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தங்களுடைய ஸங்கல்பத்தாலே (எண்ணத்தாலே)யும் தாக்குகிறார்கள்.

1 என்னுடையதான், அறிவுள்ளதும்—அறிவில்லாததும் என்று இருவகைப்பட்ட—ஸமஷ்டியான (பொதுவான) இந்த இரண்டு பிரகிருதிகளால் உண்டான—பிரம்மா முதல் புழுவவரைப் உயர்ந்தவைகளாகவும், தாழ்ந்தவைகளாகவு மிருக்கும்—உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிற எல்லாப் பிராணிகளும் என்னுடையது என்று நினை. என்னுடைய இரண்டு பிரகிருதிகளால் எல்லா முண்டானபடியாலே அவைகளும் என்னுடையவைகள்தான். இப்படியிருப்பதாலே, அதாவது—ஐகத்து இரண்டு பிரகிருதிகளிலிருந்து உண்டானபடியாலும், அந்த இரண்டு பிரகிருதிகளும் என்னிடமிருந்து உண்டானபடியாலும்—எல்லா லோகங்களும் என்னிடத்திலிருந்து தான் 2 உண்டாகின்றன. என்னிடம்தான் வந்து முடிவில் அடங்குகின்

1. முன் இரண்டு சுலோகங்களாலே ஸமஷ்டியான அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், ஸமஷ்டியான ஜீவன்களும் பகவானுடைய லொத்து என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், ஜீவன்களும் சேர்ந்த உண்டான வியஷ்டி வஸ்துக்கள் பகவானுடைய லொத்துக்கள் என்று சொல்லுகிறது.

2. இரண்டு பிரகிருதிகளும் பகவானிடமிருந்து உண்டாகின்றன என்று வேதத்தில் எங்கே சொல்லியிருக்கிறது என்றால், பதில்—வேதத்தில் இரண்டு பிரகிருதிகளும் பகவானிடத்தில் பிரளய காலத்தில் லயத்தை அடைகின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைக்கொண்டு, பகவானிடமிருந்து அவைகள் உண்டாகின்றன என்று வேதத்தினால் சொல்லப்படுகிற தென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். பகவானிடத்தில் இவைகள் லயத்தை அடைகிறது (அடங்குகிறது) என்பது, பாவில் ஜலத்தை விட்டால், இதுபால், இதுஜலம், என்று எப்படிப்பிரித்து அறியமுடியாதோ அப்படியே பகவானிடத்தில் இந்த இரண்டும் பிரித்து அறியமுடியாதபடி சேருகிறது தான். பாலோடு சேர்த்த ஜலத்தை எப்படிப்பால் என்று சொல்லுகிறோமோ, அப்படியே இரண்டு பிரகிருதிகளோடு சேர்த்த பகவானிடப் பிரம்மம் என்று சொல்லுகிறது. இரண்டிதத்வங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தில் அழிவில்லை. ஆகையாலே அவைகளை சித்தியங்கள் என்று சொல்லுகிறது. பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றாயிருப்பதாலே அவைகளை ஒன்று என்றும் சொல்லுகிறது.

பகவான் தான் ஐகத்துக்கு உபாதாகாரணமும், சிமித்தகாரணமும். ஒரு குயவன் மண் கட்டியிலிருந்து சட்டியையும் பாளையையும் செய்கிறான். மண்கட்டியை உபாதாகாரணம் என்றும், குயவனை சிமித்

றன. எல்லாம் என்னுடையவைகளாக இருப்பதாலே நானே 1
சேஷி என்று நினை. ஸமஷ்டியான அறிவுள்ள பிரகிருதியும், அறி
வில்லாத பிரகிருதியும் பகவானிடமிருந்து உண்டாகிறது என்பது
வேதத்திலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. (6)

சிதோ வரதாரம் நாத்யசு கிண்பிடிஸி யநஃஜய |

யயோ ஸவபுகாரணஸ்யூவி ப்ருக்யதீத்யஸ்ய காரணகெ
ந ஸவபுகாபெதநவஸூ-ஸெஷிணஸ்யூவி ஸெஷிகெ
ந காரணத்யா ஸெஷித்யா வாஹம் வரதாரம், தயோ ஜோந
ஸக்திஸவாடி மூணயொமெந வாஹஸெவ வரதாரம் | சிதோ
நாத்யசு-சித்யூ-சிரிகூம் கிண்டிசு ஜோநஸவாடிமூணாஹயொமி
வரதாரம் நாத்யூ ||

எல்லாவற்றையு முண்டுபண்ணுகிற இரண்டு பிரகிருதிகளை
உண்டுபண்ணுகையாலும், எல்லா அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்கு
சேஷிகளான ஜீவன்களுக்கும் சேஷியாயிருப்பதாலும், எப்படி
நான் பரதாரே (மிகவும் உயர்ந்தவனே) 2 அப்படியே, ஞானம்,
சக்தி, வலிமை, முதலான குணங்களாலேயும் நான்தான் பரதான்.

தகாரணம் என்றும் சொல்லுகிறது. இங்கே இரண்டுகாரணமும்
வேறாயிருக்கிறது. இப்படியே உலகத்தில் எங்குமிருக்கிறது. அப்படியிருக்க
எப்படி பகவானுரண்டுகாரணமுமாய் இருக்கக்கூடும் என்றால், பதில்—
இரண்டு பிரகிருதிகளோடும் சேர்ந்த பகவானே ஜகத்தாக ஆகிறான்.
தாயாருடைய கர்ப்பத்தில் வைக்கப்பட்ட ஜீவனோடு கூடிய ரேதஸ்ஸானது
குழந்தையாய் வளர்ந்து, வெளிப்பே வந்து, வளர்ந்து பாலனாகவும், யுவாவா
கவும் எப்படி ஆகிறதோ; அப்படியே இரண்டு பிரகிருதிகளோடு சேர்ந்தி
ருக்கிற பகவான் மஹத், அஹங்காரம், ஆகாசம் முதலானவைகளாய் வரி
சையாய் ஆகி, பிறகு ஜகத்தாக ஆகிறான். இதைத்தான் வேதத்தில் “கான்ப
ஹவாக (பலவஸ்துக்களாக) ஆகவேணும்” என்று பகாவான் நினைத்ததா
கச் சொல்லியிருக்கிறது.

1. எவனுக்காகவே (அதாவது-எவனுடைய உபயோகத்துக்காக
வே) எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ, அதை அவனுக்கு சேஷம் என்றும்,
அவனைச் சேஷி என்றும் சொல்லுகிறது.

2 இது சுலோகத்தில் சொல்லாமல் போனபோதிலும், அப்படியே
அர்த்தம் கொன்னவேணும். முன் சுலோகங்களில் எல்லாவஸ்துக்களுக்கு

என்னிடத்தில் கோர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.1

(63)

வான் எல்லா வஸ்துக்களிலு மிருத்தாலும், எல்லாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்திருக்கிறான் என்றும், தூலாலே மணிகளுக்கு உபயோகமே யல் லாமல், மணிகளால் தூலிற்கு எப்படி உபயோக மில்லையோ, அப்படியே பகவானாலே எல்லா லோகங்களும் தூக்கப்படுகிறதே யல்லாமல், அவன் அவைகளின் அநீனமா யிருக்கவில்லை என்றும் ஏற்படுகிறது.

1. இத்த சுலோகத்தில் எல்லாவஸ்துக்களில் பகவான் துழைத்து, அவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறா னென்று சொல்லியிருக்கிறது. வஸ்துக்களுக்குள்ளே துழைத்திருப்பது அவைகளை ஏவி அவைகளைக் கொண்டு வேலைசெய்வதற்காக. இப்படி பகவான் எல்லாருடைய ஹிரு தயத்தி லிருத்து ஏவி வேலை வாங்குகிறா னென்று 18-வது அத்தியாயம் 61-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. 4-வது சுலோகம் முதல் இதுவரையில் பகவானைப் பற்றிச் சொன்ன தாவது—பகவான் எல்லாவற் றையும் தூக்குகிறான். எல்லாவற்றையும் ஏவி வேலை வாங்குகிறான். எல் லாம் அவனுடைய ஸொத்து. அதாவது—அவனுக்கு வேலைசெய்து அவனை ஸந்தோஷப் படுத்தவேண்டியது. ஆகையாலே எல்லாம் அவ னுக்கு உடம்புகள். அவைகளுக்கு அவன் ஆத்மா. ஆத்மா என்பது— ஒருவஸ்துவைத் தூக்கிக்கொண்டு, அதை ஏவி வேலைவாங்கி, அதைத் தன்னிஷ்டப்படி உபயோகப் படுத்துகிறவன். உடம்பு என்பது—ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, அவனால் ஏவப்பட்டு, அவன் இஷ்டப் படி உபயோகிக்கத் தகுந்த வஸ்து.

பகவானே எல்லா வஸ்துக்களாக ஆகிறான் என்று கீழே சொல்லப் பட்டது. இதினாலே அவனுக்கு உடம்பாகிய ஜீவன்களுக்கும், பிர கிருதிக்கும் போல அவனுக்கு மாறுதல் உண்டோ என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகலாம். ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடு இல்லை. அது ஒ ரேமாதிரியாக இருக்கிறது. ஆனால் அவனுடைய அறிவுஎன்கிற குணமா னது சிவவேளைகளில் சுருங்கியும், சிவவேளைகளில் விரிவையடைத்து கொண்டு மிருக்கிறது. பிரகிருதியின் ஸ்வரூபமே மாறி, வேறு உருவ ங்கள்வந்து, வேறுபெயர்களை அடைகிறது. பகவானுக்கு இந்த இரண்டு விதமான வேறுபாடுகளும் கிடையாது. ஏனென்றால், அவன் ஆத்மாவாக வும், மற்றவைகள் அவனுக்கு உடம்பாகவும் இருக்கின்றன. கம்முடைய உடம்புகளுக்கு குழத்தைப்பருவமும், யௌவனமும், கிழத்தனமும் வருகிறபடியால் அதற்கு மாறுதல் இருக்கிறது. இது அந்த உடம்புக் குள் இருக்கும் ஜீவனுக்குக் கிடையாது. அதுபோல், இந்த சுலோகத் தாலே இன்னொரு ஸங்கதி ஏற்படுகிறது. “ஜீவன்களும், பிரகிருதி யும் ஒன்றினால் தூக்கப்படவில்லை, அவைகள் தனியாகவே இருக்கின்றன” என்று சிவர் சொல்லுகிறார்கள். அத்தமதம்பிசுவு என்று காட்டப்படுகிறது.

1. ரஸம், வெளிச்சம் முதலான 2 விலகணமான எல்லா வஸ்துக்களும் என்னிடமிருந்து தான் உண்டாகின்றன. என்னுடைய உபரோகத்துக்காகவே தான் இருக்கின்றன. என் உடம்பாகையால் என் அதிர்மமாகவே இருக்கின்றன. ஆகையால் நானே எல்லாப்பிரகாரமாக இருக்கிறேன்—அதாவது அவையெல்லாம் எனக்குப் பிரகாரம். (8-11)

களும் ஒருபோதும் பிரியாமல் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகளைக் காட்டும் சொற்களாலே பகவானேவதமும், வேதமறித்தவர்களும் சொல்லுவது வழக்கம்.

1. ரஸம், வெளிச்சம் முதலான சொற்களாலே பகவானேயே சொல்லுவதற்குக் காரணம் காட்டப்படுகிறது. உலகத்தில் “ராஜா தான் ராஜ்யம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு ராஜாவின் அதிர்மமாக ராஜ்யம் இருக்கிறதென்று பொருள். இங்கே அப்படிப் பொருள் கொள்ளக் கூடாது. முக்கியமான பொருள் கிடைக்கும்போது, அதை விடுவதற்கு நியாயமில்லை.

2. 12-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிற ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்ட பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று பொருள். இந்த நாலு சுலோகங்களில் சொல்லுகிற ரஸம்கந்தம் முதானவைகள் அந்தந்த திரவியங்களுக்கு முக்கியமான குணங்கள்.

சுலோகங்களுக்குப் பொழிப்புரை—ஜலத்திலுள்ள ரஸம் என்கிற குணம் நான். சந்திரனுடையவும் ஸூரியனுடையவும் வெளிச்சம் நான். எல்லாவேதங்களுக்கு முக்கியமான பிரணவமும், ஆகாசத்தில் சப்தம் என்கிறகுணமும், ஜீவன்களிடத்திலுள்ள வேலைசெய்யும் சக்தியும், நான். (குறிப்பு:—ரஸமென்பது ஜலத்தின் முக்கியமானகுணம். ஜலம் கெருப்பிலிருந்து உண்டாகும்போது— கெருப்பிலில்லாமல் ஜலத்துக்கு இந்தகுணம் புதிதாய் உண்டாகிறது. வெளிச்சமென்பது—அது இருக்கும் ஸூரியனையும் சந்திரனையும் காட்டிலும் வேறான நாலுபக்கத்திலும் பரவுகிற தேஜஸ்ஸான திரவியம். இந்த வெளிச்சத்தைக் கொண்டு ஜகத்துக்குச் சந்திரனும், ஸூரியனும் உபகாரம் பண்ணுகிறபடியாலே அது முக்கியமானது. பிரணவமானது எல்லாவேதங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்வதால் அது முக்கியமானது.)

3-வது சுலோகம்—பூமியிலுள்ள கல்லவாஸனையும், அக்னியிலுள்ள கொளுத்துகிற சக்தியும்; உடம்போடு கூடிய எல்லா பிராணிகளும்

பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமும், தபஸ்ஸு செய்கிறவர்களின் தபஸ்ஸும நான். (குறிப்பு—துளாவி முதலானவனுதுவின் சல்லவாஸனை யாலே பூமி ஸத்வகுணத்தை அதிகப்படுத்திவதாலும், ஸுகத்தை உண்டு பண்ணுவதாலும் அது முக்கியமான குணம். உடம்போடு கூடிய எல்லா ரிடத்திலும் என்று சொல்வதில் பிரம்மாமுதலானவர்களைச் சேர்த்து சொல்லப்பட்டது.)

10-வது சுலோகம். அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் இன்னொரு வஸ்துவாக ஆகிற சக்தியை நான் என்று தெரிந்து கொள். மண்ணோடு சேர்த்த விதைக்கு மரமாக ஆகிறசக்திபோல. புத்தியுள்ளவர்களுடைய புத்தியாகவும், தேஜஸஸையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களுடைய தேஜஸஸாகவும் நான் இருக்கிறேன். (குறிப்பு—தேஜஸஸு என்பது ஒருவனிலும் அபமானப்படுத த முடியாதபடி இருப்பது. ஒருவனை அவமானப்படுத்தும் ஸாமர்த்தியம் என்றும் சொல்வது உண்டு.

11-வது சுலோகம் பலமுன்னவர்களுடைய காமத்தாலும், ராகத்தாலும் விடப்பட்ட பலம் என்கிறகுணம் நான் தேவர்களிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் யிருக்கிற தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத காமமும் நான். (குறிப்பு:—ராகம் என்றால் ஆசை. அதுமுற்றினால் காமமாகிறது. இவைகளோடு சேர்த்த பலமானது அயலாருக்கு ஹிம்னையை உண்டு பண்ணுமாயகையால், அதுதன்சேராத-தர்மம் செய்வதற்கு உபயோகமான-பலம் இங்கே சொல்லப்பட்டது. தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமமாவது—ஒருவனுக்கு ததன் மனைவியினிடத்தில இருக்கும் பரிதி முதலானது.)

வேதத்தில் சில இடங்களில் பகவான் வேறு, ஜகத்து வேறு என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைப்பேதசருதி என்று சொல்கிறது. வேறு சில இடங்களில் ஜகதே பகவான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதை அபேதசருதி என்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு சருதிகளுக்கும் பொருத்துமபடியாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டியது. உண்மையில் பகவான் வேறு, ஜகத்து வேறு. ஜகத்தைப் பகவானுக்கு உடம்பாகவும், பகவான் ஜகத்துக்கு ஆதமாவாகவும், ஜகத்துப் பகவானுடனே எப்போதும் சேர்த்தும், ஒருகூணமும் அவனைவிட்டுப் பிரிபடாமும் இருப்பதால், ஜகதையே பகவானாகச் சொல்லுகிறது. ஜீவனும், அவன் உடம்பும் எப்போதும் சேர்த்திருக்கிறபடியால், அவர்களை உடம்பாகச் சொல்லுவது உலக வழக்கம். “நான் மனிதன்” என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான். ‘நான்’ என்பது அழியில்லாத ஜீவன். ‘மனிதன்’ என்பது அழியக்கூடிய உடம்பு. இவையிரண்டும் ஒன்றாக இருக்கமாட்டாது.

சிலவஸ்துக்களில் தமோருணமும் மேலிட்டிருக்கின்றன, அவை
கள் உடம்புகளாகவும், இரத்தினி யங்களாகவும், அவைகளால்
அதுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகவும், 1 அவைகளை உண்டுபண்ணு
கிறவைகளாகவும் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் 2 என
னிடமிருந்தே உண்டானவைகள் என்று நினை என உடம்பு
களாய் இருப்பதால், என அதிநமாயுமிருக்கின்றன ஒருக்காலத்
திலும் அவைகள் அதிநமாய் நான் இருக்கவில்லை. உலகத்தில
ஆத்மாவின் அதிநமாக உடம்புகள் இருந்தபோதிலும், உடம்
பினாலே ஆத்மாவுக்கு உதவி உண்டு. அப்படி அவைகளாலே
எனக்குத் துளிக் கூட உதவி இல்லை அவைகளை நான் விடையாட்டு
(சீலை)க்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (12)

தி. வி. ம. க. - ஸ்தலத்திலிருந்து திரைப்படம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சொஹிதம் நாலிஜாநாதி ஜாமேஜு வரவேய்யு || ॥௧௩॥

தலைவன் வெதநாபெதநாதுகம் கரூதம் ஜமததீயம் கா
 லெ காலெ பிதவனபொதபுதெ, யீயி உ பூதீயதெ, பீயெவா
 வலிதம், ஜெரீரலபிதம், பீதாதகம் வெதபுஹெவ காரணா
 ஸாரயாம் காயபாவஸாரயாம் உ ஸயபுரரீரதயா ஸயபுரூகா
 ரொரவலி கம் | சுதம் காரணகெந ரெபிதெந உ ஜோநா
 புலவெபுயகபுராணமுணமெனெ ஸூஹெய வவெபு
 பூகாரெரெவரதாரம், பீதொநபுதெநாவி கருராணமுண
 மெனந வரதாரம் ந விபுதெ | ஸயபுதெந பாம் சிஹ
 ஸாதிகராஜவதாபெமுணபெபெபுர ஹபெபு: வரபு-
 பீதவாயாரெனெ: கருராணமுணமெனெபுததெபுதா
 பூகாரெரெவர வரபுதபுதபுதபுத, ஸயபுயம்-வெபெகாரபுவ

1.இதனால் ஸமஷ்டி இருப்பு சொல்லப்படுகிறது.

2. “என்னிப்பிருக்கே” என்பதாலே உலகத்திற்கு உபதாசகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் பகவான் ஒருவனை என்று காட்டப்படுகிறது. மேலும், ஸ்வதவகுணம் மேலிட்டது முதலான பலவஸ்துக்களைச் சொல்லுவதாலே அத்திறகுத் தகுத அநேககாரணங்கள் உண்டோவென்ற ஸந்தேஹமும் தீர்க்கப் படுகிறது.

பிவி தெதெரெவ த்ரிவிமபுணரெயெநிடுவீநதெரெஃ கூண
யுஹிவிஃ வஹிவஃகபுநாமுணரெயெஹிடுயஹொயெகெ
நாவஹிடுதெஃ வஹிடுயெடுபுஹிதம் ஹெவத்ய-ஃகந
ஹிடுயாவரா-தநாவஹிடுதிரிஃ ஜஹொஹிஜநாதி || ||கந||

அவ—இப்படி பகவானுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. மேல் பிரகிருதியினாலே அது மறைக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்.

இப்படி அறிவுள்ளது, அறிவில்லாதது என்று இருவகையான இந்த எல்லா உலகமும் என்னுடையது. அந்தந்த காலத்தில் என்னிடமிருந்துதான் உண்டாகிறது. பிரகிருதி என்னிடம்தான் வந்து அடங்குகிறது. என்னிடத்திலேயே இருக்கிறது, அது எனக்கு உடம்பு. நான் அதுக்கு ஆத்மா. இந்தக்காரணங்களாலே, பிரளயகாலத்தில் அழிபாடமிருக்கிற ஜீவங்கள் உருவமாயும் பிரகிருதி உருவமாயும் நான், நான் இருக்கிறேன். இப்போது காணப்படுகிற அனைக வஸ்துக்களின் உருவமாயு மிருக்கிறேன். ஆதலால் உண்டு பண்ணுவதாலும், எல்லா வஸ்துக்களையும் உபயோகித்துக் கொள்வதாலும், அறிவு முதலான கணக்கில்லாத உயர்ந்த நல்ல குணங்களாலும் எல்லாவிதத்தாலும் நானே மிகவும் உயர்ந்தவன். என்னிடத்திலிருக்கும் ஒரு ஸங்கதிபாலாவது மிகவும் உயர்ந்தவஸ்து வேறொன்றும் கிடையாது. இப்படி ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களுள்ள மற்ற எல்லாவஸ்துக்களைக் காட்டிலும், என்னிடத்தில் மாத்திரமிருக்கிற நல்ல குணங்களின் கூட்டங்களாலும், 1 பலவிதத்தாலே நான் இன்பமாயிருப்பதினாலும்

1. பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான வஸ்துக்கள் சப்தம் முதலான தங்களுடைய குணங்களாலே ஸுகத்தைக்கொடுக்கின்றன. பகவானோ ஞானம் சக்திமுதலான குணங்களாலும், திருமேனியினுடையபலவிதங்களான குணங்களாலும், சுத்த ஸத்வம் என்கிற திரவியத்தினுடைய சப்தம் முதலான குணங்களாலும், பிரகிருத வஸ்துக்களையும் பகவானுடையது என்கிற எண்ணத்தினால் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதாகப்பண்ணுகையாலும் பகவான் மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவன். அந்த ஸுகங்களின் உயர்த்திக்கு எல்லையிலே.

லும் மிகவும் உயர்ந்தவனாயும், இவைகளுக்கு ஒருக்காலும் குறைவில்லாதவனாயும், எப்போதும் ஒரே மாதிரியாயும் இருக்கிற என்னை-தேவன், மாடு(திரியக்) மனிதன், மரம்(ஸ்தாவரம்) என்று 1 நான்கு வகைப்பட்ட உலகம், 2 ஸத்வம் முதலான குணங்களால் ஏற்பட்டதாயும், மிகவும் இளப்பமாயும், நிலையில்லாததாயும் அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உடம்புகளாயும், இந்திரியங்களாயும், பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான அநுபவிக்கத் தகுந்தவஸ்துக்களாயுமிருக்கிற பதார்த்தங்களினாலே 3 மயங்கி அறியவில்லை.

(13)

சுவ—கூற ஸுத வநாநவபிகாதிஸயாநநெ கிகெ ஸுதெகா—பெ வெளகிகவஹு ஹொமுதாபுகாபெபெஸுதாஷுதரெ க்யி ஸிதெஷுதாதிஹிநெஷு மூணபெ

1. சுலோகத்தில் “இந்த எல்லா ஜகத்” என்ற சொற்கள் இருக்கின்றன. அதில் “எல்லா” என்கிற சொல்லானது தேவஜாதியிலே சேர்த்த பிறும்மா முதலானவர்களை மற்றவர்களுடன் சேர்த்துச் சொல்லுகிறது. “இகத்” என்கிற சொல்லாலே கண்ணுலெபார்க்கப் படுகிற மரம் மாடு மனிதன் முதலான வேறுபாடுகளைக் காட்டுகிறது. “ஜகத்” என்ற சொல்லானது உடம்புகளோடு சேர்த ஜீவன்களைச் சொல்லுகிறது.

2. “ஸத்வம் முதலான குணங்களால் ஏற்பட்ட” எனப் பதாலே ஸுகத்தில் துக்கத்தின் கலப்பு சொல்லப்பட்டது. ரஜஸும் தமஸும் துக்கத்திற்கும் மேலுத்திறமும் காரணம் என்று 14-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்போகிறா “கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி” என்பதாலே இவைகளுண்டாகி போகிறதென்றும், ஆகையாலே நிலையில்லாதது என்றும், இளப்பம் என்றும் ஏற்படுகிறது.

3. சுலோகத்தில் “மூன்று வகையான வஸ்துக்களாலே மயங்கி” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவைகள் ஒருவகை. ஸத்வகுணத்தால் அறிவன்றோ உண்டாகிறது. அதினாலே எப்படி மயக்கமுண்டாகும் என்றால், பதில--விஷம்கலந்த அர்த்தத்திலே தேனைச் சொட்டவிட்டால் முட்டாளுக்கு அதைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகும். அப்படியே அவனவன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி துக்கத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய வஸ்துக்களில் துளி ஸுகமிருப்பதாலே, அந்த ஸுகத்தின் ஆசையாலே ஜடங்கள் மயங்கக்கூடும். ஸத்வம் என்பது ஸுகத்தில் ஆசையை யுண்டு பண்ணும் குணம்.

ஷவ்ரெஷா ஹாவெஷா ஸவடஸ்யு ஹோக்ஷவடஸ்யு ஹோ
சுக்ஷவாபிராவஜாயத ஹத்யுக்ரஹ—

நெஷீ ஹெஷா மூணயீ சி ரியா டுரத்யா || ॥௧௩॥

செஷெஷா மூணயீ. ஸத்ரஜஸ்தொரீயீ, ரியா யஸாநெஷீ
வீ-நெஷெந சூபாபுஷுதெந செயெவ நிதிடதா । தஸாத
நெஷடுடுரத்யா-டுரதிக் ரீ । சுஸ்யாஃ ரியாஸவவாஷு
கூரீஸாஸரராக்ஷஸாஸூரீநாநிவ விவித்ருகாயட்குரகெந ; ய
யாவ ,ததொ ஹவதா தஸு ரக்யாயடும் ஹத்யும்ததீ ।
சூஜமாசி ஸரீஜகூஷம் ஜாராரீலி ஸாடஸட்கடீ । தெந ரியா
ஸஹஸூம் தவ ரீஸ்யாஸமாநிநா । வாதஸு ரக்தா நெ
ஹெசெகெகெஸூம ஸாதித்'ரித்யாநெள । சுதொ ரியா
ஸவொ ந ரியாடடவாஸீ । நெஷம்ஜ ஜாலிகாடிஷ்வி கெந
லிந்கெளஷயாநிநா ரியாடடவிஷயாயாஃ வாரரீயிடி
கூர் வவ வுபெஸூதூடககெந ரியாவீதி பூயொமம் ।
தயா சிநெளஷயாநிநெவ ஹ தகூ ரியா, ஸவடபூயொமெ
ஷா சுநாமதெஸ்யுகெஸ்யுவஸூரீயட்கூரகி தகூரீயூ
யெடஷா ரியாஸவபூயொமொ ரியாநாயடவாஸிவிஷப
கெந ஓளவவாஸிக் । சிநொஃ கெஸாஸகீ திவக । வவஷா மூ
ணயீ வாரரீயிடிஃ ஹவநாநெயெவ ,ரீயாந் து பூகூதிம்
விஷாநாமிந் து செஸாஸரீ"த்யாடிஷ்விநியதெ । சுஸ்யாஃ
கூபடும் ஹவஸூரூவகிரொயாநடீ, ஸுஸூரூவஹாமூகூ
வாஸிஸு । சுதொ ஹவநாயயா ரொஷீத்ம் ஸவடம் ஜஹூ
வதநவயிகாதிஸாயாநடீஸூரூவம் நாலிஜாநாதி || ॥௧௩॥

அவ— தேவரீர் இருக்கும்போது எல்லா ஜனங்களுக்கும்
மற்ற வஸ்துக்கள் எப்படிப் பிடிக்கின்றன. தேவரீரோ, இயற்கை
யாகவே அளவில்லாமல், உயர்ந்த ஆந்தத்தைக் கொடுக்கிறவர்,
அழிவில்லாதவர். எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருப்பவர். உலகத்தி
லுள்ள வஸ்துக்களைக் கர்ட்டிலும் மிகவும் இன்பமானவர். உலகத்
திலுள்ள வஸ்துக்களோ மூன்று குணமுள்ளவைகள். ஆதலால்

துக்கம் கலந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்குமவைகள். இளப்பமானவைகள். நிலையில்லாதவைகள் என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தை யுண்டு பண்ணுவது முதலான வேலைகளை விளையாட்டாகச் செய்து கொண்டிருக்கிற நான் ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களோடு கூடிய பிரகிருதி என்கிற 1 என்னுடைய வஸ்துவை ஜீவன்களை மயக்கும்படி 2 செய்திருக்கிறேன். ஆகை

1. மாயை என்பது, பிரகிருதி. அதை வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறவன் மாயி. கிருஷ்ணபகவான்தான் மாயி. மாயி வேறு, கிருஷ்ணபகவான் வேறு என்று உண்டாகும் ஸத்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக சுலோகத்தில் “மம மாயா” (என்னுடைய மாயை) என்கிற சொல் இருக்கிறது.

2. பகவான் மிருத்த இரக்கமுன்னவன்ல்லவா? எல்லாரையும் காப்பாற்ற வேண்டியவன் எப்படி பிரகிருதியைக் கொண்டு மயக்கலாம்— என்றால், பதில்—உலகத்தில் ஒருகுழத்தை எட்டக் ஆரம்பிக்கும்போது? அதற்கு எடை பழக்கு வதற்காக ஒரு பொம்மையை முன்னாலே வைக்கிறார்கள். அதை எடுப்பதற்காக ஆசைப்பட்டு குழத்தைத் தட்டுத்தடுமாறி எடுத்து வருகிறது. அப்படியே பகவானும் ஜீவன்கள் தன்னைத்தியாகம் செய்வதற்காக வேண்டிய சில குணங்களைப் பழக்கத்தினாலே ஸம்பாதிக்கும்படி உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை நம் மனதையும், இரத்திரியங்களையும் இழுக்கும்படி செய்திருக்கிறான். அவர்கள் அவைகளால் இழுக்கப்பட்டு அந்தவஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கப் பிரயத்தினைப்படுகிறார்கள். இப்படி வேண்டிய குணங்களைப் பழக்கத்தினாலே அடைகிறார்கள். அந்த குணங்களாவன—கட்டாயம் செய்யவேண்டிய வேலையைச் செய்யும்போது உண்டாகும் வருத்தத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல். இதை வடமொழியில் “திதிகா” என்று சொல்லுகிறது. இரண்டாவது குணம் விடாமுயற்சி. ஒரு வேலையைச் செய்து பலன் பெறாவிட்டாலும், பலன் வருகிறவரையில் திருப்பித் திருப்பி அந்த வேலையைச் செய்வது. இதை “த்ருதி” என்று வடமொழியில் சொல்லுகிறது. செய்யவேண்டிய வேலையில் மனதை வைத்து, வேறொன்றிலும் அதை விடாதிருப்பது. இதை வடமொழியில் “ஸகாங்கிரியம்” என்று சொல்லுகிறது. இது மூன்றாவது குணம். இன்னொரு குணம் உதலாஹம். இவை முதலானவை. இவைகளைப் பிச்சைக்குப் போகிறவனிடம் பார்க்கலாம். பிச்சை கேட்கும்போது அவனை வைதால், அதைப் பொறுத்துக் கொள்கிறான். சிலவிடங்களில் ஒரு தடவையில் பிச்சைகளைக்

யாலே 1 ஒருவனும் அதைத்தாண்ட முடியாது. ஆகையால் என்னுடையமாயையினுல்மயங்கிக்கிடக்கிற எல்லா ஜகதும் “நான் எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறவன்” என்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

இந்த சுலோகத்தில் இருக்கும் “மாயா” என்கிற சொல்லுக்கு ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிற வஸ்து என்று பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் “சம்பரன் என்கிற அஸுரனுடைய ஆயிரம் மாயைகளை பெருமாளுடைய சக்கிரம் அறுத்து விட்டது,” என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் மாயா என்பதற்கு ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்யும் ஆயுதம் என்று பொருள். ஆகையால் அந்த சொல்லுக்குப் பொய் என்று பொருள் இல்லை. இந்திர ஜாலம் செய்கிறவனை மாயாவி (மாயையுள்ளவன்) என்று சொல்வதுண்டு. பார்த்திவர்களுக்கு உண்மையிலில்லாதவஸ்துக்களைத்தோன்றும்படி பண்ணுகிற மந்திரம், பச்சிலை முதலானவைகளைவைத்துக் கொண்டிருப்பதாலே அவனுக்கு இந்தப் பெயர் வருகிறது. மந்திரம், பச்சிலை முதலானவைகளை அந்த விடத்தில் மாபை அவைகள் பொய்யன்று அவைகளால் உண்டாகும் புத்தியும் பொய்யன்று. மாயை என்கிற சொல்லை உபயோகப்படுத்துகிற எல்லா

காலிட்டாலும் உறுதியுடன் பலதடவை அதே இடங்களுக்குப் போகிறான். பிச்சை வாங்குவதிலேயே அவன் மனது நிற்கிறது. அவன் உத ணாஹத்தைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்ன மழை பெய்தாலும், என்ன இடி இடித்தாலும், அவன் வேலை நிற்கிறதில்லை.

இப்படிப் பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன்களை இழுக்கும்படி செய்வதாலே அவர்கள் அவைகளிலேயே மூழ்கிப் போவார்கள் என்று அவைகளில் துக்கத்தையும் கலந்து வைத்திருக்கிறான். அவைகளை ஸம்பாதிக்கும்போதும் அதுபவிக்கும்போதும் அவைகளில் உண்டாகும் துக்கத்தைப் பார்த்து, ஜீவன்கள் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்று பவஹுடைய கருத்து.

1. பகவான் தன் இஷ்டப்படி நடக்கிறவன். அவன் ஒருவராலும் செய்ய முடியாத வேலைகளை செய்யும் சக்தியுள்ளவன். அவன் விளையாட்டுக்காகப் பிரகிருதியை எல்லாரையும் இழுக்கும்படி செய்திருக்கிறான். எல்லா ஜீவன்களும் அடினுக்குள்புட்டவர்கள். எவன் அதைத் தாண்டக்கூடும்?

விடங்களுக்கும் பொருத்தமரண ஒரே பொருளைச் சொல்ல வேண்டியது. சில இடங்களில் பொய்யான ஸங்கதியை மாயை என்று சொல்வதுண்டு. அந்த இடங்களில் அந்தப் பொய்யான வஸ்துக்கள் மாயையல்ல. மாயையினால் தோன்றுகின்றன. அதனால் அவைகளை மாயை என்று சொல்லுகிறது. ஒருவன் ஒருவீட்டு ஜனங்களால் தொந்திரவை அடையும்போது, அந்த வீட்டுத்தொந்திரவு தாங்கமுடியவில்லை என்று சொல்லுகிறான். அந்த வீடா தொந்திரவு பண்ணிற்று? அல்ல. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீட்டிலுள்ள ஜனங்கள் என்று பொருள். அதுபோல் மாயை என்பதற்கு மாயையினால் தோன்றுகிறது என்று பொருள். எல்லா சொற்களுக்கும் இன்ன இன்ன பொருளென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீடுதான் பொருள். அதை முக்கியமான பொருள் என்று சொல்லுகிறது. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீட்டிலிருப்பவர்களைப் பொருளாகக் கொண்டால், அந்தப் பொருளை கௌணம் என்று சொல்லுகிறது. அவைகளை தோன்றப் பண்ணுகிற மாயை என்கிற வஸ்து உண்மைதான். உபநிஷத்துக்களில் இந்த சொல்லானது பிரகிருதியைச் சொல்லுகிறது. அதை அடக்கி ஆளுகிற பகவானை “மாயி” (மாயையுடையவன்) என்று சொல்லுகிறது. இது என்ன ஆக்கிரியமான வேலையைச் செய்வது என்றால், நாம் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிய வொட்டாமல் பண்ணுறதும், பிரகிருதியினால் உண்டான பல தொந்தரவுகளைக்கொடுக்கிற பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான வஸ்துக்களை இன்பமென்று நினைக்கும்படி செய்வதும், இதுமுதலான பல வேலைகளைச் செய்கிறது. (13½)

கவ—ராயாவிரோஹமோவாயரோஹ—

ரோடுவ யெ புவஷ்யெனே ராயாடுதாம் தரணி தெ ||கச||

ரோடுவ-ஸத்யஸங்கஜம் வரகோரணிகந்நொஹிதவி
 சொஷாஸொஷதொகஸாண்யம் யெ ஸாணம் புவஷ்யெனே, தெ
 வரதாம் ரீயாம் மூணயீம் ராயாம் தரணி-ராயாடுதாம் ஜெ ரோ
 டெவொவாஸதத்யயம் ||

||கச||

அவ— இந்த மாயையைப் போக்குவதற்கு வழி சொல்லுகிறார்—

1. நினைத்த வேலையை முடிக்கிறவனும் அளவில்லாத தபையுள்ளவனும், தாரதம்மியம் பார்க்காமல் எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பாற்றுகிறவனுமான 2 என்னையே எவர்கள் கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் இந்தப் பிரகிருதியால் மயங்காமல் என்னையே தியானம் செய்கிறார்கள். [14]

சுவ—கிரிதி ஹவஹுவாஸநாவாஹிநீம் ஹவஹீவதிம் ஸவெஹ் ந காவஹீவதிஹ—

ந லாம் ஹவஹீகீநொ லீஹாம் ஸ்வஹீனொ நராயாஹாம்
லீயயாஹவஹீதஜோநா குஸாரம் ஹவலோஸிதாம் ||கரு||

1. கான்போட்ட விலங்கை காந்தான் தறிக்கவேணும். எனக்கு விலங்கு போடுவதில் மாத்திரம் எண்ணமில்லை. கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டால், முன் எண்ணத்தை மாற்றி விலங்கைத்தறித்து விடுவேன். ஆகையால் என்னைத்தான் கெஞ்சவேணும். என்னைக்கெஞ்சினால் பிரயோஜனமுண்டு. மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் சக்தி மாத்திர மிருந்தால், போதாது. தபையும் கூட இருக்கவேணும். இல்லாவிட்டால் அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொள்ளுவதில் பிரயோஜகமில்லை தபையிருந்தாலும் “இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம், இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது” என்று லோகத்தாரைப்போல் கட்டுப்பாடு பண்ணினால், பொறுக்கமுடியாத குற்றங்களைச் செய்த சிலர் அவனிடம் போகமுடியாது. ஆகையால் தாரதம்மியம் பாராமல் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவனாய் இருக்கவேண்டும். இந்த குணம் பகவானுக்கு இருக்கிறதென்று காக்கை, குரங்கு (ஸ்கீவன்) ராகுஸன் (விபீஷணன்), ந்ரௌபதி முதலானவர்கள் சுரித்திரத்தால் என்றாய் தெரிந்து கொள்ளலாம். “ராவணன் வந்தாலும் சேர்த்துக்கொள்வேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறான்.

2. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறபடியால். பிரகிருதி ஒரு திரைபோல் இருக்கிறது. அவனைக்கெஞ்சி கேட்டுக் கொள்ளுகிறவனுக்கு அது மறைக்கிறதில்லை. மறைக்காததும் தவிர ஆத்தப்பிரகிருதியே கண்ணடிபோல் இருந்து பகவானுடைய குணங்களையும் தன்னுடைய கெடுதிகளையும் காட்டுகிறது.

ോം ുഷ്ണതിന്ദ്-വാവകുട്രാണോ ോംനവ്രവദ്യുന്തേ
 ുഷ്ണതതാരതീയാതുവിധാ ഹവ്നി-ദിവ്യാ-ന്ദ്രാധി-
 ോധയാവഹ്നുതജ്ഞാനാം-സ്രുശ്വരാം ഹാവദീപ്തിതാം-ഇതി ദിവ്
 ഹാം-വിവരീതജ്ഞാനാം വഹിവെദാതപ്രകാരേണ ഹവയമുവ
 ത്തേകുസലിതാനം മൊഗ്ധിതം ച സ്രുശ്വരതയാ ദിപ്തീ
 നാം-ന്ദ്രാധി-ലാലിതേന തജ്ഞാതേവ ദീപ്തീവഹിവ ദി
 ന്തവ്യാനമുദാം-ദ്രാധയാവഹ്നുതജ്ഞാനാം-ദിവിഷധം ദി
 ശ്വധ-വിഷധം ച ജ്ഞാനം സ്രുശ്വരം യെഷാം ക്ഷുശ്വരവ
 നാവാഹിനീം-കുപിധ-കുപിരവഹ്നുതം, തേ തഥോക്താം |
 സ്രുശ്വരം ഹാവദീപ്തിതാം-ദിവിഷധം ദിശ്വരവഹിവ
 ജ്ഞാനം സുഷ്വരവഹ്നുതം യെഷാം ദിശ്വരവഹിവ
 തേ സ്രുശ്വരം ഹാവദീപ്തിതാം-ഉത്തരോ-തരാം-വാവിഷ്ണുതാം

அவ—இப்படியிருந்தால் பகவானுடைய தியானத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய பிரபத்தியை அவனிடத்தில் ஏன் எல்லாரும் செய்கிறதில்லை என்றால், சொல்லுகிறார்—

பாபம் பண்ணினவர்கள் என்னிடத்தில் வந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் பாபத்தின் தாசதம்மியத் தாலே நாலுவகைப்பட்டவர்கள். (1) மூடர்கள். அதாவது முன் சொன்னபடி நமக்கு யஜமானதை பகவான் என்று ஒருவன் இருக்கிறானென்று அறியாமல், இயற்கையாக அவனுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற தன்னையும், மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் தனக்காகவே இருப்பதாக நினைக்கிறவர்கள். (2) நராதமர்கள் 1 (மனிதர்களுக்குள்ளே மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள்.) அதாவது—தைவம் என்று ஒன்று

1. அறிவில்லாதவர்களுக்கும் கெட்டயுத்திகளால் அறிவைக்கெடுக்கிறவர்களுக்கும் கடுவில்கராதமன்னன்ற சொல்லினுடையபகவானுடைய அறிவுவந்தவரைத்தான் சொல்லவேணும். உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தைஸத்தேஷுமில்லாமல் தெரியாவிட்டாலும், எல்லா லோகங்களிலும் பிரவிர்த்தமான புராணக்கதைகளையெப்பகவானைப் பொதுவாகத் தெரியும். ஆனால் அவனுடைய கல்லு குணங்கள் கன்றும் தெரியாது. அதனால் அவனிடம் போக வேண்டுமென்று எண்ணமுண்டாக வில்லை. தவேஷுமில்லை.

இருப்பதாகப்பொதுவாகத்தெரிந்தாலும், அவனிடம் போகவே னும், அவனை நினைக்கவேண்டும் என்று எண்ணமில்லாதவர்கள். (3) சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு தைவத்தையும், அது எல்லா உலகங்களுக்கும் யஜமானன் என்பதையும் அறியும்போது, “அது எப்படியிருக்கக்கூடும்” என்கிற தப்பு யுக்திகளைக் கொண்டு அதைத் தூஷிக்கிறவர்கள். (4) தைவம் எல்லா உலகத்துக்கும் யஜமானன், எல்லாவற்றையு முண்டு பண்ணுகிறவன் என்று தீர்மானமாய் தெரிந்தும், அவனிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறவர்கள். இவர்களில் முதல் வகுப்பைக் காட்டிலும் இரண்டாவது வகுப்பார்டெட்டவர். இரண்டாவது வகுப்பாரைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வகுப்பார் இன்னும் கெட்டவர்கள். நாலாவது வகுப்பார் எல்லாரையும் காட்டிலும் கெட்டவர்கள். 1 [15]

உதாவி-பா ஹஜெனா ராம் ஜநாஸுக்ஷாதிநொஜு-நா

சுதெ-பா ஜிஜ்ஞாஸுரய-பாயீ-ஜ்ஞாநீ உ ஹாதஷ-ஹ ||

ஸுக்ஷாதிநொ-பாணுகரீ-பாணொ, ஜாம் ஸாணு-பவமஜி
ஜெரெவ ஹஜெனா | தெய ஸுக்ஷாத்தாராதஜெந உதாவி-
பா: | ஸுக்ஷாத்தாரீயஜெந பூ-திவ-திவெஸெஷா-த
ரொ-தாராபிக-தரீ ஹணி | சுத-தி-பூ-திஷா-ஹீ-நொ ஹ
நெஷ-ஸுய-தி-பா-நஸு-தூ-தி-காரி: | சுய-பாயீ-சு-பா-நெ
ஸுய-தி-பா நெஸுய-தி-காரி: | தபா-தி-வ-மெஷ-தி-சு-
நெஸுய-தி-வ-தபா-நெஸுய-தி-காரி: | ஜிஜ்ஞா
ஸு-தி-பூ-தி-வி-யா-தூ-தி-ஸு-தி-வா-வா-தி-
ஸு-தி-வ-தி-ஜிஜ்ஞா-ஸு-தி-
நொ-பூ-தி-வி-தி-ஜிஜ்ஞா-ஸு-தி-
நொ-பூ-தி-வி-தி-ஜிஜ்ஞா-ஸு-தி-

1. அறியாதவன் குற்றம் பண்ணுவதைக் காட்டிலும் அறிந்தவன் குற்றம் பண்ணினால், அவனுக்கு அதிக தண்டனை உண்டு. இந்த நியாயப்படி இவர்களுக்கு எல்லா ஞானமிருப்பதே அவர்களை மிகுந்த பாபிகள் என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம். ஏனென்றால் அறிவு த்வேஷத்தாக்கு மாத்திரம் உதவுகிறது. நன்றாக பகவானை அறிந்தும் அவனை த்வேஷிப்பதற்குக் காரணம் முன்செய்த பாபத்தின் கொடுமை.

வெஷ்டெகாஸாஹ்ஸாஹஸி | ப்ரஹ்மவிபுதகெவஸா
ததி சுவயஸ்யஸ்ய ஹமவஹம் ப்ரஹ்மஃ ஹவஹெவ வஸி
ப்ரஹ்மஃ ॥ ௧௬ ॥

புண்ணியம் பண்ணினவர்கள் என்னிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணி, அதாவது என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு, என் னையே தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் புண்ணியத்தின் தாரதம்மியத்தினாலே நாலாவைப் பட்டவர்கள். (1) பணம் ஏரா ளமாய் இருந்து, அது போய், மறுபடியும் அது வேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். (2) மிகவும் ஏழையாகவே யிருந்து, புதி தாகப் பணம் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். இந்த இர ண்டு வகுப்பாரும் ஒரே வகுப்புதான். அவர்களுக்கு வேண்டிய பிரயோஜனம் பணம் மாத்திரம் தான். பணம் என்கிற சொல்லாலே யிரும்மப்பட்டம் வரையிலுள்ள ஸம்பத்தைச் சொல்லுகிறது. (3) உடம்பை விட்டு 1 ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த் துக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். (4) ஞானிகள். அதாவது—தாங்கள் பகவானுக்காகவே ஏற்பட்டவர் கள் என்று அறிந்து பகவானையே படையவேணும் என்றும், அவனே எல்லாப் பிரயோஜனங்களுக்கும் மேல்ப்பட்ட பிரயோஜ னம் என்றும் எண்ணுகிறவர்கள். அவர்கள் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை

1. முதலிரண்டு வகுப்பார்கள் வெளியிலிருக்கும் பிரயோஜனங் களை ஆசைப்பட்டவர்கள். ஞானி என்பவர்கள் பகவானை ஆசைப்பட் டவர்கள். ஆகையால் மூன்றாவது வகுப்பார் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைமாத் திரம் பார்க்கிறவர்கள் என்றே கொள்ளவேணும். ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்ப்பது விஷயங்களைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியது. அதுவும் ஜீவன் அடையவேண்டிய வஸ்து. பணம் வேண்டுகிறவர்களை ஒரு வகுப்பாக சொன்னபடியாலே, மூன்றே வகுப்பு ஏற்படுகிறது. இந்த மூன்று வகுப்பைப்பற்றியே எட்டாவது அத்தியா யத்தில் பேசப்போகிறார்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்ப்பதற்கு ஒரு இடம் ஏற்ப ட்டிருக்கிறது, சிலர் அதற்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து, அந்த இடத்திற்குப் போய், கொஞ்சகாலம் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். அவர்களுண்டு இந்த சுவோகத்தில் சொல் லப்பட்டவர்கள். வேறுசிலர் மோகத்தை அடைவதற்காக, மோகத்

மாத்திரம் பார்ப்பதில் நிற்காதவர்கள். இவர்களில் முதல் இரண்டாவது வகுப்பாரைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வகுப்பார் உயர்ந்தவர். நாலாவது வகுப்பார் எல்லாரைக்காட்டிலும் முயர்ந்தவர்] ஏனென்றால், பிரபத்திக்கு வேண்டிய நம்பிக்கை முதலானவைகள் எல்லாருக்கும் இருந்தாலும், அவர்கள் ஆசைப்படும் பலத்தின் பேதத்தால் பிரபத்திகளுக்கு பேதமும், அவைகளைச் செய்தவர்களின் பேதமும் ஏற்படுகிறது. [16]

தெஷாம் ஜோநீ நித்யயுக்த வனகஹதி வி-ஸரிஷ்யதெ |

வியொஹி ஜோநிதொந்யயுக்தஹம் ஸ வ ரி வியஃ ||

தெஷாம் ஜோநீ விஸரிஷ்யதெ, கூதஃ ? நித்யயுக்தவனகஹதி நித்ய-தஸ்ய ஹி ரிஷெகபூஷஸ்ய யோயொமொ நித்யஃ | ஐதரயொஹம் யாவஹீனிவஹிதபூஷி யோயொமம் | தயா ஜோநிதொந்ய ரெயுகவியெஹவ ஹதி | ஐதரயொஹம் ஸாஹி

தைக்கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளை செய்கிறார்கள். அவர்கள் சிலகாரணத்தால் முன் சொன்ன இடத்துக்குப்போய், கொஞ்சகாலம் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து, பிறகு ஸம்ஸாரத்துக்குத்திரும்பாமல் மோகூத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள்தான் இங்கே சொல்லப்பட்டவர்கள். இவர்களும் ஞானிகளும் மோகூத்தை அடைகிறபடியால், இவர்களை இரண்டுவகுப்பாகப் பிரிக்கலாமோ வென்றால், பதில்—ஒருவர் கொஞ்சகாலம் பகவானை அனுபவிக்காமல் தன்னைமாத்திரம் பார்த்துத் துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த இனப்பத்தைப்பற்றி இவர்களைத் தனியாகப் பிரித்தது. இவர்கள் சாஸ்திரத்தினால் ஜீவஸ்வரூபத்தை அறிந்து கர்மயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையும் செய்து, ஜீவஸ்வரூபத்தை உன்னப்படி பார்த்தார்கள். அதை அனுபவிப்பதில் ஆசை உண்டாயிற்று. அதினால் கான் பிறும்மத்துக்கு உடம்பு என்று தன்னை முக்கியமாகவைத்துத்தியானம்செய்தார்கள். பிறும்மத்தைச் சேர்த்துத்தியானம்பண்ணினதால், பகவான்ஸத்தோஷத்தைஅடைத்துஅவர்களுக்குமோகூத்தைக்கொடுக்கிறான். தன்ஸ்வரூபத்தைஅனுபவிப்பதில் ஆசையினாலே “கான்” “கான்” என்று தன்னை முக்கியமாகத்தியானம் செய்ததற்கு தண்டனையாகவும், தன்னை அனுபவிப்பதில் ஆவலிருத்ததால் அதைக்கொடுப்பதற்காகவும் கைவல்லியத்தில் கொஞ்சம்காலம் வைத்து, பிறகு மோகூத்தை கொடுக்கிறான்.

[illegible]

இந்த வகுப்புகளுக்குள் ஞானீ என்பவன் மிகவும் உயர்ந்தவன். ஏனென்றால், என்னை அறிந்தது முதல் ஒருநாளும் அவன் என்னை விடவில்லை. என்னைக்கொஞ்சகாலம் தியானம் செய்தான். பிறகு என்னையே அடைந்தான். மற்ற இரண்டு வகுப்பார்களும் பணம் முதலானவை கைக்கு வந்தவுடன், என்னை விட்டு விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பணம் முதலானவைகளிலும், அதைக் கொடுப்பதாலே என்னிடத்திலும் பிரீதி இருக்கிறது. அதுவும்நான் கொடுக்கும்வரையில். ஞானிக்குப் பிரீதிமுழுமையும்என்னிடத்தில் தான் இருக்கிறது. அவனுக்கு என்னைத்தவிர வேறுபிரயோஜனத்தில் ஆசையில்லை. எல்லாம் தெரிந்த என்னாலும் ஞானிக்கு என்னிடத்திலிருக்கிற பிரீதியை இவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால், அந்தப் பிரீதிக்கு அளவில்லை. அதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு அவனிடத்திலிருக்கும் பிரீதி மிகவும் கொஞ்சம் என்று தோன்றுகிறது. ஞானிகளுக்குள் மிகவுமுயர்ந்த பிரஹ்மாதன் என்னைநினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததாலே, பெரிய பாம்பு கடித்ததைக்கூட அறியவி

1. பிறந்ததுமுதலே உயர்த்தஞானமுடையவன். பகவான் எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜா அல்ல என்று தன் தகப்பன் சொன்னதையும் கேட்காதவன். ஆயிரம் வழியாக பயமுறுத்தியும் மனது கலங்காதவன். கொடுமைபாண துக்கத்திற்குக் காரணம் இருந்தபோதிலும், துக்கத்தை அதுபவிக்க வில்லை. இதற்குக் காரணம் புகவானிடத்திலிருந்த எல்லையிலாத ப்ரீதி.

ல்லையாம். ஞானியிடத்தில் எனக்கும் அப்படியே 1. அளவில்லாத பிரீதி இருக்கிறது. [17]

உதாரணவடிவவெனவென ஜோநீ கூர்வென வெநி கெழு ।

சூலிதலு ஹி யுகூதா ரோரோநுதரோ மகிழ் ||கஅ||

வடிவ வனவெனவென ரோரோவாவாஸதஹத்யுதாராஃ-
வதாந்யாஃ, யெ ரெதா யதீம்விஷவி மஹணி தெ ஹி ரி ரி வ
வடிவவதாந்யாஃ ஜோநீகூர்வென வெநி கெழு--உதாரணவதாரண
உதாரண ரெதா ! கலாநென-யலாநென ரெதா விநாநதயார
ணாலஹவநா ரோரோவ நுதரோ ப்ராபுரோஸிதம் | சுத
ஜெந விநா ரோபுரோதயாரணம் ந ஸஹவதி, ததொ ரோ
புரோதா ஹி ஸஃ ||

||கஅ||

இவர்கள் எல்லாரும் எனக்கு 2 தங்கள் சொத்து முழுமையுமீ மிகவும் பிரீதியுடன் கொடுக்கிறவர்கள். ஏனென்றால் என்னைத் தியானம் செய்து, என்னிடமிருந்து ஏதாவது ஒன்றை வாங்கிக் கொள்கிறவர்களை எனக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறவர்களாக நினைக்கிறேன். ஆனால் ஞானிதான் எனக்கு ஆத்மா. நான் அவனுக்கு உடம்பு என்று என் எண்ணம். அதாவது—ஆத்மாவாலே தான் உடம்பு நிற்கிறது. அப்படியே அவனாலேதான் நான் இருக்கிறேன். அவனால் என்னை விட்டுப்பிரிந்து அரைவினாடி கூடத் தாங்கமுடியாது. ஆதலால் என்னையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக நினைத்திருக்கிறான். நானும்

1. ஞானீ பகவானிடத்தில் அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அவனுடைய கணக்கில்லாத குணங்களையும், சொத்துக்களையும் பார்த்து, பிரீதி பண்ணுகிறான். பகவானுக்கேரவென்றால் அவ்வளவு பிரீதியும் ஞானி ஒரு வனிடத்திலேயே உண்டாகிறது.

2. என்னை அடைந்தவர்களுக்கு எல்லாபலன்களையும் கொடுப்பது (பரமேனதார்யம்) என்கிற ஒரு ஸங்கதியைத்தான் நான் எனக்கு எல்லா சொத்தாகவும் நினைத்திருக்கிறேன். அந்த சொத்து என்னிடமிருந்து வாங்குகிறவர்கள் இல்லாமல் போனால், எனக்கு எப்படிக்கிடைக்கும் ஆகையால் என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறவர்கள் எனக்கு எல்லாசொத்தையும் கொடுக்கிறவர்கள்.

அவன் இல்லாமல் போனால் அரைவினாடிகூட தாங்க மாட்டேன்.
ஆகையால் அவன் எனக்கு ஆத்மா. [18]

வஹுநாஃ ஜநநாஜெ ஜகாநவாநு ஜாஃ ப்ரவஹுநாஃ ।

வாஸுதேவஸுயுக்தி ஸிஹாதா ஸுஜயகம் || ௧௬ ||

நாவுஸம்பூரஸம்பூராதாநாம் வுணுஜந்நாம் மலதி
 உழ - யநவெஷதெகரஸாத்யாயாத்ஜோநவபுவகும் 2
 ஸ்வபுநுஜ் சுவிதம் மஹபுநாம் ஜந்நாம்-வுணுஜந்நா
 தெ- சவஸாநெ வாஸுநெவஸெஷதெகரஸொஹம் த
 லாயதஸாநுவஸிதிபுஷ்திஸஸவா ஸம்பெயெஃ கரு
 ணம்நெணம் வரதாஸதி ஜோநவாநு மகிசா, வாஸுநெ
 வஸவ 23 வரபூரவ்யம்-பூரவகம் யாநுஷி யநநொய
 வதி-ஸவவ 23ததவதிதி 3ாம் புவஷுதெ-3ாம்வாஸு
 ஸபஹாதா-2ஹாநாஸுஷும-உஷு-உஷுமதரொநொகெ

வாஸுதேவஸ்ய பித்ருஸ்யாய ஜெயம், “விபொ ஹி
ஜோநிநொத்யுபதிஷ்ணம்” . ஆவ்யி தஸஹி பகூதா ரோவொ
நுதரோ மதி” ரிதி புகுரோக | ஜோநவாஸ்யாய ஜேதகக்ஷண
ணவ்வ | சுடுவெய்வபடுவெடாகூஜோநிகாச | ஸுடுரி ராவ்,
ஐத்யாரஹி “சுஹம் காரஹதீயம் ரெ ஹிநா புகுதிரஷ்யா |
சுவரெயரிதஸந்யாம் புகுதிம் விபி ரெ வராஜீவஹடுதா”
ரிதி ஹி வெதநாவெதநஸ்ய புகுதிதியஸ்ய வாரிவாரா
ஷஸெஷெதெகரஸதாஐகூ || “சுஹம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஜமதஃ ப்ரு
ஹவ் ப்ருஷ்யஸ்யா | ரெத் வரதரம் நாநுதிம் விஷயி யநம்
ஜயெ” த்யாரஹி “யெவெவ ஸாஸிகா ஹவா ராஜிஸாஸாரி
ஸாஸு பெ | ரெதவெவி தாநுவிபி ந சுஹம் தெஷு தெ
யீ” திபுகுதிதியஸ்ய காயட்காரணெ ஸாவஸ்ய வாரி
வாராஷாயதவாரிவஸிதி ப்ருஷுதிசம் வாரிவாராஷ
ஸ்ய ஹ ஸெவெடெ புகாரெஸவட்யாதிரதரஸுபெத்யு |
சுதஸவ்வாகு ஜோநித்யுபதெ ||

ஜீவன் என்னுடைய உபயோகத்திற்காகவே தான் ஏற்பட்டவன் என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை உள் ளபடி அறிந்து, என்னை அடைந்து, என் வேலைகளைத்தான் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி, என்னை அடைவதற்கு உதவியான என் தியானத்தை பண்ணுகிறது என்பதற்கு சில ஜன்மங்களில் மாத்திரம் செய்த புண்ணியங்கள் போதாது. 1. அநேக ஜன்மங்களில் பண்ணிய புண்ணியங்களாலே அந்த ஜன்மங்களின் கடைசியில் “நான் பகவானுக்கு வேலை செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவன். என் ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும் எல்லாம் அவன் அதீதம். அவனிடத்தில் கணக்கில்லாத நல்ல குணங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருப்பதாலே, அவனே மிகவும் உயர்ந்தவன்” என்கிற 2 எண்ணம் உண்டாகி, “வாஸுதேவன் தான் நான் அடைய வேண்டிய வஸ்து, அவன் தான் என்னைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகக்கூடியவன். அவன் தான் இன்னும் எனக்கு வேண்டிய எல்லா வஸ்துக்களும்” என்று எண்ணி, என்னைத் தியானம் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட பெரிய மனதை உடையவன் உலகத்தில் அகப்படுவது மிகவும் அரிது.

1. சுலோகத்தில் அநேக ஜன்மங்கள் என்று பொதுவாகச் சொன்ன போதிலும், நல்ல அநேக ஜன்மங்கள் என்றுதான் பொருள். ஜன்மங்கள் அதிகமாயிருப்பதாலே ஞானம் வந்துவிடாது. அப்படி வருவதாயிருந்தால், எல்லாரும் பிரயாஸமில்லாமல், ஞானியாக ஆய்விடுவார்களே.

2. ஒருவன் இங்கே சொல்லுகிறபடி ஞானியாவதற்கு இடஞ்சல் அவன் முன்செய்த பாபம். இந்தப் பாபமானது அநேக ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களாலே போக வேண்டும். இங்கு ஓர் கேள்வி—பாபம் என்பது அதின் பலனை அனுபவிப்பதாலும், அதற்கு ஏற்பட்ட பிராயச்சித்தங்களாலும் போகும் ஒழிய, புண்ணியத்தினால் எப்படி போகும்—என்று. பதில்—இங்கு புண்ணியம் என்பது பணம் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான பலன்களுக்காக பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டெண்ணக் கூடிய சிலவேலைகள். இந்த வேலைகளைச் செய்தவர்களுக்கு பகவான் அந்தவேலைகளால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அந்தந்த பலன்களைக் கொடுப்பதுமன்றி, மிகுந்த தயையினால் தன்னுடைய உண்மையான அறிவுக்கு இடஞ்சலான முன்னெடுத்த பாபங்களையும் போக்குகிறான். இதைப் பற்றித்தான் புண்ணியங்களால் பாபம் போகும் என்று சொன்னது. இதற்கு வெகு காலம் ஆகும். அதனாலேதான் வெகு ஜன்மங்களின் கடைசியிலுண்டு சொல்லி யிருக்கிறது.

“வாஸுதேவன்தான் எல்லாம்” என்று சுலோகத்திலிருப் பதற்குக் கீழ் சொன்னதுதான் பொருள். எல்லா உலகமும் வாஸுதேவன்தான், அதாவது—அவனைத்தவிர வேறு வஸ்து சிடையாது—என்று பொருள் அல்ல. ஏனென்றால் முன் இரண்டு சுலோகங்களில் “ஞானிக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத ப்ரீதி இருக்கிறதெ”ன்றும், “அவன் என்னைத்தான் மிகவும் உயர்ந்த பிரபோஜனமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றும் சொல் லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் “ஜ்ஞானவான்” (ஞானமுடைய வன்) என்று சொன்னது முன் சுலோகங்களில் சொன்ன ஞானி யைத்தான். மேலும், இந்த அத்தியாயம் 4-வது சுலோகம் முதல் 12-வது சுலோகம் வரையில் அறிவில்லாத பிரகிருதியும், அறி வுள்ள ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள், பகவானுக் காகவே ஏற்பட்டவைகள் என்றும், இந்த இரண்டு பிரகிருதியினு டையவும், அவைகளால் உண்டு பண்ணப்பட்ட உலகத்தினுடைய வும் ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும் பகவானுக்கு அதீதம் என்றும், அவன்தான் எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்தவன் என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பகவானும் உலகமும் ஒன்றன்று.

சுவ—தஸ்ய ஜ்ஞானிநொ ஸுய-ஹ்வரெவொவபாடியதி—

காரெரெவெஸ்து ரெஸ்யஹு-ததஜ்ஞாநா? ப்ரவப்யுநெஃநய

ஷெவதாஃ | தம் தம் நிபரீஃஸ்யாய ப்ரக்யுத்யா நியதாஸ்யாய ||

ஸய-ஹ்வந ஹி நொநிகாரம் பாராஷாஃ ஸுபாப்ரக்யு த்யா-வாவநாஸநபா மூணரீயஹ-ஹவிஷபயாநியதாஃ-நித்யா நிகாஃ நெநெஸ்யஹிவாஸநாநார-நெவெ-ஹ்ணரெபெரெவ காரெரெ-ஹ்ணாவிஷயஹ-நெநெ-ஹ்ணதரீஷ்-நெவவிஷயஜ்ஞாநா? ததஜ்ஞாநிஷ்ய-ஹ்ண, சுந்யஷெவதாஃ-ரீஷ்-நிரித்யா? நெவ நெ-ஹ்ணாஷிஷெவதாஃ-தம் தம் நியரீஸ்யாய - ததஷெவதா வி ஸெஷரீஷ்-நெவநாஸ்யாயாந-நியரீஸ்யாய, ப்ரவப்யுநெ-தாவநவாநித்யாஹ்-பெநெ || 10 ||

அவ—கீழ்ச்சொன்ன ஞானி அகப்படுவன அரிது என்ப தற்கு காரணம் சொல்லுகிறார்.

உலகத்திலிருக்கும் எல்லாப்பிராணிகளும் நெடுநாளாய் வந்த பாபவாஸையோடு சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒருவனாவது அதை விட்டவனில்லை. அந்த வாஸையினால் எல்லாருக்கும் என்னைத்த விர மற்றஸங்கதிகளிலேயே ஆசையுண்டாகிறது. அந்த ஆசை வலிமை யுள்ளதாயிருப்பதால், என் ஸ்வருபத்தைப் பற்றி அவர் களால் அறிய முடியவில்லை. ஆசைப்பட்ட அந்தந்த வஸ்துக்கள் கிடைப்பதற்காக, என்னைக்காட்டிலும் வேறான இந்திரன்முதலான தேவர்களை, என்னைச் சேர்க்காமல், சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி, அந்தந்த தேவதைகளுக்கு மாத்திரம் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக வேலைகளைச் செய்து, அவர்களையே ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் என்னிடத்தில் ஆசையுள்ளவன் மிகவும் அரிது. (20)

யொ யொ யா யா தநம் ஹத் ப்ரஹ்மயாநிபுதநிஹதி |

தஸ்ய தஸ்யாநவதா ப்ரஹ்ம தாபெவ விடியாநிஹதி || ௨௧ ||

தா ஸவி ஷெவ தா ஷீபாஸநவம் “யஸுஷிகெது திஷ்நு யஸுஷிகெது ந வெஷ யஸ்யாஷிகுஸ்திராநி” த்யாஷிநு-திஹி: ப்ர-திவாஷிதா ஷீபாஸநவஹத்யஜாநநவி யொ யொ யா யா. ஷீபாநி-பு-தாஷிகா தநம் ஹத் ப்ரஹ்மயாநிபுதநிஹதி, தஸ்ய-தஸ்யாநவதாநவி ததநவிஷெயெஷா ப்ரஸெது ஹதநஸநாய தாபெவாநவதா-நிவிபுஷா விடியாநிஹதி |

இப்படி அவர்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலான தேவதைகள் என்னுடைய உடம்புகள் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த ஸங்கதியை அவர்கள் அறியாவிட்டாலும், எவனெவன் எந்த எந்த என்னுடைய உடம்பான அந்தந்த தேவதைகளைப் பிரீதியுடனும் சிரத்தையுடனும் பூஜிப்பதற்கு ஆசைப் படுகிறோனோ, அவனுடைய அந்தப்பிரீதியையும் சிரத்தையையும் என் உடம்பைப்பற்றினைவென்று நினைத்து, நானே அவைகளை இடஞ்சலில்லாமலும், நிலையாகவும் செய்கிறேன். (21)

ஸ த்யா ப்ரஹ்ம யுதஸ்யாநாய நஹிஹதி |

ஹதெ வ ததத் காரோநு ஷெயெவ விஹிதாநு ஹி தாநு || ௨௨ ||

ததவதராயஜ்யம் ப்ராபுராவெஸஸஹ ப்ராபுவநெத் || ஶீடகூர்
 கவி தெஷாபெவ கபேணரம் ஶீடாராயநராபுவதாம் ஜீராக்ஷா
 வரிஜிநவமஸஜம் துக்ஷா, ஶீதீணநெகஸ்யபொஜநாஃ ராம்
 ப்ராபுவநி, நவ வுநநிபுவதம்நெத் ! “ரோஜிவெத்யு
 து கௌஜெய வுநஜபூந ந விஜித்” ஐநிஹி வக்ஷுநெத் ||

அவ—இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு தேவரீரே பலன் கொடுத்தால், அவர்களைக் காட்டிலும் தேவரீரையே பூஜிக்கிறவர்களுக்கு என்ன விசேஷம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆனால், இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் பூஜை செய்கிறவர்கள் கூட்டாயம் அறியவேண்டியதான—அவர்கள் என் உடம்புகள் என்பதை 1 தெரிந்து கொள்ளாதபடியால், அந்தப் பூஜையால் வரப்பட்டப் பிரயோஜனம் கொஞ்சமாயிருக்கும். சிக்கிரமும், போய் விடும். ஏனென்றால், இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் பூஜிக்கிறவர்கள் அவர்கள் இருக்குமிடம் போகிறார்கள். அந்த தேவர்கள் அதுபவிக்கும் ஸுகம் கொஞ்சம். அவர்கள் கொஞ்சகாலம் தானிருப்பார்கள். அவர்கள் இருக்கிறவரைக்கும் இருந்து அவர்களுடன் கூட அவர்களைப்போல் கொஞ்சம் ஸுகத்தை அனுபவித்து, அவர்கள் போகும்போதுபோய்விடுகிறார்கள். என்னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களாய் அந்த கர்மங்கள் தானே எனக்குத் திருப்தியுண்டிபண்ணுகிறது என்று அறிந்து, அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட ஸுவர்க்கம் முதலான கொஞ்சமான பிரயோஜனங்களை

1. சுலோகத்தில் “அல்பமேதஸாம்” என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அதின் பொருள்—அல்பமான இத்திரன் முதலானவர் களிடத்திலும், அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களிலும் மேதை-(எண்ணம்) உள்ளவர்கள்—என்று. தேவர்களிடத்தில் அறிவு (எண்ணம்) என்றால், அவர்களே பலன் கொடுக்கிறார்கள் என்கிற அறிவும், அவர்களுக்கு பகவான் ஆத்மாவாயிருந்து பலனைக் கொடுக்கிறான் என்கிற அறிவில்லாமையும். அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களில் அறிவு (எண்ணம்) என்றால், அவைகளை ஆசைப்படுவதும், அவைகளுக்கு மேற்பட்ட நிலையான ஸுகத்தை அறியாமையும்.

வீருட்பாமல், என் ஸந்தோஷத்தை மாத்நீரம் ஆசைப்பட்டு, அந்த கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் என்னிடம் வந்து சேருகிறார்கள். என்னுடைய இருப்பிடத்திற்கு அழிவில்லாமையால், அவர்கள் என்னிடம் நிலையாயிருப்பார்கள். திரும்பி வருகிறதில்லை, இந்த ஸங்கதியை மேலே எட்டாவது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. (23)

சுவ— உதரோ து ஸவதுஸரோபுரயணீயகூபாய 23 2நு
ஷுஷாஷிஷ்வதாரபிஷுக்ஷிவிதூரம் கூவதுஷீ. ச்யாம—
சுவதுக்ஷம் வுக்ஷிரோவநுச்சிநுநெத ரோஷுஷுயம் |
வரம் ஹாவஜிநநெதா ரோஷுயபிநுததி || ॥ ௨௪ ॥

ஸவெதுக்ஷம் கசிஷிராராயெயுதமம் ஸவெதுஸுரோ வர
ஜநஸாவரிஷுஷுஷுரோபிஷுஷுஹவீ வரபிகாராணுஷாபுரி
தவாதிஷுஷுஷு ஸவதுஸரோபுரயணீயகூபாயஜிஷுஷுஷுஹவணவ வ
ஸுஷெவஸுதிநாரவதீணது உதி ரிஷெஷிவம் வரம் ஹாவஜி
யபிநுததிஜிநநெதம் பூகசுதிராஜஸுதிநுஸரோபிநிதம்
வதிஷுஷுஷிஷு
ஷு
ஷு
நாபுரயநெத-நகசிஷிராராயபநிவ || ॥ ௨௪ ॥

அவ—எல்லோரும் என்னிடம் வரவேண்டுமென்றுதான்
நான் மனிதன் முதலான உருவத்துடன் வந்திருக்கிறேன். இப்படிச் செய்தும், சிலருக்கு அது 1 உபயோகப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்.

1. ஜனங்கள் இத்திரன் முதலான தேவதைகளைப் பூஜிப்பதனால் உண்டான வாஸனையினால், உம்மைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தேவரீர் நோக்க வராதிருக்கும்போது அந்த வாஸனை இப்படி இடஞ்சல் பண்ணலாம். தேவரீர் மனித உருவமாக வந்து எல்லாருடைய கண் களில் படும்போது, தேவரீரை விட்டு விட்டு இத்திரன் முதலான வர்களிடம் என்போகிறார்கள் என்றால், அதற்குப் பதில் இத்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறது.

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய 1 எல்லா கர்மங்களும் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நான் எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானன். என்னையும் என்னுடைய ஸ்வபாவங்களையும் இவ்வளவென்று நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாது. இப்படி உயர்ந்தவனாயிருந்தாலும், மிகுந்த தையயினாலேயும் எல்லோரும் என்னுடைய ஜனங்களாகையாலே—அவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும், நான் அவர்களிடம் போக வேண்டியது என்கிற பிரீதியினாலேயும், எல்லோரும் என்னிடம் வருவதற்காகவும் தைவத்தன்மையை விடாமலே நான் வஸுதே வருக்குப் பிள்ளையாக வந்திருக்கிறேன். இந்த ஸங்கதியை அறியாமல், உலகத்தில் ராஜாக்களுக்கு பிள்ளை பிறக்கிறதுபோல் ஏதோ ஒரு கர்மத்தாலே இப்போது வந்து பிறந்திருக்கிறேன் என்று 2 முட்டாள்கள் நினைக்கிறார்கள் அதனாலே என்னிடம் வருகிறதில்லை. என்னப்பூஜை செய்வதுமில்லை. (24)

சுவ—கூடவளவ ந பூகாஸுக்ஷத்யூதாஹ—
நாஹம் பூகாஸுஸுபுஸ்யு யொமரோயாஸுரோவ்யுதம் |
3-10-ஸோரயம் நாஹிஜாநாதி ஹொகொ ரோஜிஷ்யயு || 25 ||

கேசுசூஜோலாயாரணமநுஷ்டிக்ஷாஹிஸம்ஸூநயொமா
வூரோயயா ஸரோவூதொஹம் ந ஸபுஸ்யு பூகாஸு | 3யி
3-நுஷ்டிக்ஷாஹி ஸம்ஸூநபுஸு-நரோதேண 3-10-ஸோரயம்
ஹொகொ ரோஜு சுதிவாயிஷ்டிக்ஷாணமதிஸு-புயு த்தெஜ

1. சுலோகத்தில் “பரம் பாவம்” (உயர்ந்த ஸ்வபாவம்) என்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஸ்வபாவமாவது—எல்லே யில்லாத உயர்த்தியும், எவனும் கிட்ட வரும்படி ஸுலபனாயிருக்கையும். இந்த உயர்த்தியானது சாஸ்திரத்தில்...சொல்லவும் முடியாது” என்கிற வரையில் சொல்லப்பட்டது. கிட்ட வரும்படியான தன்மையானது “மிகுந்த...பிரீதியினாலேயும்” என்கிற வரையில் சொல்லப்பட்டது.

2. “முட்டான்” என்கிற சொல்லாலே பகவானுடைய அவதாரத் தின் உண்மையைப் பற்றிக்கேட்பதும், நினைப்பதுமில்லையென்றும், மற்ற வர்களைக் காட்டிலும் பகவான் வேறு என்று தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய அடையாளங்களைக் கண்ணாலே பார்த்தும்போதும் அதை கண்டுபிடிக்க சக்தி யில்லை யென்றும் சொல்லப் பட்டது.

ஸஹு-உஹுரோநலீவி சுஹுலையம் நிவிஹுஜமஹேககாரணம்
ஸவெ-ஸுரோநம் ஸவ-ஸுரோநுயணீயகூய ஸஹு-ஸுலையம்
ஸுரோநலீவிதம் நாலிஜாநாதி || 120 ||

அவ—உம்முடைய இந்தஸ்வபாவத்தைத்தேவரீர் ஏன்ஜனக்
களுக்குக் காண்பிக்கிறதில்லை. அதாவது—எல்லாரும் நம்மிடம்
வரவேண்டுமென்றுதானே தேவரீர் அவதாரம் செய்கிறீர். தேவ
ரீர் ரோ ஒரு தடங்கலில்லாமல் நினைத்தபடி முடிக்கிறவர் அல்லவா
உம்முடைய எண்ணம் ஏன் நிறைவேறுகிறதில்லை—என்றால், சொல்
லுகிறார்.—

1. நான் ஜீவன்களுக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிற மனிதன்.
முதலான உருவமாய் வந்திருப்பதால், எல்லாருக்கும் நான் தை

1. சுலோகத்தில் “யோகமாயா” என்றசொல் இருக்கிறது. மாயா
என்கிற சொல்லுக்கு ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிறவென்று என்று
பொருள். அத்தவஸ்து இங்கே எது என்றால், யோகம்என்கிற சொல்
லாலே சொல்லப்பட்ட—மனிதஉருவமும், மனிதன்போல் அலங்கார
மும், பேச்சும். இது ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிறது. அத்தவேலை
யாவது—கோவார்த்தனமலையை ஒரு சுண்டுவிரல் துனியாலே ஏழுநான்
துக்கியும், சிரமில்லாமல் இருந்தார் என்பதைத்தவிர, தைவம் என்று
தீர்மானிப்பதற்கு வேறு அடையாளம் வேண்டுமா? அந்த அடையாளத்
தையும் தீர்மானிக்க வொட்டாதே பண்ணுகிறதே இந்த மனிதஉருவம்.
இதுதான் இது செய்கிற ஆச்சரியமான வேலை. மேலும் இது சிலர்க்கு
மறைக்கிறது. சிலர்க்கு மறைக்கிறதில்லை. இதுவும் ஒரு ஆச்சரியம். மா
யா என்ற சொல்லிற்கு 4—வது அத்தியாயம் 6—வது சுலோகத்
தில் எண்ணம் என்றும், 7—வது அத்தியாயம்—17—வது சுலோகத்
தில் முக்குண முள்ள பிரகிருதி என்றும் பொருள் சொல்லப்பட்டது.
இந்த அர்த்தங்கள் இங்கே பொருந்தாது. ஏனென்றால், பிரகிருதி
யால் மறைக்கப்பட்டிருப்பது பகவானுடைய எல்லா இருப்புக்கும் பொ
துவானது. அவதாரத்தில் மாத்திரமுள்ளதை இங்கே சொல்லவே
ண்டியது. அது கீழேசொன்ன மனித உருவம் முதலானவை. எண்
ணமும் பகவானுக்கு எப்போது முள்ளது. யோகம் என்கிற சொல்
லானது சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது. எதிர்சேர்க்கை யென்
ன்றால், மனித உருவத்தின் சேர்க்கை என்று இந்த இடத்தால் ஏற்
படுகிறது;

வத்தன்மையுள்ளவன் என்று தெரியவில்லை. 1 முட்டான் ஜனங்கள் வாயு இந்திரன் முதலானவர்களாலே செய்யமுடியாத வேலைகளை நான் செய்வதையும், ஸுஞிரியனையும் அக்கிரியையும் காட்டிலும் அதிக பளபளப்பாய் நான் இருப்பதையும் பார்த்தும், என் மனித உருவத்தை மாத்திரம் நினைத்து, நானும் மனிதன் தான் என்று தீர்மானித்து, “நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் 2 ஒரே காரணம். நான் எல்லாருக்கும் யஜமானன், எல்லாருமே என்னிடம் வருவதற்காக நான் மனித உருவத்துடன் வந்திருக்கிறேன்” என்று 3 அறியவில்லை. (25)

வெஷாஹம் ஸுஜீதாநி வத்-பிரநாநி யாஜு-புந |

ஹவிஷ்யாணி ய ஹ-புதாநி ராம் து வெஷ ந கஸுந- ||உச||

சுஜீதாநி வத்-பிரநாநி நாமதாநி ய ஸவ-பாணி ஹ-புதாநி ஹம் வெஷ-பிரநாநி | ராம் து வெஷ ந கஸுந-பிரநாநம்

1. பகவான் எல்லாரும் தன்னிடம் வருவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட மனித உருவமே, அவனை விடுவதற்குக் காரணமானால், இது எவருடைய குற்றம்? என்றால், “முட்டான் ஜனங்கள்” என்கிற சொல்லாலே பதில் சொல்லப்படுகிறது. பகவான் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை முழுவதும் மறைக்கவில்லை. மற்றவர்களாலே செய்யக்கூடாத வேலைகளைச் செய்து, மற்றவர்களுக்கில்லாத பளபளப்பைக் காட்டினார். முட்டான்கள் மனித உருவம் என்கிற சின்ன ஒரு ஸங்கதியை மாத்திரமே கவனித்து, பகவான் என்று அறியவில்லை. மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஸுஞிரியனை மினி மினிப்பூச்சியாக எண்ணுவதுபோல் இது இருக்கிறது.

2. சுலோகத்தில் “அஜம் (பிறப்பில்லாதவன்)” அவ்யயம் (குறைவில்லாதவன்) என்று இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதாலே, பகவான் மற்றவர்களைப்போல் கர்மத்தால் பிறப்பில்லாதவன். குறைவில்லை என்பது ஸ்வரூபத்திலும், குணங்களிலும் மாறுதலில்லாமை. மஹாராஜா வாகையாலே தான் அஷ்டாரம் செய்யும் போதும், ஈசுவரத்தன்மையில் ஒன்றையும் விடாமல் வருகிறான்

3. பின்னை எப்படி அறிகிறார்கள் என்றால், மனிதர்களைப்போல கர்மத்தினால் பிறப்பும், அறிவுக் குறைவும் உள்ளவனாக எண்ணுகிறார்கள்

கூ ஶ்ரீ தம் ஶ்ரேஷ்டவியொமெகஸுவஶ்ரீவஸுஸூரவஶ் | ௩
 க ஶ்ரீவாஸம் கிபிஷி ஶுஞ்சுதம் ஜாயகததி || ௨௭||

அவ-1 உலகத்தில் அப்படித்தானே இருக்கிறது பார் என்கிறார்.

ஆசையாலும் தீவஷத்தாலும் 2 உண்டாகிற குளுமை, கு
 டு முதலான இரண்டு வகைகளாலே எல்லாப் பிராணிகளும் பிறக்
 கும்போதே 3 மயங்குகிறார்கள். அதாவது—பொருள் ஜன்மத்தில்
 எந்த வஸ்து பிடித்ததோ, எந்தவஸ்து அலுத்ததோ, அதேமாதிரி
 வாஸனையாலே பிறக்கிற காலத்திலேயே ஆசையும் அலுப்
 பும உண்டாகிறது. அதிலே ஜனங்கள் மயங்கி, அந்த விஷ
 யங்களில் ஆசையும், அலுப்புமுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.
 அந்த வாஸனை எல்லாருக்கும் என்னைத்தவிர மற்ற விஷயங்க
 ளிலேயே இருக்கிறது. ஆகையால் ஒருவனும் என்னைவிட்டு
 வருத்தப்படவுமில்லை. என்னோடு சேர்ந்து ஸந்தோஷப்பட
 வுமில்லை. ஞானியோ என்னோடு சேர்ந்தால், ஸந்தோஷத்தையும்,
 என்னை விட்டுப் பிரிந்தால், துக்கத்தையும் அடைகிறான். இவ்வித
 மான தன்மையுடையவன் ஒருவனாவது பிறப்பது மிகவும்
 அரிது. (27)

1. மூன்று காலங்களிலும் எல்லாரும் பகவானை அறியாமலிருப்ப
 தற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்.

2. ஒருவன் பிறக்கும்போதே ஒரு வஸ்துவில் ஆசையும், மற்றொ
 ரு வஸ்துவில் அலுப்பும் எப்படி உண்டாகும். குழந்தைக்கு பிறந்த
 உடனே ஒன்றுமே தெரியாதே. ஆகையால் அப்படி உண்டாவதற்குக்
 காரணமில்லையே. அப்படி உண்டானாலும், பகவான் விஷயத்தில் ஏன்
 ஆசை வரக்கூடாது? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார். முன் ஜன்மத்
 தில் உண்டான வாஸனை ஜீவனுடன்கூட வருகிறது. அதனாலே ஆசை
 யும் அலுப்பும் பிறந்த உடனேயே வருகின்றன. வாஸனை எந்த வஸ்து
 வில் இருக்கிறதோ, அதிலேதான் ஆசையுண்டாகும். பகவானிடத்
 தில் முன் ஜன்மத்தில் ஆசை யில்லாததினால், அந்த விஷயமான வாஸ
 னை உண்டாகவில்லை. இந்த ஜன்மத்தில் எப்படி பகவானிடத்தில் ஆசை
 உண்டாகக் கூடும்.

3. இங்கே மயக்கமாவது—இன்பமில்லாதவைகளை இன்பமாக
 எண்ணுவதும், அலுப்பு வரக்கூடாத வஸ்துவில் அலுப்பு வருவதும்.

யெஷார் கவந்த ம் வாபம் ஜநாநாம் வுண்ணுகேடுணாடி ,
தெ அம்அடுகே ஹநிடுகூ ஹஜெனெ ரோ ஐயபு தார் 12அ||

யெஷாம் தம் சுமெகஜநாஜிடுதெநொதுஷு வுண்ணு
லம்வயெந மூணையிடுமெதுவாடுகேஷெனெதுவாடுதம் 2
கௌநுவுவிருயி வாநாடிகாவுபுபுதம் வாவு, சுஜம்
தம்-கூணம் ! தெ வடுவெடுகெது வுசுதுதாராதெடுந
ரோ மாரணகேநுபூவு மூணையிடுநொஹாவிநிடுகூஹஜ
ராரேணகேகூய கெதெ தெவையுபுய கீபூவபுய வ ஐ
யபு தார் - ஐயலம்கூபார் ரோடுகே ஹஜெனெ|| 12அ||

அவ—எல்லாரும் இப்படி மயங்கினால், எவன் பகவானைத் தி
யானம் செய்வன்? இந்த அத்தியாயம் 16-வது சுலோகத்தில்
நாலு வகுப்பார் பகவானைத் தியானம் பண்ணுவார்கள் என்ற
சொன்னது எப்படி ஒட்டும் என்றால், சொல்லுகிறார்.—

எவர்களுக்கு 1 வெகு ஜன்மங்களில் பண்ணின உயர்த்த
புண்ணியங்களாலே என்னைத்தவிர மற்றவஸ்துக்களில் ஆசையெ
யும், என்னிடத்தில் அலுப்பையும் உண்டுபண்ணக்கூடிய தெடுநா
ளாய் வந்த பரபம் போய்விட்டதோ, அவர்கள் என்னைக் கெஞ்சி
க்கேட்டுக்கொண்டு, மயக்கம் தெளிந்து, அவரவர்கள் பண்ணின
புண்ணியத்துக்குத் தகுந்தபடி சிலர் பணத்துக்காகவும், சிலர்
ஸம்ஸாரம்போய் ஜீவஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அதுபவிப்பதற்காக
வும், சிலர் என்னிடம் வருவதற்காகவும் உறுதியுடன் என்னையே
தியானம் செய்கிறார்கள். (28)

1. சுலோகத்தில் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தவர்கள் என்று
போதுவாய் சொல்லியிருத்தபோதிலும், பகவானை அறிவதற்கு இடஞ்ச
லான பாபத்தைப் போக்குவதற்கு உயர்த்த புண்ணியம் வேண்டு
மென்றும், அது ஒரேஜன்மத்தில் பண்ணினது போதாது
என்றும், காட்டுவதற்காக “வெகுஜன்மங்களிலே பண்ணின உயர்த்த”
என்று பாஷியத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸங்கதியை இந்த
அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. அதின்
கீழே இருக்கும் குறிப்பைப் பார்க்க.

கவ — தக்து துயாணாம் ஹிவநம் ஹஜீரீநாநாம் ஜகூத
வ்யவீசெஷாநுமவாஷெயாஸ்ய ப்ருஸெஸாதி—
ஜராரீரணரோக்ஷாய ரோரோ ஸ்ரித்ய யதகநி யெ |

தெ ஸ்ரஹ ததிரஃ க்ருஷீய்யாதம் கரீடு வரவிநி || ௨௬ ||

ஜராரீரணரோக்ஷாய-புகு திலியுதராதலாரதிவடிஸ-
நாய ரோரோஸ்ரித்யெ ய கநெ | தெ தக்து ஹவிஃ?, சுயாதம்
வ க்ருஷீரீம் விஃ? | கரீடு வரவிநம் விஃ? || ௨௬ ||

அவ—பகவானேத்தியானம் பண்ணுகிற மூன்று வருப்பார்
களும், அறியவேண்டிய ஸங்கதிகளையும், நினைக்கவேண்டிய ஸங்
கதிகளையும், செய்யவேண்டியவைகளையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.—

கிழத்தனமும் சாவும் போவதற்காக-அதாவது-உடம்பு
முதலான நினைவு இல்லாமல் ஜீவஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நீடித்து
ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதற்காக, (கைவல்யத்திற் காக) எவர்கள்
என்னைத்தியானம் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்தப் பருமத்தை
யும், எல்லா அத்யாத்மத்தையும், எல்லா கர்மங்களையும் அறியவே
ண்டியது. (29)

ஸாயிஸ்திதாபிநெஷம் ரீம் ஸாயியஜகம் வ யெ விஃ? |

புயாணகாநெஷவி வ ரீம் தெ விஃயடும் துவதஸம் || ௩௦ ||

உதி ஸ்ரீ ஹவதீதாவஸூபவநிஷதம் ஸ்ரஹதிரயாம்
யொமஸாஷெஸ்ர ஸ்ரீகூஷாஜம்-ந ஸம்வாஷெவிஜூதயொஷா
நாஸிஸவதெரீயாயம் ||

சக்து ய உதி வுநநிடுஷெஸாஸ வூவடநிஷிடுஷெ
ஷெயாநெந்யயிகாரிணோ ஜகாயகெ | ஸாயிஸ்திதம் ஸாயி
நெஷம் ரோஸெஸ்யயுடாயிடுநொ யெ விஃயரித்யுதநுமவா
ஷெஸூபவீஷெஸூபாயுக்ஷாபியாபகஸேவ | தயா ஸாயிய
யஜகூலித்யவி துயாணாரியிகாரிணாரிஸெஷெணவிப்யகெ,
சுயடஸாஸவாஸா | துயாணாம் ஹி நித்யுநெநிதிதிகாரிவரி

1. இந்த சுலோகத்திலும் அடுத்த சுலோகத்திலும் வருகிற சொற்
களுக்கு அடுத்த அதிபாயத்தின் முதலிலே பகவானே அந்தத்ம் சொல்
ஸப்போகிறார்.

அவ—ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பாப்பிரும்மமான வாஸு தேவன் தியானம் செய்யத்தருந்தவன்; அவன் அறிவுள்ளதும், அறிவில்லாததுமான எல்லா உலகத்துக்கும் சேஷி; எல்லாவற்றையு முண்டுபண்ணுகிறவன்; எல்லாவற்றையும் தூக்குகிறவன்; எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பாயிருப்பதாலே, எல்லாம் அவனுக்கு பிரகாரம்; அதினால் எல்லா சொற்களும் அவனையே சொல்லுகின்றன; எல்லாவற்றையும் அவன் ஏவுகிறான்; கூட்டம் கூட்டமான எல்லா நல்லகுணங்களாலும் அவனே மிகவுமுயர்ந்தவன்; ஸத்வம் முதலான குணங்களோடு கூடிய உடம்புகளாகவும், கண் முதலான இந்திரியங்களாகவும், அவைகளால் அறுபவிக்கத்தருந்தவைகளாகவும் நெடுநாளாய் வந்த பாபவரிசைகளினாலே உண்டான வஸ்துக்கள் அவனை உள்ளபடி பார்க்கவொட்டாமல் மறைக்கின்றன; மிகவும் உயர்ந்த புண்ணிபத்தாலே அவனைப் பிரபந்தி பண்ணி, அந்த மறைவைப் போக்கவேண்டும்; போக்கி அவனைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் புண்ணியங்களின் தாரதம்மியத்தாலே மூன்று விதமான பிரயோஜனங்களை விரும்புவதாலே, மூன்றுவிதமாயிருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்குள்ளே பகவானை மாத்திரம் ஆசைப்படுகிறவன் அவனை ஒருக்காலும் விடாதபடியாலும், அவனிடத்தில் மாத்திரம் ஆசைபுள்ளவனாகையாலும், அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவனாயிருப்பதாலும், மிகவும் உயர்ந்தவன்; அப்படிப்பட்டவன் அகப்படுவது மிகவும் அரிது—என்று இவைகளைச் சொல்லி, இந்த மூன்றுபேர்களுக்கும், அறிய வேண்டியவைகளிலும், செய்யவேண்டியவைகளிலும் வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதைப் பிரஸ்தாபித்தார். இப்போது எட்டாவது அத்தியாயத்தில் கீழ்ப்பிரஸ்தாபித்த ஸங்கதிகளை விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

கிழத்தனமும், சாவுமே போவதற்காக—அதாவது—உடம்பு முதலானவைகளை கிணையாமல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அறுபவிப்பதற்காக உம்மைத்தியானம் செய்கிறவர்களால் அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன பிரும்மமும், அத்யாத்மமும், காமமும் என்ன? பணத்தை ஆசைப்பட்டவன் அறியவேண்டிய அகிபுதமும், அதி ஹதவமும் என்ன? மூன்றுபேர்களும் அறியவேண்டிய அதியக்

அத்யாத்மம் என்பது ஸ்வபாவம்—பிரகிருதி, அதாவது—ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துமிருக்கிற உடம்பும், அதுடன் கூடியிருப்பதாலே உண்டாகும் அக்ஞானமும், கர்மமும், வாஸனை முதலானதும். இது 1 பஞ்சாக்கிரி (ஐந்து அக்கிரி) தியானத்தில் அறிய வேண்டியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவை இரண்டில் ஒன்றை அடைய வேண்டியதென்றும், ஒன்றைத் தள்ள வேண்டியதென்றும், மோக்ஷத்தை ஆசைப்

க்கு உடம்பு கிடையாது. கர்மம் இருக்கும் காலத்திலும், இன்ன உடம்பில்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கட்டுப் பாடுமில்லை. உதாரணம்—கடையில் கத்திரிக்காய் இருக்கிறது. அதைக்கரியாகவும், துகையலாகவும், பச்சடியாகவும், பலவிதமாய்ச் செய்யலாம். கத்திரிக்காய் முன்னாலே எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாயிருந்தது. அதுபோல ஜீவன் பொதுவாயிருக்கிறான். கர்மத்தினால் அந்தந்த உடம்பில் துழைந்து, அதற்குத் தகுந்த பெயரையடைந்து, அதற்கு உரிய வேலைகளைச் செய்கிறான். கத்திரிக்காயின் உருவம் மாறுகிறது. ஜீவனுக்கு உருவத்தில் மாறுபாடில்லை.

1. வேதத்தில் பஞ்சாக்கிரி வித்யை என்று ஒரு தியானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஜீவன் சாகிறபோது பெரிய உடம்பைவிட்டுச் சின்ன உடம்புடன் போய், திரும்பி பெரிய உடம்புடன் பிறப்பதை விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது. அவன் முதலில் தேவலோகத்திற்குப் போய், உயர்ந்த ஸுகத்தை அதுபவிப்பதற்குத் தகுந்த அழகான உடம்பை அடைகிறான். அங்கு சில காலம் ஸுகத்தை அதுபவித்து, அந்த ஸுகத்தை உண்மெண்ணின் புண்ணியம் செல்வழித்த பிறகு, அந்த உடம்பு போய், சின்ன உடம்புடன் மேகத்திற்கு வந்து சேருகிறான். அப்போது இது மேகம், இது அவன் உடம்பு என்று பிரிக்கக்கூடாதபடி அத்துடன் சேர்த்திருக்கிறான். இதன் பிறகு மழையுடன் கூட பூமிக்கு வந்து தானியங்களுடன் சேருகிறான். அந்த தானியம் சமைக்கப்பட்டுச் சாப்பிடும்போது, ஒரு ஆணுடைய உடம்பில் வந்து சேருகிறான். பிறகு அவனுடைய ரோதஸ்ஸாக ஆகி, ஒரு பெண்ணுடைய கர்ப்பத்தில் வந்து சேருகிறான். அப்போதுதான் அவனுக்கு மனிதன் (புருஷன்) முதலான பெயர் உண்டாகிறது. ஜீவன் வரிசையாக தேவலோகத்தையும், மேகத்தையும், தானியத்தையும், ஆணையும், பெண்ணையும் வந்துசேருகிறான். இந்த ஐந்தையும் ஐந்து அக்கினியாகச் சொல்லி இவன் அவைகளைச் சேருவதை ஐந்து ஹோமங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஐந்தாவது ஹோமத்தில் அவனுக்குப் புருஷன் என்று பெயர்

நெடுநிலைகாநு ஷாநவெனாயாந் துயாணாயிகாரிணாநி
நுஸநெயுதெகஸு || ||ச||

பணத்தை ஆசைப்படுகிறவன் அறியவேண்டியதாகச் சொல்
லப்பட்ட அதிபுத மென்பது—பிரகிருதி என்கிற அறிவில்லாத வஸ்
துவாலுண்டான—அழிவு முதலான மாறுபாட்டை அடையக்
கூடிய—உயர்ந்த வர்ணம், வாஸனை, ரஸம் முதலானவைகளும்,
அவைகளையுடைய வஸ்துக்களும். அவன் இவைகளை அடைய
வேண்டு மென்றிருப்பதால், அவைகளைத்தான் நினைக்க வேண்டி
யது. அதிதைவம் என்பது—இந்திரன், பிரும்மா, முதலானவர்
களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தஸுகங்களை அநுபவிக்கிறவனுனதான்.
இவன் அந்த ஸுகங்களை அநுபவிக்கப் போகிறவனாகத் தன்னை நினை
க்கவேண்டியது. அதியக்கும் என்பது—நான்தான் (பகவான்).
ஏனென்றால், யக்கும் முதலான நல்ல கருமங்களினாலே பூஜிக்கப்
படுகிறவன். என்னுடைய உடம்புகளான இந்திரன் முதலான
எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்து, நான்தான் யக்குங்க
ளால்பூஜிக்கப்படுகிறேன்—என்பதை மஹாயக்கும்முதலானநித்திய
ம், நைமித்திகம் என்கிற கார்டங்களைச் செய்யும்போது மூன்றுபேர்
களும் நினைக்கவேண்டியது. (4)

சுகாகாநெ வ ரோடுவ ஸுநுநு ககெவெயாஸு ।

யம் ப்ரயாதி ஸ ஜோவம் யாதி நாவஸுது ஸம்ஸயம் || ||ரு||

ஊஜீவி துயாணாந் வாயாரணஸு । சுகாகாநெ வ ரோ
டுவ ஸுநு ககெவெயாந் துக்காயம் ப்ரயாதி, ஸ ஜோவம்
யாதி—ஜி யொ லாவம் ஸுலாவம் தயாதி, தஜாநீம் யயா ராநி
நுஸம்யுதெ, தயாவியாகாரொ ஹவதீத்யுடம், யயா குடி
ஹதாஜயஸுதஜாநீம் ஸயபுரோணஸு மஸஜாதீயாகாராஸம்ஹ
தாஸு || ||ரு||

இப்போது சொல்லப் போகிறதும் மூன்றுபேர்களுக்கும்
பொது. எவனுக்குச்செத்துப் போகிற காலத்தில் வேறு நினைவுவரா
மல் என் நினைவுமாத்நிரம் வருகிறதோ, அவன்தான் 1 என்மாதிரி

1. சலோகத்தில் “மத்பாவம்” என்ற சொல் இருக்கிறது. அதில்
பாவசப்தத்திற்கு ஸ்பாவம் (தன்மை) என்று பொருள். அதாவது—

ஆகிறான். என்னைப் பெரியபணக்காரன் என்று நினைத்தால், பணக் காரனாக ஆகிறான். என்னையே அடையவேண்டுமென்றுநினைத்தால், என்னையே அடைகிறான். தனக்குவேண்டிய என்னிடத்திலிருக்கிற ஸங்கதியை நினைப்பதினால், அது அவனுக்கு வருகிறது, ஆதிபாதன் (ஜடபாதர்) என்பவர் ஒருமாதிரி வளர்த்துக் கொண்டு வந்து, செத்துப்போகிறகாலத்தில் அதையே நினைத்து, அடுத்தஜன்மத்தில் மானாகப் பிறந்தாராம். (5)

சுவ — ஸுதபுஸ்திவிஷபஸுஜாதீயா கார தாவாடிமஹிஸு
த்யபஸு ஸுலாவஸுதி ஸுஸுஷுஜாஹ—

யம் யம் வாவி ஸுரநு ஹம் துஜத்யுதெ கஸெஸாழி |

தம் தஸெஸெதி கஸுதெய ஸுடா துஜாவலாவிதஃ || ||

எனக்குஎன்னதன்மையிருக்கிறதோ, அதேமாதிரி தன்மையைஅடைகிறான். இந்தசொல்லிற்கு பகவானாகவேஆய்விடுகிறான் என்று பொருளன்று. அப்படிப் பொருள் சொல்வது வேதத்திற்கு விரோதம். இந்தசொல்லிற்கு பகவான் மாதிரியாயிருக்கிறான் என்று பொருள்கொள்ளாமல் வேறு பொருள் சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால்—பகவானுடையதன்மையை அடைகிறது என்றால் என்ன? குளவியின் கூட்டில் வைக்கப்பட்ட புழு குளவியாக ஆய்விடுகிறதே. அதுபோல பகவான் எப்படி ஈசுவரனோ (அடக்கி ஆளுகிறவனோ) அப்படி இவனும் இன்னொரு ஈசுவரனாக ஆய்விடுகிறான் என்றால், அப்போது இரண்டு ஈசுவரன் இருப்பதாக ஏற்படுமே. மேலும், மூன்றுபேர்கள் பகவானத்தியானம் பண்ணுகிறார்கள்—பணத்தை ஆசைப்படுகிறவன்; தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்க ஆசைப்படுகிறவன்; பகவானுடனே எப்போதும் கூட்டுருக்கவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவன். இவர்கள் மூன்றுபேர்களும் தியானம் பண்ணி வெவ்வேறு ஈசுவரனாகப்போய்விட்டால், இந்த மூன்றுபேர்களுக்கும் பலனில் என்ன வித்தியாஸம். பலன் ஒன்றாயிருந்தால், தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மூன்றுபிரிவு சொன்னதுதான் எப்படிக்கூடும். ஆகையால் எவன் பகவானை எந்த ஸங்கதியோடு நினைக்கிறானோ, அதேமாதிரி ஸங்கதிதான் வரும். அவனையும் பகவானையும் வேறுகக் காட்டக்கூடிய குணங்கள் இருக்கவே இருக்கின்றன. அவைகள் போகிறவையல்ல. இந்தஸங்கதி பாஷிபத்தில் காட்டிய உதாரணத்தாலும் ஏற்படுகிறது. ஜடபாதர் எந்தமானை நினைத்தானோ, அந்தமானை ஆபவிடவில்லை, அதுபோல உருவம் வந்தது

சுனெ-சுனுகாடு யம் யம் வாவி ஊவம் வுரநு சுனெவரம்
கறுதி, தம் தம் ஊவடுவ ருணாஊடுதி | சுனெபுது
யு வடுவ-ஊவி தவிஷயவரவ ஜாயடு || 16 ||

அவ—செத்துப் போகிறகாலத்தில் உண்டாகும் நினைவுக்கு
ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அதாவது—ஒருவன் எந்த ஸங்கதியை நினை
க்கிறானோ, அதேமாதிரி ஸங்கதியை அவனுக்கு வரும்படி செய்கி
றது—என்று, அதைத் தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் செத்துப்போகிற காலத்தில் எந்த எந்த ஸங்கதியை
நினைத்து சாகிறானோ, அதேமாதிரி ஸங்கதியையே செத்தபிறகு அ
டைகிறான். இருக்கும் காலத்தில் எதை எப்போதும் நினைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறானோ, அதின் நினைவுதான் செத்துப்போகிற காலத்தில்
வரும்.

[6]

தலூதவெடுஷு காரெஷு ரோநுஸுர யுகு வ |

புவிடுதடுநொஸுபிடுரெடுவெஷுஸுஸம் || 17 ||

யலூசுவடுவடுகாஊஸுவிஷயவரவாஊபுதுயொ
ஜாயடு, தலூதவெடுஷு காரெஷு—சுபுயாணாடிஊவ
புரோநுஸுரகஊரஊரநுஸுதிசுரம் யுபாழிகுவணடாரு
ரோநுஸுதி பருகிஸுதிவொழிதம் நிதுநெநிதிசும் உ கபு
காரம் | வரவரவாயெந புவிடுதடுநொஸுபிரகாடு
வ ரோடுவ வுரநு யயாவிஷயிதபுகாரம் ரோ பூவூவி |
நாது ஸம் || 18 ||

ஆகையால், செத்துப் போகிறவரையில் ஒவ்வொருநாளும்
என்னையே நினை. 1 எப்பொழுதும் அந்த நினைவை உண்டுபண்

1. சுவோகதத்தில் “என்ன நினை, சண்டைப்படு” என்று சொல்லி
யிருக்கிறது. நினைப்பதற்கு பலன் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது
கடைசியில் அந்தநினைவுவருகிறது என்று. சண்டைப்படு என்பதற்குப்பல
ன் சொல்லவில்லை. இரண்டுவேலைகளைச் சேர்த்துச் சொல்லி, ஒன்றுக்கு
மாதிரியை பலனைச் சொன்னால், மற்றொன்று அதற்கு அங்கம், அதா
வது—அதற்கு உதவிசெய்கிறது—என்று ஒருநியாயம். இந்தநியாயப்
படி சண்டைப்படுவது நினைப்பதற்கு அங்கம். அதைக்காட்டுவதற்காகத்
தான் “நினைவை உண்டுபண்ணக்கூடிய” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ணக்கடிய—ரீ செய்யவேண்டியதாகச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய-
சண்டை முதலான நித்திய கர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களை
யும் முறைப்படி செய், இந்த மாதிரி உன் மனதையும் எண்ணத்
தையும் 1 என்னிடத்தில் கொடுத்து, செத்துப்போகிற காலத்தில்
என்னையே நினைத்தால், ரீ வேண்டிய பலனை அடைவாய். இதில்
ஸந்தேஹமில்லை. [7]

சுல— ஊவம் ஸாரோநெந ஸுபூவூவாவூரணூபு-
த்யாய்நெநூக்ஷா, தீயூடம் த்யாணாஃவாஸநபூக்ஷாந்
ஷேஹம் வகூஃவகூ ஶதே ததெநூஸ்யபூயிபூநாஃவா
ஸநபூக்ஷாந், யயோவாஸநஃத்யூபூத்யூபூக்ஷாநம் வாஹ—

சுஜ்ஜாலபொமயுக்தேந வெதஸா நாந்யுமாரிநா ।

வரஃ வாரூஷம் லிஷ்யம் யாதி வாயுபாநாவினயநு ॥ ௮ ॥

சுஹரஹரஹஜ்ஜாலபொமஹ்யா யுக்ததயா நாந்யுமாரிநா
வெதஸா சுஜ்ஜாலபொ வரஃ வாரூஷம் லிஷ்யம் ஶா வகூஶா
ணபூக்ஷாநம் வினயநு ஶாநேவ யாதி । ஸுலிஹரதஜ்ஜம
கூபூவூவிவநெநூஸ்யபூவிஸிஷ்டதயா ஶதஜ்ஜாநாகாரொஹவதி ।
சுஜ்ஜாலஃ— நித்யநெநிதிகாவிருநெஷு ஸவெஷு கா
நெஷு ஶநஸொவாஸ்யஸம்ஸீயந் । யொமஹ்ஜஹரஹயெபூ
மகாநெயநமஹ்யபாநம் யயோகூதுக்ஷணஃவாஸந் ॥ ௮ ॥

அவ—ஈழ்ச் சொன்ன மூன்று பேர்களும் செத்துப்போகிற
காலத்தில் வரும் நினைவினால் தான் தங்களுக்கு வேண்டிய ஸங்-
கதிகளை அடைகிறார்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்லி, அவர்கள்
செய்கிற தியானத்தில் உள்ள வேறுபாட்டைச் சொல்ல ஆரம்பிக்-
கிறார். பணத்தைவிரும்புகிறவன் நினைக்கவேண்டிய விதத்தையும்,
அந்த நினைவுக்குத் தகுந்தபடி செத்துப்போகிற காலத்தில் நினை-
க்க வேண்டிய விதத்தையும் சொல்லுகிறார்.

1. மனதைக் கொடுப்பது—நினைப்பது. புத்தியைக் கொடுப்பது
பசுவான் நினைத்தவுங்கதியைக் கொழுப்பர் என்கிற தீர்மானம்.

நாஸ்தோதும் அப்யாஸத்தையும், யோகத்தையும் செய்வதால், என்னைத்தவிர வேறொன்றையும் நினைக்காத மனதால், செத்துப்போகிற ஸமயத்தில் மேலே சொல்லுகிறபடி என்னையே அடைகிறான். அதாவது—ஐடபரதர் மான் உருவத்தை அடைந்தது போல், ஐசுவரியத்தை யுடையவனாக என்னை நினைத்து, என்னைப் போல் ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். அப்யாஸம் என்றால், பழக்கம். அதாவது—யோகம் செய்யாத காலத்திலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளைச் செய்து மீந்த காலத்திலும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. யோகம் என்றால், ஒரு காலத்தில் தியானம் செய்ய வேண்டிய முறைப்படி என்னை இடைவிடாமல் நினைப்பது.

[8]

கவிம் பொருளணிநொழுவதிதாரநெளரணியம்ஸகிநொ
 ள்றொடியும் | ஸவடிஸ்ய யாதாரநிஹிதாரநிவகித்ய
 வண்பும் தகிலம் வரவாசம் ||

புயாணகாடு சீதலா உயென ஊதா யுதொ பொம
வென வெவ | ஊவொசெயெ புண்ணாவெயு
லதித் தம் வரம் வாராஷசெவெதி கிவுழ | 100 |

[illegible]

பணத்தை வேண்டுகிறவன் பகவானை எல்லாம் தெரிந்தவராகவும், எப்பொழுதுமிருக்கிறவராகவும், எல்லா லோகங்களையும் அட

விஸ்தாரமாகக் கேட்டேன் 1 தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களை உடையவரே! எல்லா உலகமும் எப்பொழுதும் உம்முடைய உபயோகத்துக்காகவே இருக்கிறது. ஞானம், பலம் முதலான நல்ல குணங்களின் கூட்டங்களாலே நீர் தான் மிகவும் உயர்ந்தவர். எல்லா உலகத்தையும் தூக்குகிறீர். உபமால் தான் எல்லா உலகமும் ஒரு ஸங்கதியை நினைப்பது, இமைக கொட்டுவது முதலான எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறது. இது முதலான 2 எப்பொழுது மிருக்கிற அளவிலலாத உம்முடைய பெருமைகளையும் கேட்டேன் இவைகளைக் கேட்டேனே [2]

வனவடுதெழியாழ்வு க்ஷிபாதாம் வரடுசுரர் |

சூஷுமணி தெருவடுசுரர் வாரடுஷாதீ ||

வனவடுசுரர் ' வனவடுதெழியுதம், யாழ்வு க்ஷிபாதாம் ஸ்ரீவதி | வாரடுஷாதீ. சூழிதவாதீ ஜயெ ' தெருவடுசுரர்-க்ஷிபலாயாரணம் ஸவ-புஷு பூசாஸி துசு வாயுயிதுசு ஸ்ரீஷு ஸம்ஹத-புசு ஹ த-புசு கயூணமணாகுசு வர துசு ஸகசு விலஜாதீயசு உலிதம் ருவிவம் சூஷுமணி ஸாக்ஷாதீத-பு சூஷுமணி || [5]

(முன பகததின குறிப்பு.) 1 அரங்கனுக்குச்சண்டையில் உத ஸாஹததை உண்பெண்ணுவதற்காக மாதிரி சொன்னதல்ல என்று கருத்து.

1. இதனால் தாமரைக்கண்ணோடு கூடிய அப்பிராகிருதமான திருமேனி கிருஷ்ணவதாரத்திலும் இருந்ததென்று தெளிவாய் காணப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது

2 சுலோகத்தில் பெருமையை 'அவ்யயம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு 'குறைவில்லாத' என்று பொருள் காலத்தினாலும், விஷயத்தினாலும், கணக்காலும், உயரத்தினாலும் அகதப்பெருமைக்கு அளவில்லை அதாவது-பகவானுடைய பெருமை எப்போதும் மிகுந்தது. அறிவு, அழகு, ஸொதது முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் பெருமையுள்ளவன். இதனை விஷயங்களில்தான் பெருமையிருக்கிறதென்று விஷயங்களுக்குக் கணக்கில்லை, பெருமைக்கு அளவில்லை-என்று கருத்து.

வராகவும், ஒவ்வொரு நாளும் பிரீதியுடன் தியானம் செய்யவேண்டியது அந்தப் பழக்கத்தாலே ஸமஸ்காரம் 1 வலுத்து வேறொன்றையும் நினைவாத மனதால் சேத்துப் போகும் காலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து, அந்த இடத்திலேயே 2 பகவானை அபபடியே நினைத்து உடம்பை விட்டால், என்னைப் போல 3 ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். [9—10]

சுவ—சுய ரெகவத்யாபிநாஸ்ய ரணரோஹ—

யதிக்ஷரம் வெஷ்விரோஷணி விஸனி யத்யுதயோ வீதரா
மாஃ | யஜ்ஜெனோ ப்ரஹ்மய்யம் யரணி ததே வதம்
ஸம்முஹெண ப்ரவக்ஷு || [கத]

யதிக்ஷரம் சுய ருக்ஷாபிநாஸ்ய ரெஷ்விரோஷணி |
வீதரா மாஸு யத்யோ யதிக்ஷரம் விஸனி | யதிக்ஷரம் ப்ராஹ்ம-
யஜ்ஜெனோ ப்ரஹ்மய்யம் யரணி | ததே வதம் ஸம்முஹெண ப்ர-
வக்ஷு | வத்யுதே யதே யதெஸேதி வதம்-ததேவிஸ-
வெஷ்விரோஷணி பகவானை யத்யோவாஸ்யம் தயா ஸம்-
க்ஷெபெண ப்ரவக்ஷுரீத்யுதம் || [கத]

வஸதுக்களுக்கும காரணமான பிரதிருதி என்கிற திரவியத்தைச் சொல்லுகிறது அதைக்காட்டிலும் மேலான என்றால் சத்தஸத்வம் என்ற திரவியத்தாலுண்டானது என்று ஏற்படுகிறது அதிலிருந்து உண்டான திருமேனியானது காமத்துக்கு உட்பட்டதன்று. அழிவில்லாதது, ஒருவிதக் கும்பம் மில்லாதது. அது அனேகஸூரியர்கள் சொந்தது போல் அளவில்லாத பிரகாசத்தை யுடையது.

1. யோகத்தைச் சொல்லுகிற இடங்களில் புருவங்களுக்கு நடுவில், பிராணனை அசையாமல் வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கையாலும், அதை இவகே சொல்லி இருக்கிறது.

2. புருவங்களின் நடுவில்தான் பகவானையும் இருப்பதாகச் சினைக்க வேண்டும். பகவானுக்கு வேறு இடத்தைச் சொல்லாத்திலுளும், யோகத்தைச் சொல்லியிடங்களில் இந்த இடத்தையே சொல்லியிருப்பதாலும், பகவானுக்கும் இதுவே இடம்.

3. ஐசுவரியத்துக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன குணங்களைப் பகவானை தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு பகவானைப் போல ஐசுவரியம் மாத்திரம் வருமே ஒழிய, பகவானுடைய குணங்கள் வராது. மோகத்திற்காக பகவானைத் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு குணங்களும் வரும்.

அவ—ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்க ஆசைப்படுகிற
வர்கள் நினைக்கவேண்டிய விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

1 அஸ்துலத்வம் (பெருமனையில்லாமை) முதலான குண
ங்களுள்ளதாக எந்த அக்ஷரத்தை (பிரம்மத்தை) வேதம் அறிந்த
வர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, மற்ற வஸ்துக்களில் ஆசை யில்
லாதவர்கள் எந்த அக்ஷரத்தை அடைகிறார்களோ, எந்த அக்ஷர
த்தை அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, ஸ்திரீயை நினைப்
பது முதலியவைகளைச் செய்பாமலிருக்கிறார்களோ, அந்த நானுகிற
எல்லா வேதாந்தங்களாலும் அறியத் தகுந்த—2 அக்ஷரத்தை எப்
படித் தியானம் செய்யவேண்டுமோ, அப்படிச் சுருக்கமாய்ச் சொ
ல்லுகிறேன். [11.]

ஸவ-பூராணி ஸம்யஜீ ரெநா ஹுஷி கிருய்ய வ |
ரெய்யூ-பூயாயாத்நஃப்ராணரோஸ்யிதொ யொமயாரணா || ௧௨ |
ஒதிதெகாக்ஷரம் ஸஹ வுரஹரநா-ரெநாஸுரநு |
யஃ பூயாகி துஜிநு ஷேஹம் ஸ யாகி வரரோம் மதி || ௧௩ ||

ஸவ-பூணி பெநா-தூரீ-நீ-ஜியாணி ரெநா-பூராஹ-தொ
ரீ ஸம்யஜீ- ஸவூரவாரெஹொ விரிவத-பூ, ஹுஷயகரெதி
விஷே-ரெய்யூ-ரெநா கிருய்ய, யொமயாரணா பாரணா
ரோஸ்யிதஃ-ரெய்யூவ கிருய்யா-விரிதிராஸ்யிதஃ, ஒதிதெகாக்ஷரம்
ஸஹ ரெநாவகம் வுரஹரநு, வுரஹ் ரெநாஸுரநு, ஸுத-நஃ
ப்ராணம் ரெய்யூ-பூயாய, ஷேஹம் துஜிநு யஃ பூயாகி-ஸ
யாகி வரரோம்-மதி - பூகூதிவியாதம் ரெநா-நாகாரரெவா-
நாரவூ-திரேதூநம் பூரெஹ-கீத்ய- || 12 || ஸவ-ஸவெ-பூ

1. தன் (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்கவேண்டுமென்று
ஆசைப்படுகிறவன் தியானம் செய்யவேண்டிய பகவானுடைய குணங்
கள்—முண்டக உபநிஷத்தில் முதல் முண்டகத்தில் சொன்ன இது
பருத்ததுமன்று, இது சின்னதுமன்று, இதுமுதலான குணங்கள்.

2. இங்கே ஸ்வரூபத்தில் ஒருவிதமான மாறுதலில்லாத பகவானு
டைய ஸ்வரூபத்தின் தியானம் சொன்னது—ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்
லாத ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்காக.

ஷு ஹுதெஷு நஸுது ந லிநஸுதி | ஸவு தொஃஹா
ஹுதஷுஹுஃ வராஹு மதி”அதிநஹாஹேவ வஹுதெஃ

அறிவுக்கு வழிகளான காது முதலான இந்திரியங்களை அவைகளின் விஷயங்களில் போகாமல் 1 அடக்கி, ஹிருதயகமலத்தில் இருக்கும் அக்ஷாமாகிய என்னிடத்தில் மனதை 2 நிறுத்தி, என்னையே 3 நிலையாய் தியானம் பண்ணுகிறவன் என்னைச் சொல்லுகிற ஒற்றை எழுத்தான பிரணவத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு, அந்த எழுத்துக்குப் பொருளான என்னை நினைத்துக் கொண்டு, தன் 4 பிராணனைத் தலையில் வைத்து, உடம்பைவிடவேண்டியது. அவன் உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான். அதாவது—பிரகிருதியின் நினைவில்லாமல் என்னைப் போலிருக்கிற மறுபடியும் திரும்பி வருவது இல்லாத 5 ஜீவஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். அதாவது

1. இப்படி அடக்குவதை பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லுகிறது.

2. சலோகத்தில் மனதை ஹிருதயத்தில் வைத்து என்றிருக்கிறது. அதற்கு மனது என்கிற இந்திரியத்தை ஹிருதயம் என்கிற இடத்திலிவைத்து—அதாவதுமனதால்ஹிருதயத்தைநினைத்து—என்று தான்பொருளாகும், பகவானுடைய தியானத்தை சொல்லவந்த இடத்தில் ஹிருதயத்தைத் தியானம்பண்ணும்படி சொல்லுவதுஸரியன்று. ஆகையால் மனதை ஹிருதயத்திலிருக்கும் பகவானிடத்தில் வைத்து என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

3. பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம் என்று யோகத்தின் படி என் சொல்லியிருக்கின்றன. பிரத்யாஹாரம் என்பது கண்முதலான இந்திரியங்களை அடக்குவது. தாரணை என்பது மனதைத் தியானிக்க வேண்டியவஸ்துவைத் தவிர வெளியில்போகாதபடி அதில் நிறுத்துவது. தியானம் என்பது வேறுவஸ்துவின் நினைவு கலக்காமல் ஒன்றையே நினைப்பது. இத்திடத்தில் தாரணை என்று சொன்னது இரண்டாவதான தாரணையைச் சொல்லவில்லை. அதற்கு அடுத்தபடியான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

4. மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவனுடைய பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போகும் காலத்தில் தலைவழியாய் போகவேண்டியதாகையால், “பிராணனைத் தலையில்வைத்து” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

5. ஆத்மாவை மாத்திரம்—பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டவன் அடையவேண்டியது தன் ஸ்வரூபம் மாத்திரம்தான். ஆனால்இவன் தன்

பார்க்கிறான். அடியோடு கர்மம்போன ஜீவஸ்வரூபத்தை உயர்ந்த அடையவேண்டிய வஸ்துவாக மேலே 24-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. (12-13)

சுவ— வளவெழையாயிட்டுந் கெவையாயிட்டுந்
 ஸ்ரீபாவாநாமுணம் ஹவஷாபாஸநஸ்கார. உதீம் | சய
 ஜோதிநொ ஹவஷாபாஸநஸ்காரம் ப்ரவீஷ்காரம்வாஹ
 சுநநுவெதாஸததம் யொ ரோ ஸ்ரானி நித்யம் |
 தஸ்யாஹம் ஸுமஹம் வாயுந் நித்யபுத்ஸு யொயிநம் ||சு||

[illegible]

அவ—இப்படி பணத்தையும், தன் ஸ்வரூபத்தை மாதிரி அதுபலிப்பதையும் அடைய வேண்டியவர்கள் பகவானைத் தியானம் பண்ணவேண்டிய விதம் சொல்லப் பட்டது. இப்போது ஞானீ பகவானைத் தியானம் செய்யும் விதத்தையும், பிரயோஜனத்தை அடைகிற விதத்தையும் சொல்லுகிறார்—

ஸ்வரூபத்தை மாதிரி கொஞ்சகாலம் அதுபவித்து, பிறகு பகவானிடம் போகிறான். ஸம்ஸாரத்துக்கு இவன் திரும்பி வருகிறதில்லை. ஆகையாலே ஜீவஸ்வரூபத்தையும் உயர்ந்த இடமாகச் சொல்வீற்று.

ஆரம்பித்தது முதல் பிறகு ஒருக்காலமும் விடாமல், அதாவது—பணம், தன்னைமாத்திரம் அதுபணிப்பது ஆகியபிரயோஜனங்களை விரும்பாமல், பகவானைத் தவிர இன்னொரு இடத்தில் மனதை வைக்காமல்—என்னிடத்தில் அளவில்லாத ஆசையிருப்பதனால், என்னை அரைக்கணம் நினைக்காத போனால் தாங்கமுடியாமல், எவன் அளவில்லாத பிரீதியுடன் தியானம் செய்கிறானோ, எப்போதும் என்னுடனே இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அந்த யோகி என்னைத் தான் அடைகிறான். கீழே சொன்ன இரண்டு போக்களைப் போல் என் மாதிரியான ஐசுவரியம் முதலானவைகளை அடைகிறதில்லை. பிரயாஸமில்லாமலும் என்னை அடைகிறான், என்னை ஆசைப்படாமல் ஐசுவரியம் முதலானவைகளை ஆசைப் படுகிறவர்களுக்குப் பிரயாஸம் அதிகம். என்னையே அடையவேண்டுமென்று தியானம் பண்ணுகிறவனைவிட்டு என்னால் பிரியமுடியவில்லை. ஆகையால் அவனுடைய தியானத்தைச் சீக்கிரம் 1 பழுக்கும்படி செய்கிறேன். அதற்கு 2 இடஞ்சலையும் போக்குகிறேன். அவனுக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியையும் கொடுக்கிறேன், என்னோடுகூட பரமபதத்தில் ஒரு கட்டிலில் அவன் உட்காருகிறவரையில் நடுவில் அவனால் செய்ய முடியாத—செய்யவேண்டிய—எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறேன். இந்த வேலையை என்னுடைய சமையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். 3

(14)

1. பழுக்கும்படி செய்வதாவது—நினைவு வேறு எண்ணக்கலக்காமல் ஒரே கம்பிபோலிருக்கும்படியும், கண்ணால் பார்ப்பதுபோல் தெளிவாயிருக்கும்படியும் செய்வது, பகவானைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அதிகமான ஆவலை யுண்டிப்பண்ணுவது முதலானவைகளைச் செய்வது.

2. இடஞ்சல்கள்—கெட்ட கர்மங்கள், ரஜோகுணம்—தமோகுணம்மேலிடுதல், ஆசையும், த்வேஷமும், மயக்கமுமுண்டாவது முதலானவைகள்.

3. இங்கே சொன்னவைகளெல்லாம் வெறும் ஸ்தோத்திரமன்று, அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறது. இதே ஸங்கதியை 10-வது அத்தியாயத்தில் 10-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. பணத்தையும் ஆத்மஸ்வரூபம் மாத்திரத்தின் பார்வையையும் ஆசைப்படுகிறவரின் தியானம் பண்ண வேண்டிய பகவானுடைய குணங்கள் இன்னது

கவ—சுதஃ வரைய்யாயஸெஷெண ஜோநிநஃ கெவ
ஜோதி-நஸூவாநராவ்யுதி, வெஸூப-பூபி-நஃ வுநரா
வ்யுதிம் யாஹ—

போ-வெது வுநஜ-ந டு-வாயயஸோஸுதது !

நா-வூவனி ஜோ-தா-நஸூ-வலி-லிம் வாரோ-மதாரி: ||கரு||

போ-வூவூ வுநநி-விஜ-டு-வாயயஸேவிநம் ஜ-ந
வூ-வூவனி ! ய-தவ-தெ ஜோ-தா-நஃ. ஜோ-நஸூ, ய-ராவ
யி-தஜோ-நி-வஜோ-நா சுத்ய-பூ-தி-ய-கெ-ந ய-ரவி-நா சூ-த
யா-ரண-ஜோ-நா ய-பூ-ஸூ-ந-லொ ஜோ-நாயா, போ-வா
ஸூ வார-ஸூ-வலி-லி-ந-வம் போ-வூ-வூ: ||கரு||

அவ—அவரவர்கள் அந்தந்த வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்குமுன் அவைகளால் வரும் பிரயோஜனங்களின் ஸங்கதிகளை அவசியம் அறியவேண்டியது. ஆகையால் இதன் பிறகு இந்த அத்தியாயத்தின் மேல்பாகத்தில் ஞானியும், ஆத்மாநுபவத்தை மாத்திரம் ஆசைப் படுகிறவனும் தங்கள் பிரயோஜனங்களை அடைந்த பிறகு திரும்பி வருகிறதில்லை என்றும், பணத்தை ஆசைப்பட்டவன், அதை அடைந்து மறுபடியும் பிறக்கிறானென்றும் சொல்லுகிறார்—

என்னை அடைந்தவர்கள் எல்லா துக்கங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் நிலையில்லாததுமான பிறப்பை மறுபடியும் அடைகிறதில்லை.

என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. பகவானையே ஆசைப்படுகிறவர்கள் இன்ன குணங்களுடன் தியானம் பண்ணவேண்டியது என்று இங்கே சொல்லவில்லை. உபநிஷத்துக்களில் அனேக விதமானத் தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தத்தியானத்தைச் செய்யும்போது, அதற்கு ஏற்பட்ட குணங்களுடன் தியானம்செய்யவேண்டியது என்று நினைத்து, அவைகளை இங்கே தனியாகச் சொல்லவில்லை என்றுதான் நினைத்து, இத்தகையோகத்தின் அவதாரிகையில், “பகவானைத் தியானம்செய்யும் விதத்தையும்” என்று சொன்னது எது வென்றால், தியானத்தை ஆரம்பித்தது முதல் எப்போதும் பகவானையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, மற்றதையும், மற்றப் பிரயோஜனங்களையும் நினைக்கக்கூடாது என்பது முதலானவை.

வல்லு யடிஹம், தலுதுயடும்வலுலாவலாநம் வீடும்,
 ராதிம் வ தயாராவாடி தது வ ஹனொஹாராமேஸி
 யெ நெடுவொகூடவடதிடெநா டேஹெஹெய்யமொழி
 ஹொமலாநாடுவா ஸ்கயஸுதுமேடுவடெஹாவலாடிவு
 தாசு பூவவதி. தநெடுவொகூடவலாவலாவெஹெ வது
 மேடுவடெஹ ராசுராமேஸியெ பூய்யதெ. லவவவாய்.
 கடுவெஸுர ஹதெஸுரொஹாராமே ஹதெஹாவலாவலா
 ராமேஸி பூய்யதெ. வுநாவலுஹாராமே பூவவதி.
 தயா வடிஸ்தாவலாநாடுவயம்வலுலாவலாநெ வஹ
 நொகவயடனொஹொகாம் வஹவ “வ்யயிவலுலாவூய்யதெ,
 குவலெஹஜலி யீயதெ” உத்யாஹிசெண ஸக்யகாஷுததி
 வயடனம் மேடுவ பூய்யதெ. லவம் மேடுவிரிசுலு க்ருத்
 வு காவலுலுயா தீ உதெதேயி பூவயாஹொவதிவநா
 ஸயொமிகூலவஜடீயதி வெஸுயடமதிவூவாநாம் வு
 நாவலுதிரவரிஹாயா. மேடுவெதாநாம் து ந வுந
 ராவலுதிரவரிஹாயா. || ௧௭-௧௮ ||

அவ—பிரம்மலோகம் உள்பட எல்லா லோகங்களும், அவை
 களிலிருக்கிறவர்களும் இத்தனை இத்தனை காலமிருந்து அழிய
 வேண்டியதென்று பகவான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் என்று
 சொல்லுகிறார்—

மனிதன் முதல் பிரம்ம வரையிலுள்ளவர்களுக்கு என்
 னாலே ஏற்படுத்தப்பட்ட நாள் கணக்கை அறிந்தவர்கள், பிரம்மா
 லின் ஒரு பகல் ஆயிரம் சதுர்யுகம் (நாலாயுகங்கள்) என்று அறிந்
 திருக்கிறார். ராத்திரியும் அதேமாதிரி. பூலோகம், புவரலோகம், ஸ்வர
 லோகம் என்கிற லோகங்களில் 1 உடம்புகளாகவும், இந்திரியங்க

1. கலோகத்தில் “அவியத்தாத்” என்றும், “வயத்தய:” என்றும்
 இரண்டு வடமொழிச்சொற்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் “அவ்ய
 த்த” என்ற சொல்லுக்கு மூலப்பிரதிபுதி யென்றும், “வியத்தய:”
 என்ற சொல்லுக்கு அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள்
 என்றும் பொருள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் அப்படிப்பொரு

ளாகவும், அதுபவிககககடிய வஸ்துககளாகவும், அநுபவத்துக்கு வேண்டிய இடங்களாகவும் இருக்கிற எல்லா வஸ்துககளும் பிறும் மாவுக்குப் பொழுது விடிகிற காலத்தில் பிரகிருதியினால் ஏறப்பட்ட அவனுடைய உடம்பிலிருந்து உண்டாகின்றன அஸ்தமன காலத்தில் அந்த உடம்பிலேயே அடங்கிவிடுகின்றன இந்த முனறலோகத்திலிருக்கும-காமத்துக்கு உட்பட்ட-1 எல்லாப் பிராணிகளும் பிறும்ம வக்து பொழுதுவிடியும் போது உண்டாகி, அஸ்தமன் காலத்தில் செத்து, மறுபடியும் பொழுதுவிடியும் போது உண்டாகிறார்கள் இவையெல்லாம் இப்படி உண்டாகிறதும போகிறதுமாயிருக்கின்றன பிறும்மாவுக்கு 2 நூறுவர்தமான பிறகு, பிறும்மலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்களும், 3 அததை

எல்ல. ஏனென்றால், இந்த இடம் பிறும்மாவுக்குப் பொழுது விடிகிற காலத்தில் உண்டாகிறவைகளைச் சொல்லுகிறது மஹத் முதலானவைகள் பிறும்மா உண்டாவதற்கு முன்பே உண்டானவைகள். அவியகத என்பது—பிறும்மாவின் உடம்பாக ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியையும், “வியத்தய:” என்பது பிறும்மாவினால் உண்டெண்ணப்பட்ட எல்லாவஸ்துக்களையும் சொல்லுகின்றன

1. இங்கு “அவச:” என்ற சொல்லுக்கு ஒருவருக்கும் உட்படாதவனென்று பொருளல்ல. பிறக்கிறான், சாகிறான் என்று சொல்லுகையால், தன் அதீதமிலை—காமத்துக்கு உட்பட்டவன் என்ற பொருள்

2. மேசொன்னபடி. உலகமுண்டாவதையும் அழிவதையும் கைமித்திப்பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது. இதைச் சொன்னவருக்கு பிராகிருதப்பிரளயத்தையும் சொல்வதில் கருத்து பிராகிருதப்பிரளயம் என்றால் பிறும்மாண்டமும அழிந்துபோவது. அப்போது பிறும்மாவின்னுடைய இடத்துக்கும் பிறும்மாவுக்கும் அழிவு ஏற்படும். இதுவே சீழ் 16-வதுசுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது

3. பூமியானது ஜலமாக ஆகிறது ஜலம் நெருப்பாகவும், நெருப்பு காற்றாகவும் ஆகின்றன இந்தவரிசையாய் எல்லாம் பிரகிருதியாக ஆகி, அதவும், ஜீவன்களும் பகவானிடத்தில் சேர்க்குதுவிகின்றன. மின் ஜலமாவதுபோல பிரகிருதிக்கும் ஜீவன்களுக்கும் அழிவில்லை. அவைகளுக்கு பகவானிடம் சேர்க்கைதான். அப்போது அவைகளைத் தனி உருவாக அறியமுடியாது இப்படி பூமிமுதலானவைகளே அழிந்தால், அவைகளின் சோகையாலுண்டான பிறும்மாண்டத்திற்கும், பிறும்மாவின்னுடைய உடம்புக்கும் அழிவுண்டென்று சொல்லவேண்டுமோ.

யுண்டாக்கும் வஸ்துக்களில் வரிசையாய் அடங்கி, கடைசியில் என்னிடம் வந்து சேருகின்றன. பிறும்மாவும் போய்விடுகிறார். இப்படி என்னைத்தவிர எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஒரு காலத்தில் என்னிடத்திலிருந்து பிறப்பும், என்னிடத்தில் வந்து அடங்கு வதும் இருக்கிறபடியாலே, அவர்களுக்கு அழிவு கட்டாயம் வந்தே தீரும் ஆகையால் ஐசுவரியத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்காமலிருக்க முடியாது. எனக்கும் என்னிடத்துக்கும் இப்படி அழிவில்லாமையாலே, என்னிடம் வந்தவர்களுக்கு மறு பிறப் பில்லை.

[17-18-19]

சுவ—சுய கெடையும் மூதூர்நடிவி வுநராவுதி
நட விடிதததொஹ—

பாஸுஸாது மாயொநெராவடுதூவடுதலுநாதநம் !
பல ஸவெஷும ஹதெஷும நஸுது ந விநஸுதி॥

சுவர்க்கொழுகுநாறுத் துருவிலோஹம் வரலாம் மகிழ் |

யம் ஓராவது ந நிவதடுத்த தலாரி வரலிம் பிழி : ||உக||

தலூசு சுயதூசு-சுயெத நபுதூகிரபுவாபீரூஷா
யுதபா வரம்-உதூஷெஷா லாபொஹி-ஜோபெநககார
தபா தலூபிலுஜாதீயி: சுயதூசு-கெநவிதீஷெணந ந வுஜி
தததூவுதூசு-லுலுபெஷுலூலாபாரணாகாரதூய-ம் |
லநாதநம்-உதூதிவிநாஸாநஹுதபா கிதூ: பஸுபெஷு
வியலாபிலுபெதூஷா லகாரணெஷா லகாரபெஷு வந
ஸூதூ ததூ ததூ லுபெதூஷா ந விநஸூதி | லொஷு
கொஷுதூதூசு-பெஷுஷாநிதிஷெ-புஷுஷுதூ வயு
வாஸதெ, கபிபுஷுஷாஷுதூ உஷுதெ” உதூபிஷு | தம்
பெஷுஷி: வரமாம் மதிஷுஷாம் | சுயபெஷு : யம் பூயாதி து
ஜிஷு ஷெஷாம் ல யாதி வரமாம் மதி”ரிதூதூ-வரமம்மதிஸுஷு
பிபுஷுஷாஷு: பூதூதிலுலும-பிலுதூஷுஷாபெஷுஷு
விதூதூதூதூய-ம் | யபெஷுஷு தம் லுஷாபெஷுஷுஷுதூ

ஸ்ராவ்ய ந நிவத்யுதெ | தநநி வரஸி யாநி - வரஹியநிந்
 ஸாந்ரி சஸெதநஸுக்ருதிரெகம் நியநிநஸாந்ரி தந்ஸுஸு
 ராடுவாநிவஸுக்ருதிநிந்நியம் நியநிநஸாந்ரிசுநிதம்ஸம-வி
 யாகம் ஸாரடுவெணாவெரிதம் சுகஸாரடுவம் வரஸி நிய
 நிநஸாநிநித்யுதெ | தந்ரவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவா
 ஸுக்ரஸாவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவா
 ஸுக்ருதிஸம்ஸுஸுசு வரஸிநிந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவா
 நிந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவா
 நிந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவாந்ராவா || உக ||

அவ—கைவல்லியத்தை (ஜீவாத்மாமாத்மிரத்தின் அநுபவத்
 தை) அடைந்தவர்களும் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை என்று சொல்
 லுகிறார்—

கீழே அவியத்தம் என்று சொல்லப்பட்ட அறிவில்லாத பிர
 கிருதியைக் காட்டிலும் ஜீவன் என்கிற வஸ்து உயர்ந்தப் பிரயோ
 ஜமாயிருப்பதாலே, உயர்ந்தது. எப்போதும் அறிவுள்ளதாயி
 ருக்கையாலே பிரகிருதியைக்காட்டிலும் அது வேறுஜாதி. சப்தம்
 முதலிய பிரமாணங்களால் ஜீவன் என்று ஒன்று ஏற்பட்டாலும்,
 நான் என்று தன்னாலே தான் தனக்குத் தோன்றுகிறது.
 பிறப்புக்கும் அழிவுக்கும் தகுதியில்லாமையால், நித்தியம்
 என்று சொல்லப்படுகிறது. அது அக்ஷரம்-அதாவது 1
 எல்லா உடம்புகளிலிருந்தாலும் அவைகள் அழியும்போது அது

1. சுலோகத்தில் “பூதேஷ்ட” என்கிற சொல் இருக்கிறது. அது
 பூமி முதலான ஐந்து மஹாபூதங்களைச் சொல்லி, அவைகளால் உண்டா
 ன உடம்புகளைச் சொல்லுகிறது. உடம்புகள் எல்லாம் அழியும்போ
 தும், அதிலிருக்கும் ஜீவனுக்கு அழிவில்லை. ஜீவன் அழிவில்லை என்று
 இங்கேசொல்லுவாரேனென் என்றால், பதில்—எள்ளில் ‘எண்ணெயிருக்கி
 ரது. எள்ளை நெருப்பில்போட்டால், எள்ளும் எண்ணெயும் சாம்பலாய்
 விடுகிறது. அதுபோல உடம்புகளில் ஜீவனிருப்பதாலே, ஒரு உயிர்
 பிராணியை நெருப்பில்போட்டால், உடம்புகள் சாம்பலாவதுபோல்—
 அதிலுள்ள ஜீவனுக்கும் அழிவுண்டோவென்று ஸந்தேததம் உண்டாகக்
 கூடும். அதைத்தீர்ப்பதற்காக அதற்கு அழிவில்லை என்று இங்கே சொ
 ல்லப்பட்டது.

க்கு அழிவில்லை. 12-வது அத்தியாயம், 3-வது சுலோகத்திலும், 15-வது அத்தியாயம் 16-வது சுலோகத்திலும், இது அக்ஷரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வேதம்தெரிந்தவர்கள் இதைப் பரமகதியாக (உயர்ந்த அடையத்தகுந்த வஸ்துவாக)ச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் இதையே "பரமகதி" என்கிற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது—பிரகிருதியை விட்டுப் பிரிந்த சுத்தமான ஜீவ ஸ்வரூபம். இப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிற தில்லை. அது என்னுடைய ஸொத்துக்களில் மிகவுமூயர்ந்தது அதாவது—அறிவில்லாத பிரகிருதி என்பது ஒரு ஸொத்து. அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன் இரண்டாவது. 2 முக்தன்--அதை விட்டுப் பிரிந்த ஜீவன் மூன்றாவது. இவன் இவைகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தவன். ஏனென்றால், இவன் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை.

1. மோக்ஷத்தை அடைந்தவனும் பகவானுக்கு உட்பட்டவன்தானே. ஒருவருக்கு முட்படாதபகவான் அவனைமறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளக்கூடாதோ? ஸுவர்க்கத்துக்குப்போனவர்களை இந்திரன் மறுபடியும் பூமியில் தள்ளிவிடுகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறதே. ஒருவருக்குட்பட்ட இந்திரனே இப்படிச் செய்தால், ஒருவருக்கு முட்படாத பகவான் என்னசெய்யக்கூடாது என்றுஸக்தேதோமூண்டாகலாம். அதைத்தீர்ப்பதற்காகசுலோகத்தில் "மறுபடியும் பிட்டுக்கிறதில்லை" என்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருவதற்கு காரணம் தான்காரணம். பகவானுக்கு உட்பட்டிருப்பது அல்ல. கர்மமோ அடியோடுபோய்விட்டது. பகவானுடைய தையையோ அளவில்லாதது. அது அவனுக்கு இயற்கையாக உள்ளது. அவன் எப்படி ஜீவனை ஸம்ஸாரத்திற்கு அனுப்புவன். இந்தஸக்தேதோத்தை இன்னொருவிதமாயும் தீர்க்கலாம்—ஒருவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவராமலிருப்பதற்குக் காரணம்—பகவானை அடைவது மாத்திரமன்று. ஜீவன் ஜீவனுடையஸ்வரூபத்தை அடைவதும் காரணம், அதை அடைந்தவனுக்குத்திரும்பி வருகிற பேச்சே கிடையாது.

2. ஏழாவது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் ஜீவன் பகவானுடையஸொத்து என்று சொல்லப்பட்டதே. அதை இங்கேமறுபடியும் சொல்லுவானேன்? என்றால், பதில்—அங்கஇடத்தில் ஸமவ்ஷி ஜீவனைச் சொன்னது அதாவது—"தவன் முதலான உடம்புகளில் தழையாமல் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்த ஜீவனைச் சொன்னது. இந்த இடத்தில் மோக்ஷத்தை அடைந்தவனும் பகவானுக்கு ஸொத்து என்று சொல்லுகிறது.

சுலோகத்தில் “பரமம் தாம்” என்கிற சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு மிகவுமுயர்ந்த ஸொத்து என்று அர்த்தம் பண்ணி, கீழேவியாக்கியாகம் பண்ணப்பட்டது. “தாம்” என்கிற சொல்லானது வெளிச்சத்தையும் சொல்லுகிறது. அந்த வெளிச்சம் என்பது இங்கே அறிவு. பிருகிருதியுடன் சேர்ந்திருக்கும் ஜீவனுக்கு அறிவு கொஞ்சமாயிருக்கிறது. மோக்ஷத்தை அடைந்தவனுடைய அறிவுக்கு அளவில்லை. ஆகையால் அளவில்லாத வெளிச்சமுடையவன் என்றும் சொல்லலாம். [20-21]

சுவ— ஜ்ஜாநிநஃ ப்ராவுஃ கௌ தஸ்யாஹித்யைவிஹத
தித்யாஹ ||—

வாரூஷஸு வரஃ வாயு ஹக்ஷா வஹஸுநந்யா |

யஸ்யாஹ்ஸாநி மஞ்சாநி பெந ஸவ-பிஹ கத்ய || ௨௨ ||

“இதஃ வரதரம் நாந்யூதிஹிஹி யநஃஜய | இய ஸவபிஹம் ப்ராஹ்ம ஸாநித்யூ நிணிமணாஹவ, ராஜெஹி வரபேயதி” த்யாஹிநா நிகி-ஷஸ்ய யஸ்யாஹ்ஸாநி ஸவ-பிஹி மஞ்சாநி, பெந வ வரெண வாரூஷெண ஸவ-பிஹ கத்ய, ஸவரஃ வாரூஷஃ “சுநந்யெகஸுதத” தித்யநந்யா ஹக்ஷா வஹஃ || ௨௨ ||

அவ—நூனி அடையும் வஸ்து முன்னே சொல்லப்பட்ட ஜீவனைக்காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததென்று சொல்லுகிறார்.—

“என்னைக் காட்டிலுமுயர்ந்த வஸ்து இல்லை” என்றும் (7-வது அத். 7-வது சு.) “எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் நான் 1 உயர்ந்தவன்” என்றும் (7-வது அத். 13-வது சு.) சொல்லப்பட்ட

1. சுலோகத்தில் “து” என்கிற சொல் இருக்கிறது. அது முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் சொல்லப்போவது வேறு என்று காட்டுகிறது. முன் இரண்டு சுலோகங்களில் ஜீவஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் பகவானைச் சொல்லுகிறது. ஜீவஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பகவான் மிகவுமுயர்ந்த பிரயோஜனம் என்று ஏற்படுகிறது. “து” என்கிற சொல் வேறு என்று தானே சொல்லும். அது உயர்ந்தது என்று சொல்லுமோ என்றால், உயர்ந்தது என்பதற்கு அடையாளங்கள் சுலோகத்தில் இருக்கின்றன—(1) வேறு ஒரு பிரயோஜனத்தையும் ஆசை

யாதொரு பகவானுக்கு உள்ளேயிருக்கிறதோ எல்லாவுலகமும்; எந்த பகவானால் எல்லா உலகமும் நிரம்பியிருக்கிறதோ, இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பகவானை என்னை 8-வது அத்தியாயம் 14-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி வேறொரு பிரபோஜாதையும் ஆசைப்படாதவர்கள் அடைகிறார்கள். [22]

கவ— சுயாதீனாயாத்விஷம் வரவிவரமுடன் சித்தவது
உ ஸாயாஸனீலிபுராபிகா மதிதோம | துயொரவதுபுரிபுரா
பிகா மதி: முதள முதா ஸாயாவாநராவதுதிருகணா
பயா வவாழ்விஷாயா “கடி ஊய விகுபெய்தெடுகெடு
னெ முகா கவ உதுவாஸதெ தெதறிபுஷிவிஸம்மவ
னதுபுஷொஹரி” துரான சுவிபுராபிகயா மதிஸு வரவ
ஹபுரவிரவாநராவதுதிருகணா “ஸவநாநு ஸ்ஹ ம
பிதி, வந்தெந புகிவடிபுரதா ஊம் சிநவசிவதம் நாவ
தட்டு” உதி | நவ புகிவதிவக்யாநாநுதவரவிஷாஜ
ஹததாத்ரவதிவிஷயெய “கடி ஊய விகுபுரி” திமதி
முதும், பெயெடுகெடுநெ முகா கவ உதுவாஸதெ” உ
தி வரவிஷாயா ப்யாத்முதிவெயபுரா | வனாழி

ப்படாமல் செய்த பக்தியாலே அடையக்கூடியது என்று சொல்லியிருப்பது. (2) புருஷன் என்கிற சொல், அது பகவானைத்தான் சொல்லுகிறது. எப்படியென்றால், ஹிருதயத்திலிருக்கிறவன், எல்லா உலகங்களிலும் நிறைந்தவன். அவனுக்கு ஒரு வஸ்து இல்லையென்று கிடையாது. எப்போது மிருப்பவன், அளவில்லாத பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவன் என்று அத்தச்சொல்லுக்குப் பொருள். இப்படிப்பட்டவன் பகவான் தான். சுலோகத்தில் “யஸ்ய ஹ்ருதோ” “யே ந ஸுபா” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு “எந்த உயர்த்தவனுக்குள் எல்லா உலகமும் இருக்கிறதோ, எவனால் எல்லா உலகமும் நிறைந்திருக்கிறதோ” என்று பொருள். ஏற்கனவே தெரிந்தவனைத்தான் யாதொருவன் என்று சொல்லுகிறது வழக்கம். பகவானிடத்தில்தான் எல்லா உலகமும் இருக்கிறதென்றும், அப்போல்தான் எல்லா உலகமும் நிறைந்திருக்கிறதென்றும் உபரிஷத்துக்காரிலும் 7-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

விஷயாயாவது “இதி து வஹிஜாரோஹு-தாவாவீ வு-ஹு-
ஷவவஸொ ஹவஹீ”தி, “ரஸீனியஉரணாம் கவருயவந-
ணாம்” இதி வுண்ணுவாவஹெதுகொ தீநுஷுஜாஹிஹொ.
உவாரெவ ஹுதாஹாஸஸுஷாநாடி, சூத்நஸு ததூரி
ஷஹிஜாசூரிகி விஷிதொவிடுவெகெவியாய, “தஷுஜஸ-
விஷம்—தெதவிடுஷகெவிலம்ஹி, இஹி ஜாநவஜாவதும்
நாவதடுகெ” இதி விவிதெ விஷவிதஸுமி துஜாஜுதயா
பூவாசுதயா உய இஸம் விஷுதெதவிடுராஹிநா மஹி நவ
வாநராவதடுகெ இதுகூரிகி மஜுதெ | சூதயாசுதவி
ஷம் வாரிவாருஷகிஷுஷு உ “ஸ வநநாநு ஸஹமயிதீ”தி
ஸ ஹபூவிலவநாடிவிதியுதாரிதவஸு ஸ ஹராதகதயா
ஸ ஹஸெஷதெகரஸிதநுஸம்யெயடு-ததீ துநுயா
ஸு|வாஸெஷதெகரஸகம் உ “ய சூததி நிஷநு—யஸு
தாராஸீரி” துஜிதநுதி விஷிடு ||

யசு காவெ கூநாவுதிராவுதிம் வெவ யொமிநம் |

பூயாதா யானி தம் காவம் வக்ஷாரி ஹதஷபுஹ || உந ||

சுழிஜெடாநிரஹஸுசூஷணாலா உதராயணடு |

தசு பூயாதா மஹி ஸ ஹ ஸ ஹவிஷொ ஜநாம் || உச ||

சுசு காவஸெஷா ஜாமுஸுஜாஹிபூஷுதிஸம்வதரானு
காவாவிஜாநிஷெவதாவுயயா ஜாமெடாவகூணாயடும் | ய
விநாமெட பூயாதா யொமிநொநாவுதிடு, வுணுகெடா
ணஸாவுதிம் யானி, தம் ஜாமடும் வக்ஷாரிதயடும் | சுழிஜெடா
நிரஹஸுசூஷணாலா உதராயணிதி ஸம்வதரானு
பூடிஸடநடு ||

அவ-ஜீவாத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவனும், பகவானைத்தி
யானம் செய்கிற ஞானியும் போகிற-அந்த 1 அர்ச்சிராதி என்கிற-
வழியைச் சொல்லுகிறார். அர்ச்சிராதி (வெளிச்சம் முதலான) வழி

1. வெளிச்சம் முதலான வழியைச்சொன்னது பிரம்மத்தைத்
தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தினம்தோறும் நினைத்துக்கொண்டிருப்ப.

பக்வர்துடைய இடம் போகிறவனுக்கு எப்படி உண்டோ, அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அடைகிறவனுக்கு முண்டு. அந்த வழியால் போனவன் திரும்பி வருகிறதில்லை. இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளையும் வேதமே பஞ்சாக்கினி வித்யைபைச் சொல்லுகிற இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (இந்த அத்தியாயம் 3-வது சுலோகம் 2-வது குறிப்பைப் பார்க்க). ஜீவன் உடம்பை விட்டுப் புறப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய், திரும்பி வந்து, பிறக்கிற விதத்தைச் சொல்லி, மேலே ஜீவனுடையவும், பிரகிருதியினுடையவும் உண்மையைச் சொல்லி, அவைகளில் பிரகிருதியை விடவேண்டியதென்றும், உண்மையான ஜீவஸ்வரூபத்தை அடைய வேண்டுமென்றும் அறிந்து, எவர்கள் தியானம் பண்ணுகிறார்களோ—அவர்களையும், “எவர்கள் காட்டிலிருந்து கொண்டு பகவானைச் சிரத்தையுடன் தியானம் செய்கிறார்களோ, அவர்களையும்—அமாநவன் இந்த வழியால் பகவானிடம் சேர்க்கிறான். அவர்கள் ஸம்ஸாரமாகிய சுழலுக்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை.” என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களில் முதலில் சொன்னவர்கள் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்கிறவர்கள். அவர்களையும், பகவானைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களையும் வேதம் பிரித்தே சொல்லுகிறது. ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தங்களைப் பகவானுடைய உடம்புகளாகவும் தியானம் செய்யவேண்டியது. இல்லாவிட்டால் இந்த வழியும், இதுவழியால் பகவானை அடைவதும் கிடைக்காது. இவையிரண்டும் இவர்களுக்கு இருக்கிறதாக வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தத் தியானத்தில் பகவானும் சேர்ந்திருப்பதால், தங்கள் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் கொஞ்சகாலம் அதுபவித்தபிறகு பகவானிடம் போகிறார்கள். பகவானுக்கு ஜீவன்கள் உடம்புகள் என்பதுதான் ஜீவனுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம். இப்படியே வேதம் அந்தர்பாயி பிரம்மணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

தற்காக. மற்றொருவழியைச் சொன்னது—அது இனப்பமானது; அந்த வழி எாம் போகக்கூடாது என்று எண்ணுவதற்காக.

எந்த 1 வழியால் போகிற யோகிகள் ஸம்ஸாரத்தையையே மாட்டார்கள், அந்த வழியையும், எந்த வழியால் போன 2 புண்ணியம் செய்தவர்கள் இந்த உலகத்துக்கு திரும்பி வருகிறார்களோ, அந்த வழியையும் சொல்லுகிறேன். அதாவது—நெருப்பாகிய வெளிச்சம், பகல், சுல்லபகலும், (வளர்பிறை) உத்தராயணம்—இந்த வழியால் போகிற யோகிகள் திரும்புகிறதில்லை. பிறும்மத்தைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தான் இந்த வழியில் போவார்கள். பிறும்மத்தைக்கட்டாயம் அடைவார்கள். பிறும்மத்தை அடையா திருக்கமாட்டார்கள். நெருப்பின் வெளிச்சம் முதலான நான்கைச் சொன்னதைக் கொண்டு அவைகளுக்கு மேலே யிருக்கிற 3 வர்ஷம் முதலானவைகளைச் சொன்னதாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது.

[23-24]

ய-டுரோ ராசி, ஸுயா க்யஷ்டி: ஷணாஸா டிக்ஷிணர்யந்ய: |
கரு வாமாஹிஸம் ஜெயாதிபெயுயி பூவ்ய மிவ-த-டுத் ||
வனகது ய-டுரோஹிஸாமுஷ்யவித்யுரோகாஹி: பூஹி-
ந்ய: | கரு யொயிஸுஷ: வுணுக்ஷுஸம்வநிவிஷய: || 2 ||

1. 23-வது சுலோகத்தில் “காலே” என்ற சொல் இருக்கிறது. அது வழியைத்தான் சொல்லுகிறது. காலத்தைச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், 24-வது சுலோகத்தில் நெருப்பாகிய வெளிச்சம் என்று ஆரம்பித்து 27-வது சுலோகத்தில் “ஸ்ருதி” (வழி) என்று முடித்திருக்கிறது. அதைக்காலம் என்று சொல்லுவானேன் என்றால், இந்த வழியில் காலத்துக்கு அபிமானியான தேவதைகள் பலர் இதில் போகிறவனை நடத்துகிறார்கள். அதனால், அந்தச் சொல்லை உபயோகித்தது.

2. சுலோகத்தில் “யோகிக:” என்ற சொல்லிற்கு ஞானிகள் என்றும், புண்ணியகர்மத்தின் ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் என்றும் பொருள்.

3. உத்தராயணத்துக்குமேலே, வர்ஷம், வாயு, ஸூரியன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இசுகிரன், பிரஜாபதி. இவர்கள் பகலானாலே ஏவப்பட்டு அவரிடம் போகிறார்கள் அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அவர்களுக்கு வடமொழியில் “ஆதிவாஹிகர்கள்” என்று பெயர். அவர்களில் மின்னல் என்பவனை வைகுண்டத்திலிருக்கும் நித்தியஸூரி என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அவனுக்கு அமாகவன் என்று பெயர். அவனோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதாலே, மற்றவர்களும் நித்தியஸூரிகள். சிலர் அவ்வவனும் சொல்லுகிறார்கள்.

புண்ணியம் செய்து புகை, ராத்திரி, கிருஷ்ணபக்ஷம், 1 த
கோனியாம், இந்த வழியால் போகிறவன் சந்திரனை அடைந்
து திரும்பி வருகிறான். (25)

ஸூக்யக்ஷெ மதீ ஹெதெ ஜமதஸூஸாதெ ரெத |

வஸகயா யாதநாவுதநிந்யாழவததெ வுநஃ || ௨௬ ||

ஸூகா மதீஃ கூலி-ரூபிகா, க்யூஷாஅயு-ரூபிகா |
ஸூகயாழவததெ யாதி| க்யூஷயா து வுநராவததெ|
வஸதெ ஸூக்யக்ஷெ மதீ ஜூநிநாஃ திலிபுநாஃ வுண்ணு
கரேணாஃ வ புநாதென ஸாஸாதெ ரெத | “ தரே ஊஹம் வி
ஹயெபு வெரேஜாரெணு நூபா தவ உத்யுவாலாதெ
தெதநி-ஷலஹ்வி, சுய ய உரே மூரே உஷாவாதெபு
ததநித்யுவாலாதெ தெ யுரேவிஹ்வி” தி | || ௨௬ ||

இந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்று 2. வெளுப்பு. ஒன்று கரு
ப்பு. கருப்பு முதலான வழி வெளுப்பு. புகை முதலான வழி
கருப்பு. வெளுப்பு வழியால் போனவன் திரும்பி வருகிறதில்லை.
இது ஜீவனுடைய உண்மையை அறிந்து, அவனை பகவானுடைய
உடம்பென்று தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும், பகவானை ஜீவ
ன்களுக்கு ஆத்மாவென்று தியானம்பண்ணுகிறவர்களுக்கும் ஏற்
பட்டது. கருப்பு வழியால் போனவன் திரும்பிவருகிறான். இது
ஸ்வர்க்கம் முதலான லோகங்களை அடைவதற்காக புண்ணியம்
செய்தவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்த இரண்டுவழிகளும் அழி
வில்லாதவைகள். அதாவது உலகத்துடன் உண்டாகின்றன-உலகத்
துடன் போகின்றன என்று வேதம் சொல்லுகிறது. (26)

1. இவைகளுக்குமேலே பித்ருலோகமும் ஆகாசமும் இருக்கின்றன.

2. இந்த வழிகளை வெளுப்பு என்றும், கருப்பு என்றும் சொல்வதற்குக் காரணம்—ஒன்றில் சுக்லபக்ஷமிருப்பதும், மற்ற ஒன்றில் கிருஷ்ணபக்ஷம் இருப்பதும். ஒன்று சுத்தமாயிருப்பதும், மற்றொன்று அசுத்தமாயிருப்பதும் என்றும் சொல்லலாம்.

நெனெதெ ஸூகி வாயு ஜாநநு யொமி ஸூகி கஸூநி
தஸூதவெஷு காமெஷு யொயயுகொ ஹவா
ஜகூந || ௨௭ ||

வனதொ ஜாமெஷு ஜாநநு யொமீ பூயாணகாமெ க
ஸூந ந ஸூகி | கஸித ஸூநெவ டெவயாநெந வ
யொயயுகி | தஸூதஹாஹாவிடூராகிமதிவினநாவூ யொம
யுகொ ஹவா || ௨௭ ||

இந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்று இளப்பமானது, தள்ளவே
ண்டியதென்றும், மற்றொன்று உயர்ந்தது எடுத்துக்கொள்ளவே
ண்டியதென்றும் அறிந்து, உயர்ந்தவழியை எப்பொழுதும் தியா
னம் புண்ணுகிறவன் செத்துப் போகிறகாலத்தில் மயங்குகிறதி
ல்லை. அதாவது அவன் தனக்கு ஏற்பட்ட தேவயாநம் என்று
சொல்லப்பட்ட வெளுப்பு வழியை அறிந்து அதாலேயே போ
கிறான். ஆகையால் ஒவ்வொருநாளும் வெளுப்பான வழியைத்
தியானம் செய்துகொண்டிரு. (27)

கவ—கயாயூராயயொகிதஸூராயுலெஷநஹஜாஹ—

வெஷெஷு யஜெஷு தவஸூ நெவ வ டாமெஷு
யகூணுஹு பூகிஷு | கஸூகி தகூவூரிஷு விதி
கூர யொமீஹா ஸூநஸூவெகி யாகிஷு || ௨௮ ||

ஐதி ஸ்ரீமதகீதாஸூகிஷு ஸூ ஹவிஷூராயாயொம
ஸூகி ஸ்ரீகூஷாஜகூநஸுவாஷெ ககூரவா
ஸூ ஹயொமொநாஜாஷெ ரொயூராய ||

கீதாஜாஸூராயயுகிவெஷாஸூராய ஜகூத வெ
ஷெஷு ஹவெஷு வுணுஷு யகூணு கிஷு
ஷு | ஹயூராயயொகிதம் ஹவநாஹாது விதிக்கா தகூ
வூரிஷு-வநதகூஷாஸுவாதிருகெண தகூவூ தகூ

ணவந்திதெ. பொதி ஜோதி உ உருகா ஜோதிநீ பூவும்
வரஜோஷம் ஸாதகமெவெச் || 124 ||

உதி ஸ்ரீஹவஜ்ஜாநாகுஜவிராஜ்தெ ஸ்ரீஜீகாமாஷெ
சஷ்டரோய்யாயம் ||

அவ—7-வது அத்தியாயத்திலும், இந்த அத்தியாயத்திலும்
சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளை அறிவதற்குப் பிரயோஜனம் சொல்லு
கிறார்—

இந்த இரண்டு அத்தியாயங்களில் சொன்ன பகவானுடைய
பெருமையை அறிவதால் வரும் பிரயோஜனம்—நானுலேதங்களை
ஒவ்வொருநாளும் சொல்வதாலும், யக்ஞத்தையும் தபஸ்சையும்
தானத்தையும் இவைபோன்ற புண்ணியகர்மங்களைச் செய்வதாலு
ம் என்ன பிரயோஜனங்கள் கிடைக்குமென்று சாஸ்திரம் சொல்லு
கிறதோ, அவைகளைக்காட்டிலும் கோடிபங்கு உயர்ந்தது. இதை
அறிவதே உயர்ந்த ஸுகம். அதை அனுபவிக்கிறவன் மற்றப்பிர
யோஜனங்களைத் திருணமாக எண்ணுவன். அவன் ஞானபாக
ஆகி, ஞானிகள் அடையும்படியான உயர்ந்ததும் எப்பொழுதும்
ருப்பதுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைகிறான். (28)

குறிப்பு.

கீழே 24-வது சுலோகத்தில் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அதுப
விக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிப் பகவானைத் தியானம் செய்கிறவன்
வெளிச்சம் முதலான வழியால் பகவானிடம் போகிறாருன்னதும், அது
ன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட
டது. அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அதுபவிக்கவேண்டும் என்
று ஆசைப்பட்டபடியால், பகவானிடம் கோரப் போகாதில்லை. கடுக
ல் தங்கியிருந்து, கொஞ்சகாலம் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து
ஸுகத்தை அதுபவித்து, பிறகு பகவானிடம்போகிறான். இந்த அதுபவ
துக்குக் கைவல்லியம் என்று பெயர். அதாவது—பகவானையும் பிரகிரு
தியையும் கிண்பாமல் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அதுபவிப்பது.

2. இந்த அநுபவம் தூக்கத்தில் அநுபவிக்கும் ஸுகத்தைப்போல் இருக்கிறது. தூங்கி எழுந்தவன் மிகவும் ஸுகமாய் தூங்கினே என்று சொல்லுகிறான். அப்போது தன்னைமாதிரியும் அறிகிறான். வேறொன்றையும் அறிகிறதில்லை. கைவல்லியத்தை அநுபவிக்கிறவனும் தன்னை மாதிரியும் பார்க்கிறான். வேறொன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தம் ருகிற ஸுகத்துக்கும் கைவல்லிய ஸுகத்துக்கும் கொஞ்சம் வித்தியாசமுண்டு. தூக்கத்தினால் வரும் ஸுகம் தெளிவில்லாததும், கொஞ்சகாலமும் தானிருக்கும். கைவல்லிய ஸுகம் தெளிவாயும் நீடித்துமிருக்கும். அது 10-வது அத்தியாயம் 20-வது முதல் காலு சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸுகம்போல் அனவல்லாததாயிருக்கும். தூக்கத்தில் வரும் ஸுகம் இவ்வளவு உயர்ந்ததன்று.

3. அந்த கைவல்லிய ஸுகமும் பகவானை இரண்டு விபூதிகளுடனும் சேர்த்து அநுபவிப்பதைக்காட்டிலும் மிகவும் தாழ்த்தது. ஆகையாலே வெளிச்சமான வழியால் போனவனுக்கு இந்த ஸுகம் நீடித்திருக்காது. அவனைப் பகவான் சீக்கிரம் தன்னிடம் அழைத்துக்கொள்வான்.

4. எவன் தன் ஸ்வரூபத்தைமாதிரியும் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, தான் பகவானுக்காக இருக்கிறவன் என்றும், பகவானுக்குட்பட்டவனென்றும் தன் ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அறியாமல், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான தன் ஸ்வரூபத்தைமாதிரியும் தியானம் பண்ணுகிறானே, அவனுக்கும் கைவல்லியானுபவம் வருகிறது. ஆனால் அவன் தியானத்தில் பகவானைச் சேர்த்து கொள்ளாததினாலே, வெளிச்சம் முதலான வழி அவனுக்குக்கிடையாது. ஆகையாலே அவன் இந்த அநுபவம் ஆனபிறகு மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

5. தியானத்தில் பகவானைச் சேர்க்கிறவனுக்கும், பகவானைச் சேர்க்காதவனுக்கும் உண்டாகும் கைவல்லியானுபவம் வைகுண்டமென்றிதேசத்தில் இருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், பரமபதம் என்பது அளவில்லாத உயர்த்த இடம். ஒருவன் அந்த இடத்தில் மட்டமான ஸுகத்தை, நிலையாக அநுபவிக்கிறதாக இருந்தால், அந்த இடத்திற்கு உயர்த்தி எப்படி? அங்கும் ஸுகங்களுக்குத்தாரதம்மியமிருந்தால், பிரகிருதி மண்டலத்திற்கும், அதற்கும் வித்தியாஸம் என்ன? மேலும், அதை அநுபவித்து ஒருவன் ஸம்ஸாரத்துக்குத்திரும்பிவரவேண்டியது. வைகுண்டலோகத்துக்குப் போனவனே திரும்பிவருகிறதில்லை. ஆதலால் கைவல்லியானுபவமானது பிரகிருதி மண்டலத்திலேயே இருக்கவேண்டியது.

6. இப்படியிருக்க, ஸ்ரீ பாஷியகாரர் மறைச் சேர்த்த சிலர் கைவல்லியமென்கிற அநுபவம் நிலையாயிருக்கும் என்றும், அதை அநுப

வீட்டுமிடம் ஸ்ரீரெண்டமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். கீழே சொன்ன காரணங்களாலே இது பிசகு. இது தவிர, தத்வத்தையும், ஹிதத்தையும் அவர்கள் வேறாக எண்ணுகிறார்கள். தத்வம் என்றால், அத்தத்த வஸ்துக்களின் உண்மை. ஹிதமென்றால், அடையவேண்டிய பிரயோஜனங்களுக்காகச் செய்யவேண்டிய வேலை. ஸ்ரீபாஷியகாரர் மதத்தில் பசுவானான நாராயணன் எல்லாருக்கும் தகப்பன் என்றும், மஹாலக்ஷ்மீ தாயாரென்றும், ஜீவன்களை அவர்களுக்குப் பிள்ளையென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மஹாலக்ஷ்மியைத் தைவலருப்பில் சேர்த்திருக்கிறது. இது வேதத்துக்கும், ருஷிகளுடைய வார்த்தைகளுக்கும், கம்முடைய பெரியோர்களின் வார்த்தைகளுக்கும் பொருத்தியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க அவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியை ஜீவனென்று சொல்லி, பிள்ளை வாய்ப்பில் சேர்க்கிறார்கள். மேலும் காம் பகவானிடத்தில் போவதற்காகச் செய்யவேண்டிய வேலை சாணாகதி. சீதைக்குச் சடைசி சலோசத்தில் இதைச் செய்யவேண்டியதாக ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார். அவர்கள் “இதைச் செய்யவேண்டியதில்ல, பசுவானே தன்னுடைய லொத்தான கம்மைத்தானே காப்பாற்றுகான்” என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் சாணாகதி செய்யவேண்டியதை ஒட்டச் சொண்டு, உஞ்சைமன் காரம் செய்யும்போதே (சக்ர சன்டிரங்களை சரித்தச் சொல்வது மூலமானது) இது செய்யப்படுகிறதென்றும், இன்னும் சிலர் ஸ்ரீ பாவியகாரர் கமக்காக முன்னேயே செய்துவிட்டாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

7. வேதத்துக்கு வெவ்வேறாக அர்த்தம் சொல்வதாலே மூன்று மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்றான விசிஷ்டாத்வைத மதம் என்பது ஸ்ரீ பாவியகாரரால் என்றும் வெளியிடப்பட்டது. அதைச் சேர்ந்த எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கவேண்டியது. இப்படியிருக்க, இதிலேயே இரண்டு மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறது வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இப்படி அனேக மதங்கள் உலகத்தில் ஏற்படுவதற்குக்காரணம்-எத்தமதம் எல்லது என்று கவனிக்காமலிருப்பதுதான். அதற்கும் காரணம் ஆத்மாவின் லௌக்கியத்தைப்பற்றி சிரத்தைக்குறைவு. அதுவும் தவிர, ஒருவன் ஒருமதத்தின் உண்மையை அறிந்து, அதனால் ஸுகத்தை அதுபவித்தால், அவனுக்கு மற்றவர்களும் இப்படியதுபவிக்க வில்லையே யென்று அவர்களிடத்தில் தடுக்கமுடியாத-அளவில்லாத-தையுண்டாகும். ஆகையால் கல்லமதத்தை அடைத்தும், அதின் உண்மையை அறிந்து ஸுகப்பட்டு, மற்றவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத தையுள்ளவர்கள் இப்போது அறிதாயிருக்கிறார்கள். இரண்டு மதக்காரர்கள் சேர்ந்து வார்த்தை சொல்வது முடியவில்லை. கவியுத்தத்தில் கள்

ஸஸங்கதிகள் கடப்பது மிகவும் அரிது. ஆனாலும் அடியோடு இல்லை யென்றும் சொல்லமுடியாது. கல்லவர்களும் இருப்பார்கள். கல்லஸங்க திகளை விசாரித்து அறிந்து நிலையான ஸுகத்தை அடைவார்கள். அப் படி ஸ்ரீ ஆசார்யர்களும் பகவானும் கிருபை பண்ணவேண்டும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

எட்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று

உவாஸகஜெநிவநா விஸெஷாஃ ப்ருதிவாழிதாஃ ।
 ஜகாநீஸுவாஸ்யஸ்ய வரஸௌநாஸ்யஸ்ய ஜகாநிதாஃ, ஜகாநி
 நாஃ உவிஸெஷம் விஸொய்ய, ஹத்விரஹஸ்யோவாஸநஸ்யஸ்ய
 ரஹஸ்யோயுதே ।

புரிமபவாநுவாஹ--

ஜஹம் து தெ மஹுதஜே ப்ருவக்ஷாஜிநஸூரியவெ ।
 ஜகாநம் விஜகாநஸஹிதம் யத் ஜகாநா ரொக்ஷஸெ
 மஹாஃ ॥

|| ௧ ||

ஜஹம் து தெ மஹுதஜே ஹத்விரஹ ஸௌநாஸ்ய
 நாஸ்யம் ஜகாநம் விஜகாநஸஹிதம்-உவாஸநமதவிஸெஷ
 ஜகாநஸஹிதம் சுநஸூரியவெ தெ ப்ருவக்ஷாஜி । ஜி
 ஷயம் ஸகஜெநாவிஸஜாதீபஸ்யரிநிதபூகாரம் ஜகாநாஸ்யம்
 ப்ருகா வஸவஜேவ ஸஹவதீதி ஜகாநாய தெ ப்ருவக்ஷாஜித
 யுஃ । யக் ஜகாநஜேநாஸ்யநஸ்யயுஹம் ஜகாநாஜிவாஸ்யவிஸொ
 யிநம் ஸவபூஸாடிஸஹாநொக்ஷஸெ ॥

|| ௧ ||

தியானம் செய்கிறவர்களுடைய பிரிவுக்குத் தகுந்தபடி
 அவர்கள் அறியவேண்டியவைகளும், செய்யவேண்டியவைகளும்
 சொல்லப்பட்டன. இப்போது, தியானம் செய்யத் தகுந்த பக
 வானுடைய பெருமையையும், ஞானியினுடைய உயர்த்தியையும்
 தெளிவாகச் சொல்லி, பக்தி பென்கிற தியானத்தினுடைய ஸ்வ
 ரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

பகவான் சொல்லுகிறார்--

மிகவும் 1 ஈஹஸ்யமான பக்தி பென்கிற தியானத்தை
 அதின் எல்லா ஸங்கதிகளுடன் பொறுமைப்படாதவனான உனக்

1. கீழே சொன்ன கர்மயோகம் ஈஹஸ்யமானது. ஞானயோகம்
 அதைக்காட்டிலும் ஈஹஸ்யமானது. சொல்வப்போகிற தியானம் இ
 னையிரண்டைக்காட்டிலும் மிகவும் ஈஹஸ்யமானது இந்த ஸங்கதி சு
 லோகத்தில் "து" என்றசொல்வால் காட்டப்பட்டது. இதைக் கேட்க
 வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவலுண்டாவதற்காகவும், இதைக் கண்டவர்

குச் சொல்லுகிறேன். என்னைத் தவிர வேறொருவருக்கும் இல்
லாத-அனேக விதமான-என்னுடைய பெருமையைக் கேட்டு,
இப்படி இருக்குமா என்று ஸந்தேஹப்பட்டாமல் நீ நம்புகிறாய்.
ஆகையால் நீ இதைக் கேட்பதற்குத் தகுந்தவன். எல்லாவற்றை
யும் ஸுகமாக உனக்குப் புரியுமபடி சொல்லுகிறேன். எந்த
ஸங்கதியையறிந்து, அறிந்தபடி செய்து, 1 என்னை அடைவதற்கு
இடஞ்சலான 2 எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கப்போகிறாயோ.[1]

ராஜவிஷ்ணு ராஜமுஹ்யம் வவித்ருவிஷ்ணுதத்யு ।

புத்திஷ்வமம் யஜ்யம் ஸுஸுவம் கத்யுஷ்வயது ॥

ராஜவிஷ்ணு-விஷ்ணுநாம் ராஜா ராஜமுஹ்யம்-முஹ்யா
நாம் ராஜா ராஜஞாவிஷ்ணுதிவா ராஜவிஷ்ணு ராஜாநொஹி
லிலீணா ராயசநஸ; ஶஹாநஸாநியம் விஷ்ணுதத்யு-
1. உ-பி-ஸுவம்வ மொவநீயமொவநகஸஸூர ஐதி தெஷா
பி-யமுஹ்யது ஷ்ணுதத்யு வவித்ரு-விஷ்ணுவிஷ்ணுஸெஷ
கத்யுஷ்வமம் புத்திஷ்வமம்-சுவமயிதத்யுஷ்வமமொ விஷ
ய; புத்திஷ்வமமொவநொ விஷயொ யஸு ஜாநஸு
தத்யுஷ்வமமயி; ஹிநாநொவெணாவாஸநெநொவாஸு
2. நொஹம் ததாநீநெவாவாலிதா; புத்திஷ்வமம
நதா ஹாநீத்யு-
யசு 2. ஸம் ஹி பிஷ்ணுயஸஸாயநகம் | ஸுநாநொவெணொ
தத்யு-பி-யஸு 2. ஷ்ணுதத்யு-பி-யஸு 2. ஷ்ணுதத்யு-பி-யஸு 2.
பிஷ்ணுயஸு 2. ஷ்ணுதத்யு-பி-யஸு 2. ஷ்ணுதத்யு-பி-யஸு 2.

களுக்குச் சொல்லாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவும் இது
சொல்லப்படுகிறது.

1. பக்தி உண்டாவதற்கு விரோதியான பாபங்களைப் போக்குவது
கர்மயோகம் முதலானவை. பகவானை அடைவதற்கு விரோதியான
பாபங்களைப் போக்குவது சொல்லப்போகிற பக்தி.

2. பாபம் என்கிற சொல்லாலே ஸுவர்க்கம் முதலானதைக்கொ
டுக்கும் புண்ணியமும் சொல்லப்படுகிறது. இதை 58-வது பக்கத்துக்
குறிப்பில் பார்க்க.

கர்த்தாவியாபந்திசுயமுடிபு துதவனவ வுமஸுமவம் சுதமும்-
 வுமஸுமவொவாபாநம்- சுதமுடிபுபெவெநொவாபெபு |
 சுதமுடிபு-சுதபம்-பிசுரவியம் ஸாயபிசுரவியுயம் ந சுத்யதெ |
 வனவொ-ஒவசுவாஸநம் சுமவதொ பிசுரவெ க்யதெவெ
 ந கிணியுதம் பிசுரவெசுதி நெ பிசுரவெசுத்யமுடி || 11 ||

சொல்லப்போகிற தியானமானது எல்லாத் தியானங்களுக்
 குள்ளே 1 உயர்ந்தது. எல்லா ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளும் 2 உயர்
 ந்தது. என்னை அடைவதற்கு இடஞ்சலான எல்லாப்பாபங்களையும்
 போக்கக்கூடியது. இந்தத் தியானத்தைச் செய்யும்போது, செய்
 கிறவனுக்கு அப்போதே கண்ணால் காணப்படுவதுபோல் தியா
 னம் செய்யப்பட்ட நான் தோன்றுகிறேன். அது தியான காலத்
 தில் மிதந்த ஸுகமாயி நுப்பதம் தவிர, அளவில்லாத ஸுகமான
 மோகூத்தையும் கொடுக்கிறது. இந்த ஸங்கதிகளாலே அதைச் செ
 ய்வது மிகவும் இன்பமாயிருக்கும். பலனைக் கொடுத்தும், அழிந்து
 போகிறதில்லை 3 அதாவது—என்னைத் தியானம் செய்தவனுக்கு

1. சுலோகத்தில் “ராஜவித்யா” என்கிற சொல்லுக்கு இது
 பொருள். ராஜாக்களுடைய வித்யை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
 ராஜாக்களுடைய வித்யை என்று சொன்னதாலே, மற்ற இரண்டு வர்
 ணததாரும் இதைச் செய்யக் கூடாதென்று கருததன்று. இதைப்
 பெரிய ஆழமான மனதுடையவர்களாலேதான் செய்யமுடியும். ராஜா
 க்கள்தான் அப்படிப்பட்டவர்கள். அதனால்தான் இதை அவர்களு
 டைய தென்று சொல்லிறது அப்பேர்ப்பட்ட மனதுடைய மற்ற இர
 ண்டு வர்ணத்தாரும் இதைச் செய்யலாம்.

2. இங்கும் ராஜாக்களுடைய ரஹஸ்யம் என்றும் பொருள் கொ
 ள்ளலாம். பெரிய ஆழமான மனதுடையவர்கள்தான் நல்ல ஸங்க
 திகளைக் கண்டவர்களுக்குச் சொல்லாமல் ரகசிப்பார்கள். இவ்விதமான
 மனதில்லாதவர்கள் நல்லதோ—பொல்லாததோ—மனதில்பட்டால், தாங்
 காமல் அதைச் சீக்கிரம் வெளியிடுவார்கள்.

3. எந்தக்கர்மமும் அதின் பலனைக் கொடுத்ததும் போய்விடும்.
 இந்தத்தியானமோ பலன் கொடுத்த பிறகுமே போகிறதில்லை. அதாவது
 மோகூமாகிற பலனும் இதற்குப் போதாதென்று கருதது.

நான் மோகித்ததைக் கொடுத்தும், “ஐயோ! இவனுக்குத்தகுந்த படி நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே” என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. [2]

சுபுரூபாயாநாஃ வுநாஷா யஜேஸ்ஸரஸ்யவநஞவ ।

சுவாமி ஷாமிநாதன் புகழ்மலர்வதற்கு ||௩||

சுவா. உவாஸநாபுஸ்ய யஜேஸ்ய-நிரதிரயவியயேதி
ஷயதடா ஸ்யம் நிரதிரயவியயாநிவஸ்ய வரதேதிஸ்யஸ
நாநிவதீராவீஷாபநஸ்யாவ்யஸ்யாவாடாநயொஷிஷா
வாஸ்ய சுமுஷ்யாநா - விஸாஸவநிவகூகூராநஹிதா
வாஸாஷா ரீதிவாஸ்ய தீ. து. ராநிவெ ஸம்ஸாரவததுகி
நிதிராம் வத-மெனா சுஹா ஹேதிஷோஸ்யபுதித்யய-ம் ||௩||

என்னைப்பற்றின இந்தத்திபானமென்கிற தர்மமானது-அதை செய்கிறவர்களுக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியிருப்பதால்-மிகவும் இன்பமாயும், அளவில்லாத ஸுகமான மோகத்ததைக் கொடுப்பதாயும், பலனைக் கொடுத்தும் அழிவில்லாததாயுமிருக்கிறது. இதைச் செய்யத் தகுந்த நிலைமையை யடைந்தும், நம்புதலோடு இதைச் செய்யவேண்டுமென்று பரபரப்பில்லாதவர்கள் என்னை அடையாமல், யமனைப்போல் நடுக்கத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய ஸம்ஸாரத்தில் முழுக்கி் கிடக்கிறார்கள். 2 இந்த ஆச்சரியத்தை என்ன என்று சொல்லுவேன்.

1. இந்த யுத்தகளத்தில் லக்ஷக்கணக்காய் இருக்கிற ஜனங்களுக்குள்ளே இதைச் செய்யக்கூடியவர்கள் இருந்தாலும், பெரியோர்களிடம் இதைக் கேட்கவில்லை. கேட்டாலும், கவனிக்கவில்லை. கவனித்தாலும், கம்புதவில்லை. கம்பிக்கையிருந்தாலும், இதைச் செய்வதில் பாபப்பில்லை.

2. இத்தத்தியானம் செய்யும்போதே அனவிலவாத ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது. பிறகு அனவிலவாத ஸுகமான மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கிறது. செய்வதில் கஷ்டமுமில்லை. ஸம்ஸாரமோ அனவிலவாத அக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த இரண்டுக்கு மிருக்கும் வித்தியாஸத்தைத் தெரிந்தும், தியானத்தைவிட்டு, ஸம்ஸாரத்தையே மிகவும் ஆசையுடனே பற்றுதலுடனேயே மிகவும் புகவானுக்கே துச்சரியமுண்டாகி,

பின்னை பெப்படி பென்றால்-எல்லாவற்றையும் நினைவினால் தூக்கு
கிறேன். என்னைத் தவிர இன்னொருவனிடத்தில் இருக்குமே
என்று நினைக்க முடியாத-என்னிடத்தில் மாத்திரமுள்ள-ஆச்ச
ரியமான நினைவைப்பார். அந்த நினைவு என்னவென்றால் - உண்
டாகிற எல்லா வஸ்துக்களும் உண்டாகட்டும்; அவைகள் இருக்
கும்வரையில் ஒரு குறைவுமில்லாமலிருக்கட்டும்; அவைகளுக்கு
ஏற்பட்ட வேலைகளை அவைகள் ஸரியானபடி செய்யட்டும்; ஸூரி
யன் முதலான வஸ்துக்கள் கீழே விழாமல் அங்கேயே இருக்கட்
டும்-இவைமுதலான எண்ணங்கள். அந்த நினைவுகளின்படி எல்லா
வேலைகளும் நடக்கின்றன. என் நினைவுக்கு அவ்வளவு சக்தி
இருக்கிறது. [4-5]

சுவ-லவ-ஸ்யாஸ்ய ஸுஸங்கஜாயதஸ்ய திபுஷ்ணீகென
நிஷபுநரோஹ-

யயாஃஃகாஸஸ்திதொ நித்யம் வாயுஸ்வபுத்ரு மொ சீஹாநு
தயா ஸவ-பாணி ஹதிகாநி சீஸுஸாநீத்யுவயாரய || ௬ ||

யயா சுகாஸெ-கநாஸுபெந சீஹாநு வாயு: ஸ்விதஸ
வபுத்ரு மஹதி | ஸதா வாயுநி-பரஸுபெநொ சீபாபதஸ்ய
திரித்யஸ்யாஸு-வமசீநீயி: - சபெபவ யுதஹதி விஜ்ஞாய
தெ | வஸவபெவ ஸவ-பாணி ஹதிகாநி தெநாஷுபெஷு சீய
ஸ்யதாநி சபெபவ யுதாநீத்யுவயாரய | யயாஹு-பெபுஷி
டி: -செபெவாஷபஸா-மரஸ-நிபு-திரிநொவிஷு ஹா ம. ஸு-நி
தாநி வாயொ: | விஷு-அஹஜோ மகிராஸு-பெபுஷி-பெஷு

குடம் ஜலத்தைத் தூக்குவதுபோல் எான் தூக்கவில்லை. நினைவினால்
தூக்குகிறேன். மேலும், குடம்போல் ஒருவனுக்கு உட்பட்டித் தூக்க
வில்லை. ஒருவனுக்கும் உட்படாமல் தூக்குகிறேன். அதாவது-ஒரு
குடத்தில் ஜலத்தை வைத்தால், அந்தக் குடத்தினால் ஜலத்தைத்
தூக்காமலிருக்க முடியாது. அதுபோலல்ல எான். வேணுமென்றால்
தூக்குவேன். வேண்டாமென்றால் நினைத்தபோதே கீழேபோட்டுவிடு
வேன். எான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன். ஆகையால் முன்சொ
ன்ன லிரோதமில்லை.

விஷ்ணுநா: ப்ரஹ்மணி ராயா:” உதி | விஷ்ணுநாநயஸாயா
 ரணாநி ஹோஸ்யபூணீத்ய-ஃ | ப்ரஹ்மணி “வந்தஸ்ய
 வா கக்ஷாஸ்ய ப்ரஸாஸதெ மாயி-ஃ ஸத்ய-பாவநு ஹேஸ
 வ்யுதெள கிஷ்ட-ஃ, ஹீஷாஸாநாந-ஃ பவதெ | ஹீஷா
 ஹேதி ஸத்ய-ஃ | ஹீஷாஸாநாநயஸாயா” உதிநாநி | 11

அவ—நினைவினால் எல்லா வேலையும் செய்யப்படுகிறது என்
 பதற்கு உதாரணம் சொல்லுகிறார்—

ஒருவிதமான 1 பிடிப்பில்லாத இடத்தில், அதாவது ஆகா
 சத்தில், ஒருபெரியகாற்று இருந்துகொண்டு எங்கும் போகிறதே.
 அதை யார் தூக்குகிறார்கள். ஒருவனும் தூக்காமல் ஒருபிடிப்பில்
 லாமல் எப்படி நிற்கும். ஆகையால் அதை நான்தான் தூக்கு
 கிறேன்; என்னால்தான் நிற்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள
 வேணும். அதுபோல 2 எல்லா உலகத்தையும் நான்தான் தூக்கு
 கிறேன். ஆனால் என்னை ஒருவனுக்கும் தெரியாது. இப்படியே
 வேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:— “ஆகாச
 த்தில் திடீரென்று ஒரு நிமிஷத்தில் ஜலம் நிறைந்த மேகங்கள்
 வருகின்றன. ஸமுத்திரத்தில் பெரிய பெரிய அலைகள் ஓயாமல்
 வந்துகொண்டிருந்தாலும், கரைக்கு வந்து திரும்பி விடுகின்றன.
 சந்திரன் வரவர வளர்ந்து நிறைந்து, பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்ச
 மாய்க் குறைந்து போகிறது. ஒரு விநாடிக்கு முன் இலைகூட

1. இந்த சுலோகத்தில் “வாயா: ஆகாசஸ்தித:” என்று இரண்
 டு சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஆகாசத்திலிருக்கும் காற்
 று என்று ஏற்பட்டபொருள். இவ்விடத்தில் அப்படிப்பொருளில்ல. பின்
 னை என்னவென்றால்—ஒருவிதமான பிடிப்பில்லாத காற்று என்று பொ
 ருள். வேறு ஒன்றால் தூக்கப்படாமலும், ஏவப்படாமலும் உம்மாலேயே தூ
 க்கப்படுவதும் ஏவப்படுவதுமான ஒருபொருளைக்காட்டும் என்ற கேள்வி
 க்குப்பதிலாக அப்படிப்பட்ட பொருளைக் காட்டுகிறது இந்த சுலோகம்.
 ஆகையால் காற்றை ஆகாசம் தூக்குகிறது என்று சொல்வது ஒட்
 டாதது.

2. ஒரு பெரிய பக்ஷியின் உடம்பு ஒரு விதமான பிடிப்பில்லாத
 இடத்தில் இருந்துகொண்டு பறக்கிறது. அதின் உடம்பில் ஜீவாத்மா
 இல்லாவிட்டால், அது நிற்குமோ? பறக்குமோ? அதுபோல்.

ஆச்சுங்கல்லலை; திடீரென்று பெருங்காற்று அடிக்கிறது. திடீரென்று மின்னல் உண்டாகிறது. ஒருநாள்கூடத் தவராமல் காலையில் ஸூரியன் கிளம்புகிறான். இவைபெல்லாம் ஸ்ரீமானுந் நாராயணனுடைய ஆச்சரியமான சக்தியினாலுண்டாகின்றன” என்று. இப்படியே வேதத்திலும் “எல்லா லோகங்களும் பகவானுடைய ஆக்ஷையினால் இருக்கின்றன” என்றும், “ஸூரியன், இந்திரன், அக்கினி, காற்று, யமன் முதலானவர்கள் எந்த வேளையில் எந்தக் குற்றம் வருமோவென்று பகவானுக்கு நடுங்கி, தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்கிறார்கள்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. 1

சுவ—லுகவெதரநிரவெகஷலு மறவதிலுங்கூட
வெஷாங் லுதிங் புவதிஸோகா | தயா ததிலுங்கூடெவ்
லவெஷாபுத்திபுலபாவவீது | ஹ—

ஸவபூலடுகாநி கௌனெய பூதாதிம் யாணி தாரிகாழி.

கருக்காயை வாநவராஜி கருரென விவரஜாதிமயம் : [௭]

ஸாவரஜஹ்ராதகாநி ஸவ-பாணி ஹந்தாநி ராதிகா-
 ஜிஹ்ரஹந்தாந் ப்ரக்யதி-தஜிஸ்யஸ்வாஹ்யாநாநி ரவவஹ
 மாநஹபாந் கஹ்ருஷ்ய-வதாநி-பாவஸாநஸரிகேதஹ்
 ஹாந் யாநி தாநெவ ஹந்தாநி கஹ்ருஷ்ய வாத்விஸ்ய
 ஜாஜிஹ்ய | யபாஹ ஜநஃ : குஹ்நிஹ் தஜோஹந்தி,
 ஸொஹ்நிபாந் ஸரீராக்ஸாநி” கி | ஸு-கிரஹி-யஸ்யாஹ்
 ஸரீரஜி” க்ரஹி | “கஹ்ருஷ்ய ரீயதெ - கஹ்ருஷ்ய தஜி
 ரீயதெ, தஜிஸ்யதஜிஸா மந்ருஷ்ய ப்ரகெதஜி” கி | 18

1. 7-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகத்தில் பகவான் என்றும் நிறைந்து, எல்லாவற்றையும் தூக்குகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அதையே இங்கே சொல்லி, இரண்டு ஸங்கதிகளைப் புதிதாகச் சொல்லுகிறார். அவையாவன—(1) பகவான் எல்லாவற்றையும் எண்ணத்தினால் தான் தூக்குகிறான். (2) அவனை ஒருவனுக்கும் தெரியாது என்று. இந்த இரண்டாவது ஸங்கதி அலிவ் கோத்த மணி உதாரணத்தாலும் ஏற்படும். ஆனால் அதை இங்கே வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறது.

அவ்—தன்னைத்தவிர வேறென்றை எதிர்பார்க்கவேண்டா
மல் இருக்கிற பகவானுடைய நினைவினால் எல்லாம் இருக்கிறதெ
ன்றும், அந்தந்த வேலையைச்செய்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது.
அப்படியே அவருடைய நினைவினாலேதான் எல்லாஉலகங்களும்
உண்டாகி, அழிகின்றன என்றும் சொல்லுகிறார்—

1 குந்தியின்பின்னையே! பிறும்மாவுக்கு நூறுவயதாகி முடி
கிற்காலத்தில் அனேகிறது, அசையாதது என்று இருவகைப்பட்ட
இப்போதிருக்கும் எல்லாவஸ்துக்களும், இப்போதிருக்கும் உருவங்
களையும் பெயர்களையும் விட்டு, என் எண்ணத்தால் என்னுடைய
உடம்பாயும்—தமஸ் என்று சொல்லப்பட்டதுமான பிரகிருதி
என்கிற வஸ்துவாக ஆய்விடுகிறது. மறுபடியும் பிறும்மாவை
உண்டுபண்ணுவதாகிற ஸ்ருஷ்டிகாலம் வரும்போது, அந்தப்பிரகி
ருதியிலிருந்தேமுன்னிருந்ததுபோலவே வெவ்வேறு உருவங்களையும்
பெயர்களையும் உள்ளவஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறேன். இந்
தஸங்கி மதுஸமிருதியிலுமேவேதத்திலும்கொல்லியிருக்கிறது.(7)

புக்ருதிம் ஸ்ராவணவடிஸு விஸுஜாதி வுமஃ வுமஃ :

ஹுதமு, ரிதிம் க்ருதிவஸம் புக்ருதெவ-ஸாசு || ||அ||

ஸ்ராவணம் விவிசுவாரிணாதிம் புக்ருதிவடிஸு- க்ருதி
யா வாரிணயி ஐதி-வதவிபுயம் ஷெவகியபுஷ்டுஸாவ
ஸாதகம் ஹுதமு, ரிதிம் ரிதியாயா ரொஹிநுரம் மூணயி
புக்ருதெவ-ஸாசுவஸம் வுமஃவுமஃ காமெகாமெ விஸு
ஜாதி || ||அ||

ஆச்சரியங்களான வெவ்வேறு பதார்த்தங்களாக ஆகிற
பிரகிருதி என்கிற என்னுடையதான வஸ்துவை 2 எட்டு

1. நீ குந்தியின் உடம்பிலிருந்து உண்டானதை நீ அறியாவிட்டா
லும், வேண்டியவர்கள் சொல்லக்கேட்டு நீ நம்புகிறாய். அப்படியே என்
உடம்பிலிருந்து இந்த உலகம் உண்டானதென்று என் சொல்லக்கே
ட்டு நீ நம்பு என்று கருத்து.

2. 7-வது அத்தியாயம் 4-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி எட்
டுவதம் இதனால் ஸமஷ்டி விரூஷ்டி செய்வது சொல்லப்பட்டது.

விதமாக முதலில் ஆக்குகிறேன். அவைகளிலிருந்து காணப் படுகிற தேவன்—பக்தி—மனிதன்—மரம்—என்று நாலுவிதமான எல்லாப்பிராணிகளையும் வெவ்வேறு உருவம், பெயர், இடம், காலம், அறுபவம், இவைகளுள்ளவைகளாக அப்போதப்போது திரும்பத்திரும்ப உண்டுபண்ணுகிறேன். ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களோடு கூடியதும், எல்லாரையும் மயக்குகிறதமான என்னுடைய பிராகிருதிக்கு அவைகள் உட்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளால் அதை மீறமுடியாது. (8)

சுவ—வனவம் தவிர்த்து விஷயஸ்யஷ்டாபீதி கரீடாணிநெநவ-புண்புஷ்பாடிவாடிநெந வரவஜம் வ்யூணீக்யூதாஹம்—

ந வ ரீஹம் தாநி கரீடாணி நிவ்யூணி யநம்ஜய |

உதாரவநவதாரவநீநவஜம் தெஷு கரீடஸு || ॥சு॥

நவ தாநி-விஷயஸ்யஷ்டாபீதி கரீடாணி ரீஹம் நிவ்யூணி - உயி நெநவ-புண்புஷ்பாடிகம் நாவாடியணி | யதம் கெஷுத்யூஜாநாம் வபுஷுஷுதாநெஷு கரீடாணி ஜெவாடிவிஷயஹாவஜெஹதவீ, சுவஹம் து தக்யு நெவஷரெஜு சுவஜம் தக்யூதாரவநவதாரவநீநம் | யயாஹ வபுஷுதாராஃ, நெவஷரெஜெநவ-புஷுஷு ந வபுஷுஷுதாராஃ, ந கரீடாவிவாநாடிந் ஜெஹநாநாடிவாடி”தி || ॥சு॥

அவ—இந்த உலகமானது பேசத்தெரிந்ததும், பேசத்தெரியாததும், ஏழையும், பணக்காரனும், வியாதியும், உடம்பு ஸௌக்கியமும், அழகும், கண்ணுக்குப்பிடிக்காமையும்— இவைபுள்ளதாயும் என்று இப்படிப்பலவிதமாயிருக்கிறது. இவைகளைப் பகவான் உண்டு பண்ணுகிறான் என்றால், அவனுக்குச் சிலரிடத்தில் ஸ்நேஹமும், சிலரிடத்தில் த்வேஷமும், சிலரிடத்தில் தபையல்லாமையும் ஆகியனெதற்குள் இருப்பதாக ஏற்படுமே என்றால், சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி உலகத்தைப் பலமாகிரியாக நான் உண்டு பண்ணுவதால், என்னிடத்தில் இரக்கமில்லாமை, பகஷ்பாதம் பண்ணுகை என்கிற குற்றங்கள்வராது. ஏனென்றால், ஜீவன்கள்

கிருதியானது இன்னின்ன வஸ்துக்களை யுண்டுபண்ணட்டுமென்று நினைக்கப்பட்ட எல்லா உலகத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. உலகத்தில் ஒருவேலைக்காரன் நல்லது பண்ணினாலும், கெட்டது பண்ணினாலும், அதைப்பார்த்து யஜமானன் தானே பவினைக் கொடுக்கிறான். ஆதலால் உலகத்திலிருக்கும் தாரதம்மியங்கள் கர்மங்களினால் உண்டானதாயிருந்தாலும், அவைகளை அறிவுள்ள ஒருவன் தானே உண்டுபண்ணவேணும். ஆதலால் நான்தான் அவைகளை உண்டுபண்ணினேன். அறிவில்லாத கர்மமே யுண்டுபண்ணுமா? இப்படி என் நினைவினால் இந்த உலகமானது திரும்பித் திரும்பி வருகிறது. ஆதலால் நான் உலகத்திற்கு யஜமானன், நினைத்தபடி நடத்துகிறவன். பக்தபாதம் முதலான குற்றமில்லாதவன். இவைமுதலான என்னுடைய சகலத் தன்மையைப்பார் 1. 7-வது சுலோகத்தில் நான்தான் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்று சொன்னதை இங்கே முடிக்கிறார்.

(10)

சுவஜாந்னி ராம் ஸுருவா ராமுஷீம் சுருவாபுரி.சுரு |

வரம் ஹவஜாந்னொ ரீ ஹுருசுரெஹுபுரு || ||கக||

வரவம் ராம் ஹுருசுரெஹுபுரு. ஸவ - ஹுரு ஸவஹுபுரு நிவிஹுஜகெககாரணம் வரகிகாராணிகதயா ஸவஹுபுரு யணீயகயா ராமுஷீம் சுருவாபுரி.சுரு ஸுருகெகெ வாவக ஷுஹிஷுருவாஃ சுவஜாந்னி.புருகருசுரெஹுபுரு ரீ ஹுருஹு ஹுருசுரெஹுபுரு ஷு ரீவாரகாராணுளவாயுஹுபுரு

1. 7-வது அத்தியாயத்தில் 6-வது சுலோகத்தில் உலகமானது பகவானிடமிருந்து உண்டாகி, அவனிடத்திலேயே பிரளயகாலத்தில் வந்துஅடங்குகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அதையேஇந்த இடத்தில் 7-வது சுலோகம் முதல் ஈன்ற சுலோகங்களால் சொல்லுகிறது. இங்கே அதிகமாய் சொல்லுகிறவைகளாவன.—உலகம் பகவானுடைய உடம்பான பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகிறது. முதலில் ஆகாசம் முதலான ஸமஷ்டிகள் உண்டாகின்றன. அவைகளிலிருந்து வியஷ்டியான வெவ்வேறு வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன. உண்டாகும் தாரதம்மியங்களுக்குப் பகவான் காரணமன்று. ஜீவன்களுடைய கர்மங்கள் தான் காரணம். அப்படியிருந்த போதிலும், பகவானுடைய ஸங்கல்பமில்லா விட்டால் உலகம் உண்டாகாது—என்று.

அவ்வாறு நிகழ்ந்தும் உருவாக்கவல்லோருயணங்களுக்கிடையே
வாரம் ஊவஜோகூடனோ உருவாக்கவல்லோருயணங்களுக்கிடையே
கோதிதரவலகாதீயம் உருவாக்கவல்லோருயணங்களுக்கிடையே || 1கச||

அவ—ஞானிகளுடைய பெருமையைச் சொல்லுவதற்காக,
பகவானை உள்ளபடி அறியாதவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைச்
சொல்லுகிறார்—

இப்படி எல்லா உலகங்களுக்கும் நான் பெரிய ஈசுவராயும்,
எல்லாம் தெரிந்தவனாயும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனாயும், எல்லா
உலகங்களையும் ஒருவனாய் உண்டுபண்ணுகிறவனாயும், அளவில்லா
ததையயினாலே எல்லாரும் என்னிடம் வருவதற்காக 1 மனித
உருவத்தை உடையவனாய் மிருக்கிற என்னை முடர்கள் தாங்கள்
பண்ணின பாபங்களினாலே உலகத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குள்
நானும் ஒருவன் என்று நினைத்து, என்னுடைய உயர்ந்த தன்மை
பை அறியாமல், மனிதஉருவத்தை மாத்திரம்பார்த்து, 2 அலகியம்
பண்ணுகிறார்கள். என்னுடைய உயர்ந்த தன்மையாவது—கேட்
டதைக் கொடுப்பது, தாழ்ந்தவர்களுடனும் இடைவிடாமல் பழ
குவது, குற்றங்களைப்பார்க்காமல் ஜனங்களிடத்தில் ஆசையுள்ள
வனாயிருப்பது. என் லொத்தான எல்லாமனிதர்களும் என்னிடம்
வருவதற்காக மனித உருவத்துடன் லோகத்தில் வந்திருப்பதும்.
கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் என்னை இப்படிவரும்படி செய்தது. (11)

ரோவாரா ரோவகபூரணோ ரோவஜகூடா விவெகஸி ||
ராசுலீரோஸூரீம் வெவ பூக்யதிம் ரோஹிதீம் ஸ்ரிதாஃ ||

1. பகவானுடைய திருமேனி மனித உருவம் போலிருந்த போதி
லும், அதுவேறுஜாதியானவஸ்துவம் (சத்தஸத்வத்தி)லிருந்து உண்டான
து. ஒருகுடம் மண்ணால் செய்யப்பட்டது. ஒன்று கங்கத் தால் செய்யப்பட்ட
து. இவையிரண்டுக்கும் உருவமும் பெயரும் ஒரோமாதிரியாயிருந்தாலும்,
அவைகள் வெவ்வேறு ஜாதியான வஸ்துக்களால் செய்யப்பட்டன.
அதுபோல.

2. பகவானுடைய உருவம் மனித உருவம் போலிருக்கிறது. அதி
னால் அவனிடம் காணப்படுகிற-மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்திரு
அடையாளங்கள் மனதில் படாமல், அவனை மற்றவர்களைப் போல் எண்
துவது, இது தான் அலகியம் பண்ணுவது.

உரி உருவமுடைய வரல்காராணுடையவாகத் தொடங்கி
கரீம் நாகுஷிபோஸுரீம் உ ரொவரிநீம் புகுதிபோஸிதாஃ
கோவாஸாஃ - கோவாஸாஃ திஷ்டாஸாஃ, நே வ
கபீராணஃ - கோவாஸாஃ, கோவாஸாஃ - வவெஷ்டா
உஷ்டியேஷ்டா உராஉரெஷ்டியேஷ்டா விவரீதஜோநதயா திஷ்ட
உஜோநாஃ, விஷ்டாஸாஃ - தயா ஸவஷ்டா விஷ்டாஸாஃ
ஜோநாஃ போ ஸவெஷ்டாஸாஃ திஷ்டாஸாஃ உயி யதூஷ்டாஸாஃ
உஷ்டா - யஷ்டாஸாஃ உஷ்டாஸாஃ, திஷ்டாஸாஃ கோவாஸாஃ
திஷ்டாஸாஃ ॥ [கஉ]

நான் மனிதஉருவமாக இருக்கச்செய்தேயும், என்னிடத்தில்
காணப்படும் அளவில்லாத தயை முதலான பெருமையை அறிய
வொட்டாமல் செய்கிற சஜோருணமும், தமோருணமும் மேலிட்
டிருக்கிறஸ்வபாவத்தைச்சிலர் அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு
ஆசைப்படும் பலன்கள் கிடைக்கிறதில்லை. அவர்கள் ஆரம்பித்த
வேலைகள் நடக்கிறதில்லை. என்னுடையதான எல்லா உலகங்களை
யும் பற்றி உள்ளபடி அறியாமல் 1 தப்பாக நினைக்கிறபடியால்,
அவர்களுக்கு அறிவு இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. அப்படியே
எல்லா விஷயத்திலும் உண்மையை யறியாதவர்கள். எல்லா லோ
கங்களுக்கும் ராஜாவான என்னை மற்றவர்களைப்போல நினைத்து,
என்னிஷயத்தில் என்னவேலைகளைச் செய்ய நினைக்கிறார்களோ,
பொதுவாய் எந்த பலனைக் குறித்து வேலையை ஆரம்பிக்கிறார்
களோ, 2 அவைகள் எல்லாம் வீணுய்ப்போகின்றன. (13)

1. தப்பாக நினைப்பதாவது—பகவானுக்கு உட்பட்டதை அடைய
க்குட்பட்டாததென்றும், பகவானுடைய சொத்தைத் தன்னதென்றும்,
ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் அழிவில்லாததுமான ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தனது
ய்த்தோன்றாத அழிவுள்ள உடம்பாக எண்ணுவதும், நிலையில்லாத பலனை
நிலையுள்ளதாக எண்ணுவதும்.

2. பகவான் ராமாவதாரம்பண்ணினபோது, ராவணன் பகவானைக்
கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தான். அவன் நினைக்கெல்லாம் தப்பாயி
ருந்தபடியால், அஹுடைய ஒரு வேலையும் அவன் நினைத்தபடி நடக்க

உமாசாநஸூரோ வாயு-செஷவீம் பூக்யதிரோ ஸ்ரிதாஃ |
ஹஜன்யந்யுதேநஸோ ஜோகா ஹுதாஹிவேயம் || 1௧௩ ||

பெது ஸூக்யதெதே வுண்ணுஸுஹதெயே ரோ ஸாண
சுவச்யே விபூஸஸதேஸுவாஸஸூரோ செஷவீம் பூக்யதிரோ
தாஃ உமாசாநஸூரோ ஹுதாஹிவேயம் வாக்யாஸாஸாஸா
நாசிகதேஸூராவம் வாக்யாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா
ஸாய நேஷுஸேவநாவஸீணம் ரோ ஜோகாஸாஸாஸாஸாஸா
ரோ ஹஜன்யந்யுதேநஸோ ஜோகாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா
ஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா
ஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா
செஷவீம் பூக்யதிரோ ஸ்ரிதாஃ || 1௧௩ ||

அவ— இப்படி உம்மைஅவமானம் செய்கிறமுடர்கள் நிறைந்
த உலகத்தில் நீர் ஏன் அவதாரம் பண்ணினீர்; ஒரு பிரயோகமும்
இல்லையென்று கேட்டால், என்னையுள்ளபடி அந்நீர் சில பெரி
யோர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்காக நான் அவதாரம் செய்
கிறப்பதாலே, அதற்குப் பிரயோஜனமுண்டென்றுகாட்டி, அவர்
களின் நடவடிக்கையைச் சொல்லி, பக்தியைச் சொல்லுகிறார்—

அனேக ஜம்மங்களிலே பண்ணின கணக்கில்லாத புண்ணியங்
களால் என்னைத் தைவம் என்று அறிந்து, என்னைப் பிரபத்திபண்ணி
சி (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு), எல்லா பாபங்களும் நீங்கி,
ஸத்வகுணம் மேவிட்ட சில பெரியோர்களும் இருக்கிறார்கள்.
அவர்கள் எல்லா உலகத்தை உண்டு பண்ணினவனும்,
ஒருவித 1 கெடுதியில்லாதவனும், மனதாலே நினைக்கவும், வா
பால் சொல்லவும் முடியாத குணங்களையும், வேலைகளையும் உடை
பவனும் ஆயிருந்தும், அளவில்லாத தபையினால் ஸாதுக்களைக்கா

வில்லை. உண்மையான அறிவில்லாமையாலே தப்பான எண்ணமுண்
டாகிறது. அதுனால் ஆரம்பித்த வேலை நடக்கிறதில்லை. நடந்தாலும்,
ஆசைப்பட்ட புலன் கிடைக்கிறதில்லை.

1. அவதாரத்திற்குக்காரணம் தனய. சர்மமன்து. ஆனகயாஸ்
நானத்தின் குணமே முதலான தெய்வங்களில்லை.

எவ்வெயர்களை 1 எப்பொழுதும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே எனனைப் பூஜிப்பது, அதற்கு உதவியான—கோவில் கட்டுவது, புஷ்பத் தோட்டம் போடுவது—முதலான வேலைகளில் மிகவும் 3 உறுதியோடு பிரயத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். மிகுந்த பக்தியாலே மனதோடும், கட்டாயம் ஸேவிககவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடும், தான்கள் பகவானைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிற நினைவோடும், இரண்டு கால்களையும், இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, தலைபையும் பூமியில் வைத்து, இப்படி எட்டு அங்கங்களோடு புழுதி, சேறு, கல், பூமியிலிருப்பதைக் கவனிச்சுமால், ஒருகன முள்ள கம்பைப் பூமியில் போட்டால் போல், முழு உடம்பையும் தரையில் போட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். இப்படி என்னுடன் எப்போதுமிருக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, ஆத்மா இருக்கிற வரையில் எனக்கு வேலை செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியோடு என்னை எப்போதும் தியானம் செய்கிறார்கள். (14)

ஜ்ஞாநபஜெந வரவ்யநெ யஜஜ்ஞா ராஜீவாவஸதே ।

வனகக்ஷைந வ்யுபக்தேந வஹுயா விஸ்வதொஜீவஸு ॥ கரு ॥

சுநெயுவி ரீஹாதாநஃ வுடுவெடூகெகீதநாடிஸி,
ஜ்ஞாநாவெந யஜெந வ யஜஜ்ஞா ராஜீவாவஸதே । சுயம்
வஹுயா வ்யுபக்தேந - ஜமடாகாரொண விஸ்வதொஜீவஸ-
விஸ்வபுக்ராபிவஸிதம், ராஜிகக்ஷைநாவாவஸதே । வனதக-
தூவதீ வயவாந வாவஸுடெவவவ நாரீநுவவிஹாந
ஹூகிஸுடுகூலிடிவிசுஸுஸாரீரஸுந வசுஸுஸுஸு விலி
யலிசுஸுஸு ராஜிவஸுடுகூலிடிவிசுஸுஸாரீரஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸு
ஸு
ஜமவரீரொஜீவகிஷதஹுநுவநயாநஸு ராஜீவாவஸத
ஹதி ॥

॥ கரு ॥

1. எப்பொழுதும்—தனியாய் இருக்கும்போதும், ஜனங்கள் கிட இருக்கும் பொழுதும். இதனால் பகவானுடைய திருகாமக்களைச் சொல்லுவதற்கு வெட்கப்படவில்லை என்றும், ஒருவனுக்காகச் சொல்ல வில்லைமென்றும் காட்டப்படுகிறது.

1 வேறு சில பெரியோர்கள் கீழ் சுலோகத்தில் சொன்னபடியும், 2 நினைவு ரூபமான யக்ஞத்தினாலும் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டு, தியானம் செய்கிறார்கள். எப்படி பென்றால், எல்லா உலக உருவமாகப் பல விதமாயிருக்கிற என்னை ஒரேவிதமாகத் தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அதாவது—பிரளய காலத்தில் பகவானுன் வாஸுதேவன்தான், 3 தனித்து நிற்கப்பதாகச் சொல்லமுடியாத பிரகிருதி-ஜீவன்கள் ஆகிய இரண்டு உருவமுள்ளவனுயிருந்தான். அப்போது அவைகளுக்கு வெவ்வேறான உருவங்களும் பெயர்களும் இல்லை. அவைகள் மிகவும் ஸூட்சுமமாய் (சின்னதாய்) இருந்தன. பிறகு, பலவிதமான உருவங்களுக்கெல்லாப் பெயர்களுமுடைய உலக உருவமாக ஆகவேனுமென்று நினைத்து, நினைத்தபடி நடத்துகிறவனாகையாலே, அவன் ஒருவனே தேவன்பகதி-மனிதன்-மரம்-என்று சொல்லப்படுகிற ஆச்சரியமான உலகவடிவாக இருக்கிறான்-என்று நினைத்து, அவர்கள் தியானம் செய்கிறார்கள்.

சுவ-தயாஹி-விபாஸநீரொழுகுமெகிவாஹி-தஹ-தயாஹி-

சகலம் சூதாரஹம் யஜ்நீ: ஸ்ரீபாஹுமகிஹௌஷயபு: |
 சீௌத்ரஹுமகிஹௌஷயபு: மஹாபு: || ௧௬ ||

1. இந்த சமூகத்தில் சொல்லுபிறவர்கள் பகவானைப் பூர்ணமாகத் தியானம் பண்ணுபிறவர்கள். அதாவது—எல்லா உலக உருவமாக இருக்கிறனென்று தியானம்செய்கிறார்கள்.

2. 13-வது சுலோகத்தில் பகவானை நினைப்பதையே பிரயோஜனம் என்றும், 14-வது சுலோகத்தில், பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவது முதலான பக்திக்குக்கிடமுண்டவைகளோடு தியானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லி, இத்தசுலோகத்தில்தியானம் பண்ணப்பட்ட பகவானைத் தியானம்பண்ணவேண்டியவிதம் சொல்லப்படுகிறது.

3. பிரதிகுதியும், ஜீவன்களும் அழிவில்லாதவைகள். பிரதயகாலத்தில் அவைகள் பகவானிடம் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால், சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு அறியவேண்டுமெய்யா, ஸூரிய, பாவில் சேர்த்த ஜலத்தைப் போலத் தனித்துக் காணமுடியாது.

சுஹம் க்ருதும் சுஹம் ஜெயாதிஷ்டாபோதிக்ருதும் | சுஹ்
நெவந்தாயஜதும் | சுஹரெவ வித்ருணவ்வபிஷா ஸுபா | ஒள
ஷயம் ஹவிஸாஹரெவ | சுஹரெவ பிஞ்சும் | சுஹரெவவாஜ்யம் |
வ்ருஷ்டகாயம் திஷ்ட - மவாரோதிகம் உ ஹவிரஹரெவெத்ய
யம் | சுஹரோஹவநீயாதிக்காழி | ஹோரிஸாஹரெவ || || ௧௬ ||

அஹ-நானே எல்லா உலக வடிவாகவும் இருக்கிறீர்கள் என்று
சொல்லுகிறார்—

ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாகங்களும் நான்தான் ஸீந்து
மஹாயக்ஞங்களும் நான்தான். பித்ருதேவதைகளாவளாககிற ஸவீ
தை என்பதும் நான்தான். பபிர் முதலானவைகளிலிருந்து உண்டா
கிற மாவு-சோறு முதலான ஹவிஸ்ஸும் நான் தான். இவ்வினையைக்
கொடுக்கும் காலத்தில் சொல்லுகிற மந்திரம் என்ன? சொற்களாக
நான்தான். நெய்யும் நான்தான் ஸோமம் முதலான ஹவிஸ்
ஸும் நான்தான். இந்த ஹவிஸ்ஸை வாங்கிக் கொள்ளுகிற ஆவ்ரீ
வரீயம் என்கிற நெருப்பும் நான்தான். நெருப்பில் ஆவ்ரீவரீயம்
போடுவதென்கிற ஹோமமும் நான்தான். [16]

விதாஹஸ்ய ஜமதொ ராதா யாதா விதாஹஸி

வெஷ்யம் வவித்ருரோம்கார பிக்ராபி யஜு-ரெவ வ || || ௧௭ ||

சுஷ்ய-ஸாவரஜஜோதீகஸ்ய ஜமதஸ்ய துதத்ருவித்ருக்ஷெ
ந ரோத்யக்ஷெந யாத்யக்ஷெந விதாஹக்ஷெந வ வத்ருரோ
நொஹரெவ | சுத்ரு யாத்யஸஸொ ரோதாவித்ருவ்ய திரிக்ஷெ
உததிவ்ருயொஜகெ வெதநவிஸெஷெ வத்யக்ஷெ | யஜிஷ்வ
பெஷெவெஷ்யம் வவித்ரு-வாவ நம் தடிஹரெவ | வெஷ்யுயெ
டிஸீஜமதி தீவ்ருணவொஹரெவ | பிக்ராபி யஜு-ராதீகொ வெஷ
ஸாஹரெவ || || ௧௭ ||

அசைகிறது-அசையாதது என்று இருவகையான இந்த உல
கத்தில் 1 தகப்பன், தாய், இவர்களைத் தவிர ஒருவன் உண்டாவது

1. தகப்பன், தாய் முதலானவர்களுக்கும் அந்தையாரி
(உள்ளேயிருந்துவெற்றவன்)-ஆப் இருந்துயகவான்-தான் எல்லாருக்கும்

ற்கு உதவியானவன், பாட்டன் எல்லாரும் நான்தான். ஜீவன்களுடைய தோஷத்தைப் போக்குவதாக வேதத்தாலே அறியப்படுகிறது. நான்தான் வேதத்துக்கு ஆதாரமான பிரணவமும் நான்தான் ருக்-ஸாம-பஜு-ஸ்-என்கிற வேதத்தின் பிரிவுகளும். 5-ன் தான்

மதிவந்தா ப்ருஹஸ்பாகீ நிவாஸஸுரணம் ஸுஹுசு |
ப்ருஹவப்ருஹஸுரணம் நிபாநம் வீஜெவ்யபடி || 1கஅ ||

5-ஆ தததிமதி:- தகு-தகு ப்ருவ்யஸாநதித்யுட:-
ஹதா-பாராபிதா, ப்ருஹ-ஸாஸவிதா, ஸாக்ஷி-ஸாக்ஷாதி ஹதா
நிவாஸ:- ஸாஸஸுரணம்- ஹஸுரணி, ஸுரணம். ஹஸுஸுப்ருவ
கதயா-நிஷ்டஸு நிவாரணதயா வ ஸாஸுயணியஸுததஸு
ரணம் ஸாஸுஹஸிவ | ஸுஹுசு- ஹிதெவீ | ப்ருஹவப்ரு
ஸுரணம் ப்ருஹஸு கஸுவிசயகு-குவிசு-திவ்யஸுயெய
ஸுஸுரணம் திஷ்டெவ | நிபாநம்-நியத ததிநியாநம்-பாடி
ஸுஸுஹாஸு-ஸாஸுஹஸிவெத்யுட:- கஸுயம் வீஜெ-தகு
தகு வ்யபரந்திதம் யதாரணம் திஷ்டெவ || 1கஅ ||

அவரவர்களுக்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் அடையவேண்டிய இடமும் நான்தான். எல்லா வஸ்துக்களைத் தூக்குகிறவனும், எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லாஸங்கங்களையும் நேராகப் பார்க்கிறவனும், வீடு முதலான இருப்பிடமும், சுவைகளை ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகவும், களைப்பைப் போக்குவதற்காகவும் ஜனங்களால் அடைப்படுகிற ஜீவனும் நான்தான். உலகத்துக்கு கேட்கத்தக்க நினைக்கிறவனும் நான்தான். உலகம் உண்டாகுமிடமும், அடங்குகிற இடமும் நான்தான். உண்டாகிற வஸ்துக்களும், அழியும் வஸ்துக்களும் நான்தான். எல்லா வஸ்துக்களையும் அழிவில்லாமலிருந்து உலகம் பண்ணுகிறது நான்தான். (15)

தவாரிஹஸிஹம் வஷ்டம் நிஹுஹாரிஸுத்யஜாநி வ |

ஷுபிதம் வெவ வ்யுஸு ஸாஸுஸுஹஸிஜெ-த || 1கஅ ||

ளையும் செய்கிறான். அதாவது—தகப்பனாயிருந்து உண்டுபண்ணுகிறான், சோறாகவும், தண்ணீராகவுமிருந்து அவர்களை உணர்கிறான்.

உலகத்தில அநேகம்போகள வேதத்தில் முன்பாகத்தில சொல்லப்படுகிற இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாததிரம் குறித்துச் செய்கிற ஸோமயாகங்களில், அவர்களுக்கு ஸோம ரஸத்தைக் கொடுத்து, அதின் மீதியைத்தான்கள் சாப்பிட்டு, அதினால் ஸுவாககம் முதலானவைகளை அடைவதற்கு இடஞ்சலான பாபங்களைப் போக்கி, ஸுவாககம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள் உண்மையில் அந்த தேவதைகளுக்கு ஆதமாவாக இருக்கிற நான்தான் அந்த யாகங்களால் ஸந்தோஷமடைந்தேன் ஆனால் நான் ஆதமா என்றும், நான்தான் ஸந்தோஷமடைந்தேன் என்றும், யாகம் செய்கிறவர்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை அவர்கள் ஒருவித துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகமுள்ள தேவலோகத்தை அடைந்து, தேவதைகள் அநுபவிக் கிற உயரந்த ஸுகங்களை முனசெய்த புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக அநுபவிக் கிறார்கள் இப்படி ஸுவாககலோகத்திலிக் கிடக்கும் பெரிதான ஸுகங்களை அநுபவித்து, அந்த அநுபவத்துக்குக் காரணமான புண்ணியம் செலவழிந்த பிறகு மறுபடியும் இந்த மனிதலோகத்திற்கே வருகிறார்கள் வேதத்தின் கடைசியான உபநிஷத்துக்களில் சொன்ன ஸங்கதிகளை அறியாமல், இப்படியிக் கவும் இளப்பமான ஸுவாகசம் முதலான பலன்களை ஆசைப்பட் டி, வேதத்தில் முன்பாகத்தில சொன்ன தாமங்களை மாததிரம் செயது, அலபமாயும் நிலையிலலாததுமான ஸுவாககம் முதலான ஸுகங்களை அநுபவித்து, திருமபித திருப்பி வருகிறார்கள் [20-21]

சுவ— ஷீராதாநஸு நிராதிஸபவியா ஓவரீஜிநைம்
கூகா ரோநவயிகாதிஸயாநந் ப்ராவு நஸுநராவத
நைகி தெஷாம் விஸெஷம் உஸ்யதி—

1 தேவலோகத்தில் ஸுகத்தை அநுபவிக்கும்போது, அது அதைக்காட்டிலும் மேலான பிரம்மா முதலானவர்களுடைய ஸுகங்களை நினைக்கும்போது, கொஞ்சமாயிருப்பதாலே, துக்கமாகத் தோன்றும் அது நிலையிலலாகிருப்பதை நினைக்கும்போது, இன்னம் துக்கமாயிருக்கும் அது முடியும்போது மிகவும் துக்கமாயிருக்கும் பிறகு ஏதக் சாலபோல போவது வருவது, திருமபிவந்த காப்பத்தில இருப்பது, வியாதியினால் கஷ்டப்படுவது, நரகத்தில் கஷ்டத்தை அநுபவிப்பது இவை முதலான கஷ்டங்களைச் சொல்லிக்கூட முடியாது.

சுமந்நா¹யு²யினொ³ யோ⁴ யெ ஜந⁵ வயபு⁶வாஸதெ |
தெஷா⁷ மித்ரா⁸வியு⁹தாநா¹⁰ யொ¹¹க்ஷே¹² வஹா¹³ஜி¹⁴ஹழ |

சுமந்நா¹-சுமந்யு²யெபொஜநா³-⁴ஜி⁵ஹி⁶தெந⁷ விநாதயா⁸
ரணா⁹அ¹⁰ஹா¹¹ந¹²யு¹³யினொ¹⁴யெபொஜநா¹⁵ யோ¹⁶ வி¹⁷னா¹⁸யெ¹⁹
ஜி²⁰ஹா²¹தா²²நொ²³ ஜநா²⁴ வயபு²⁵வாஸதெ - ஸவபு²⁶க²⁷யா²⁸ண²⁹மா³⁰
ணா³¹யி³²தம் ஸவபு³³வி³⁴ஹ³⁵யி³⁶பு³⁷தம் யோ³⁸ வ³⁹ரி⁴⁰த⁴¹ உ⁴²வா⁴³ஸதெ-சு⁴⁴
ந்யு⁴⁵ம⁴⁶ந⁴⁷வாஸதெ | தெஷா⁴⁸ மித்ரா⁴⁹வியு⁵⁰தாநா⁵¹-யி⁵²தி⁵³
த்ரா⁵⁴வியொ⁵⁵ம⁵⁶ கா⁵⁷ ஜ⁵⁸யா⁵⁹ணா⁶⁰நா⁶¹டி, சு⁶²ஹ⁶³ம் ஜீ⁶⁴வா⁶⁵வி⁶⁶யு⁶⁷க்ஷ⁶⁸ண⁶⁹ம் யொ⁷⁰
ம⁷¹டி, சு⁷²வா⁷³ந⁷⁴ரா⁷⁵யி⁷⁶த⁷⁷யொ⁷⁸வ⁷⁹ம் க்ஷே⁸⁰ம் உ⁸¹ வ⁸²ஹா⁸³ஜி⁸⁴ || 22 ||

அவ—கீழ்ச் சொன்ன பெரியோர்களோடுவென்றால், அளவில்லாத ஸுகமான என்னுடைய தியானத்தைச் செப்தி, அளவில்லாத ஆரந்தமான என்னை அடைந்து, மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை என்று அவர்களுடைய பெருமைபைக் காண்பிக்கிறார்—

பெரியோர்கள் ஒரு விநாடிக்கூட என்னை நினைக்காத போனால் தாங்காமல், என்னை நினைப்பதையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தப் பிரயோஜனமாக எண்ணி, எல்லா உயர்ந்த குணங்களோடும், எல்லா ஸொத்துக்களோடும் கூடின என்னை ஒன்றையும் விடாமல் தியானம் செய்கிறார்கள். எப்போதும் என்னுடனே இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிற அவர்களை நான் என்னிடம் 2 அழைத்துக் கொண்டு, அளவில்லாத ஸுகத்தைக் கொடுத்து, அந் ஸுகத்திற்கு ஒரு குறையும் வராதபடி பண்ணுகிறேன். [22]

1. அத்தப்பெருமைக்கு இரண்டு காரணம்—1 அவர்கள் செப்தும் உபாயமும் ஸுகமாயிருப்பது. 2 அவர்கள் அடையும் பலனும் அழிவில்லாததும், ஒருவிதக்குற்றமில்லாததும், அளவில்லாததுமான ஆரந்தமாயிருப்பது.

2. சுலோகத்தில் “யோகக்ஷேமம்” என்று சொல் இருக்கிறது. யோகம் என்றால் புதிதாய் ஒன்றைக் கொடுப்பது. க்ஷேமம் என்றால், அதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றுகிறது. யோகத்தை ஆசைப்பட்ட

யெ கூறுதெவதாஹதா யஜெனே ஸ்ரீ யாழ்விதாஃ |

தெவதி ரோடுவெ கொடுதெய யஜெனுவியிவரு வ-க்ஷு || ௨௩ ||

பெ சவி-ஞாடிதெவதாஹதாஃ கெவயது யீகிஷாஃ ஸ்ரீ யாழ்விதாஃ ஐ-ஞாழீநு யஜெனே, தெவதி வருடுவ-காடுதெந த்ராயெந வய-க்ஷு ரேஹீரதயா ரேகாதுகெவைநெ-ஞாடிஸ வாநாந் வ ரேகாவிக்காதுஸு-தெந ரோடுவெ யஜெனெ | கவிகை விபிவருவ-கம் யஜெனெ-ஐ-ஞாழீநாந் தெவதாநாந் கட்டி ஸ்ராராயுதயா கூடயம் யபாடுவதாஹதா ரோகி “வதாஹெ-கா தாரொ ய-கூ ஸம்வதம் மஹிநி தெடுடுவெ ரி” த்ராழீகி விப-கி; நததூடுவ-கம் யஜெனே | தெவதாஹதா கஜாந் ஹி வர ரேவாநாஸு-ரேதயா ௨ வலிதாநாதி-ஞாழீநா ரோராயுக்ம் விபயதாதுமருதவ்ய வரரேவாநாஸு-ரேவ வலாக்ஷாஹா யுக்ஷாவிபயாதி-வதாஹெ-கா தாரோகி-கஜாஹதூ டு-க-வரு ண-பு-ரே ஸாழீகி கரே-காணி, ய-கூ-வரரேக-தூ-ததயாவலி-தெ ஸ-தே-வ தவரேக-வரு-தெநாதி-ஞாடிதெடுடுவெ-ஸம்வதம் மஹி-ஐ-ஞாடிதெவதாந-ரோராயு-நாடு-தா-கி கரே-காணி-திஹி-ரம் ஸம்வதம் மஹி-தூ-ப-கம் ||

|| ௨௩ ||

அவ—எல்லா தேவதைகளும் பகவானுக்கு உடம்புகள் தானே. ஆகையால் 20-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி யாகம் செய்கிறவர்கள் பகவானைத்தானே ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். இது பகவானுக்குத் தெரியுமே. அவர்களுக்கும் ஏன் பகவான் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, அதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றக் கூடாது? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

இங்கிரன் முதலான தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்க ளாய், வேதத்தில் முன் பாகத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை மாத்தி

வர்களுக்கு வேறு ஸுகங்களைக் கொடுத்து, அவைகளைக் காப்பாற்றுவது நியாயமில்லை. ஆகையால் இங்கே யோகம் என்கிற சொல்லுக்கு பகவானை அடையும்படி செய்வதும், கேட்கும் என்கிற சொல்லுக்கு அதற்குக் குறைவு வராமல் செய்வதும்—என்றுதான் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ரீம் சிசுத்தையோடு செய்து, அவர்களை மாத்திரம் எவர்கள் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களோ, அவர்களும் என்னைத்தான் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். ஏனென்றால், அந்த இந்திரன் முதலான தேவதைகள் என்னுடைய உடம்புகள். நான் அவர்களுக்கு ஆத்மா. அவர்களைச் சொல்லும் சொற்களுக்கும் நானே பொருள். ஆனால் அந்தக் கர்மங்கள் எனக்குப் பூஜை யென்றும், அவைகளால் நான்தான் ஸந்தோஷப்படுகிறேன் என்றும் அவர்கள் அறியவில்லை. உபநிஷதது இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு கர்மங்கள் பூஜையாகும் விதத்தை எப்படிச் சொல்லுகின்றனவோ, அதைத் தெரிந்து அவர்கள் பூஜை செய்யவில்லை. உபநிஷத்துக்கள்-அந்தக் கர்மங்கள் பகவானுக்கு உடம்பான இந்திரன் முதலானவர்களுக்குப் பூஜையாயிருக்கின்றன; ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆத்மாவான பகவானுடைய 1 பூஜையாகத்தான் ஆகிறது—என்று சொல்லுகிறது. [23]

சுவ—சுதௌவிஷ்ணு அஹிஸ்ரீரஸ்ய வாரிவா
ரூஷஸ்ய சூராயநாநெயுதாமி சுபூஷணி சூராயுஸு ஸவா
வெதி ந ஜாநனி, தெவ வாரிபிதவயஜரமிநஸ்யவ நஸ்யவா
வாஸு ஸவனி ! தஷாஹ—

சுஹம் ஹி ஸவயயஜூநாம் ஹோகூ வ ப்ரஸுரொவய !

நதா ரோஷிஜாநனி தக்ஷைநாதஸ்யவனி தெ || [24]

ப்ரஸுரொவய-தத்ருதரு மவபுஷாகி வாமுரெவெ
த்யுய-|| [25]

அவ-ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி வேதத்தினுடைய முன் பாகத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் ஜ்யோதிஷ் டோமம் முதலான கர்மங்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிற பகவானுடைய பிரீதியை யுண்பெண்ணுகிறவைகள்; இந்தக் கர்மங்களால் பகவான் தான் பிரீதியை அடைகிறான் என்று அறியவில்லை. அதனால் அந்தக் கர்மங்களால்

1. கலெக்டர் சேவகன் நம்முடைய வீட்டிற்கு வந்தால், அவனுக்கு மரியாதை கலெக்டரிடத்தில் கௌரவத்தினால் பண்ணுகிறோம். அவனுக்குப் பண்ணுகிற மரியாதை கலெக்டருடையதுதான். அதுபோல.

கொஞ்சபரையும் நிலையில்லாதவைகளாய்மிருக்கிற பலன்களை அடை
கிறார்கள் அடிக்கடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பியும் வருகிறார்கள்
என்று சொல்லுகிறார்—

இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் உத்தேசித்துப் பண்
னப்பட்ட பாகங்களுக்கும் 1 நான்தான் பலன் கொடுக்கிறேன்.
அவைகளால் ஸந்தோஷமடைகிறவனும் நான்தான். [24]

சுவ - சுஷ்மாபிஹ்விஷம் ரொவித்ரூபம் யதே கஸிநெவ
கபிஷி வத-பிரநாஃ ஸங்குரோத்ரஹெஷெந் கெவிஷ்யும
யவாமிநஸு வநஸுஹாஹு வ-ஜிக்ஷெவநாநயபிகாதிஸயாந
நுவாந்வாநுஷபூஷ்நா பவஹவாமிநாநவாநுநாநவ
திநஸு ஹவஜீத்ரஹ-.

யானி ஷெவபூதா ஷெவாநு வித்யுநு யானி வித்யுபூதாஃ ।
ஹ-தாநி யானி ஹ-தெஜ்யா யானி சீஷ்யாஜிநொநவி சோ ||

பூதஸஸஸங்குரவாஹி ஷெவபூதாஃ ஷுப-ப-புணபி
ஸாஹிஹி கபிஷிரிஞ்ஜாஹி யஜாபிஹஹிஞ்ஜாஹிபஜநஸங்க
பூர-பெ, தெ ஹ-பூதாஹி ஷெவாநு யானி பெய வித்யுபஜ
ஹிஹி வித்யுநு யஜாபிஹஹி வித்யுபஜநஸங்குரவாஹி வி
த்யுநு யானி | பெய யகூரகூவிஸாநாஹி ஹ-தாநி யஜ
பிஹ ஹி ஹ-தபஜநஸங்குரவாஹி ஹ-தாநி யானி | பெ
த- தெதரெவ யதெஜ்யெஷெவவித்யுஹ-தஸாநகம் வரபி
தாநம் ஹவஹம் வரஸுஷெவம் யதாபிஹ ஹி ராம் யஜநெ,
தே சீஷ்யாஜிநொ ரோபெய யானி । ஷெவாஹிபூதாஃ ஷெவாஹி
பூவாஹி தெதஸஹ வரிபிதம் ஹொம் ஹூதா தெஷாம் வி
நாஸகாநெ தெதஸஹ விநஸூ ஹவனி । சீஷ்யாஜிநஸு

1. இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் உத்தேசித்துப் படுத்துகி
றேமென்றுநினைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கும், என்னுடைய ஆரா
தம் என்று நினைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கும் நான்தான் பலன்
கொடுக்கிறேன். அவைகளுக்குப் பலன் கொடுக்கிறவன் வேறு; இவை
களுக்குப் பலன் கொடுக்கிறவன் வேறு என்று எண்ணக்கூடாது.

பிரகாசநாதியை நம் ஸ்வரூபம் வாக்யஸ்கந்தி சுருவயிகாதிஸ
யாவனெவ்வுயகலுணமுண்ணுமேஹோடிதேவயிகாதிஸயா
நநம் பூர்வந வாமநதிஷ்டத்தின ஐத்யுமி || ::௨௩||

அவ—இதென்ன பெரிய ஆச்சரியம்! ஒரே வேலையை இரண்டு பேர்கள் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நினைவின் தாரதம் மியத்தினால், ஒருவன் மிகவும் கொஞ்சமான நிலையில்லாத பலனை அடைந்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறக்கிறான். மற்றொருவன் எல்லையில்லாமல் உயர்த்தியுள்ள—அபிமில்லாத—மஹாநகரமான பரமபுருஷனாகிற பிரயோஜனத்தை அடைந்து, மறுபிறப்பில்லாமல் இருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறார்—

தர்சம், பூணமாஸம் முதலான கர்மங்களாலே இந்திரன் முதலான தேவதைகளை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறான் என்று நினைத்து, எவர்கள் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடம் போகிறார்கள். அதே மாதிரி பித்ருக்களையும், யக்ஷர்கள், ரக்ஷஸ்ஸுக்கள், பிசாசங்ஸ் முதலான பிராணிகளையும் உத்தேசித்து, அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் அவரவர்களிடம் போகிறார்கள். எவர்கள் அந்தக் கர்மங்களாலேயே இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், யக்ஷஸ்ஸு முதலான பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான பகவானான வாஸுதேவனை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறோம் என்று நினைத்து, அந்தக்கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். தேவர் முதலானவர்களை அடைந்தவர்கள் அவர்களுடனேகூட கொஞ்ச ஸுகத்தை அனுபவித்து, அவர்கள் சாகிறபோது அவர்களுடன்கூடச் சாகிறார்கள். என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவர்கள் 1 பிறப்பும சாவுமில்லாத—எல்லாம்

1. மற்றவர்கள் ஏன் திரும்பிவருகிறார்கள் என்றால், அவர்கள் அடையும் தேவதைகளுக்கு அழிவுண்டு. அவர்களுக்குத் தங்கள் இடத்தில் நிலையாயிருப்பதற்கு இடஞ்சல இன்னதென்று தெரியாது. தெரிந்தாலன்றோ போக்கலாம். போக்க சத்தியும் கிடையாது. பகவானும் கோ அழிலில்லை, அவன் எல்லாம் அமிர்தவன், அவனுக்கு ஒரு கற்பு.

தையோ, 1 எவன் 2 பக்தியுடன் கொடுக்கிறானோ, 3 எல்லா மனதுடன் மிகுந்த பிரீதியோடு கொடுக்கப்பட்ட அனைத்து எவன்க்கு நெடுநாளாய் ஆசைப்பட்டுக்கிடக்க. மலிருந்து கிடைத்தது போலும், ஒருக்காலும் கிடைக்காதது கிடைத்தது போலும் வந்தோஷப்பட்டு, சாப்பிடுகிறேன். அதாவது—அதைத் தகுந்தபடி அதுபவிக்கிறேன். பக்தியோடு கொடுப்பதாவது—என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியாலே அதை எனக்குக் கொடுக்காவிட்டால் ஆக்மா தாங்காமல், அதனால் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டுமென்று நினைக்காமல், கொடுப்பதையே பிரியோஜனமாக எண்ணிக் கொடுப்பது. 4 நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜாவாயும், எல்லா உல

1. “எவன்” என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதாலே, குற்றம் பண்ணினவனோ, குற்றம் பண்ணாதவனோ, கெட்டிக்காரனோ, முட்டாளோ என்கிற பிரிவுகளைப் பகவான் பார்க்கிறதில்லையென்று காட்டப்படுகிறது.

2 இதனால் ஒரு பலனை அடைவதையும், ஒரு தோஷத்தைப் போக்குவதையும் நினைக்காமல் கொடுக்க வேண்டியதென்று காட்டப்பட்டது.

3 மனதுக்கு நன்மையாவது—அவைகளைக் கொடுப்பதையே பிரியோஜனமாக நினைக்கையாகிற தெளிவுள்ளதாயிருக்கை. சுலோகத்தில் “பிரயத்” என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு சுத்தமான என்று பொருள். சுத்தியாவது—புண்ணியமான வேலைகளைச் செய்யும்போதும், அவைகளால் மோகம் தவிர் வேறு பலனை அடைய வேண்டுமென்று எண்ணாமை.

4 மிகவும் இளப்பமான இலைமுதலான வஸ்துக்கள் பகவானுக்குத் தகுந்தவைகளன்று என்று காட்டுவதற்காக, சுலோகத்தில் “நான்” என்கிற சொல் அவன்பெருமையைச் சொல்லுகிற தென்று ஸ்ரீபரஷியகாரர் சொல்லுகிறார். (1) இந்திரன் முதலான தேவதைகள் தங்களுடைய சக்தி வளருவதற்காக யாகங்களில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்; மனிதன் சோறு தின்பது போல பகவான் அப்படியன்று. அவன் எல்லா லோகங்களையும் எப்போதும் அடக்கி ஆளுகிற சக்தியுள்ளவன். அதை வளர்க்க வேண்டியதில்லை. இயற்கையாகவே இருக்கிறது. (2) யாரும் அவனால் உண்டிபண்ணப்பட்டபடைகளைத் தன் அவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். கொடுத்ததற்கு முன்பும் அவனதுதான்

கங்களையும் நினைத்த மாத்கிரத்தாலே விளையாட்டாக உண்டு பண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறவனையும், நினைத்தமாத்கிரத்தில் எல்லா பதார்த்தங்களையும் அடையக் கூடியவனையும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனையும், அளவில்லாமல் உயர்ந்த கணக்கில்லாத நல்ல குணங்களைக்கூட்டம் கூட்டமாயுடையவனையும், அளவில்லாமல் உயர்ந்த-இயற்கையாயிருக்கிற-ஆநந்த ரூபமான-என்னை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவனாயு மிருந்தபோதிலும், அவன் கொடுத்ததைப் பெற்றுக் கொண்டு அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேன் மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதர்மத்தில் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது—பகவானைத் தவிர வேறு தேவதையையும், பகவானிடத்திலும் அவனைத் தவிர வேறு பிரயோஜனத்தையும் நினைக்காதவர்கள் அவனை உத்தேசித்து எந்த மோக்ஷனைச் செய்தாலும்,

அவைகள். (3) யார் எதைக் கொடுத்தாலும், அது அவனுக்கு வேண்டியதில்லை. அவன் எல்லாம் நிறைந்தவன். (4) உலகத்தில் ஒருவனால் அடையமுடியாத வஸ்துவை அவனுக்கு மற்றொருவன் கொடுத்தால், அதை ஸந்தோஷமாக வாங்கிக் கொள்ளுவன். நினைத்தமாத்கிரத்தில் எல்லா காரியத்தையும் முடிக்கக்கூடிய பகவானால் அடைய முடியாதது ஒன்றுமில்லை. (5) ஒருவனுக்கு ஸந்தோஷக் குறைவு இருந்தால், ஒன்றைக்கொடுத்து அந்த ஸந்தோஷக் குறைவைத்தீர்க்கலாம். பகவானே, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், குணங்களையும் பார்த்து, அளவில்லாத ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கிறான். அவனுக்கு ஒருவர் கொடுக்கிற பதார்த்தங்களால் என்ன அதிக ஸந்தோஷமுண்டாகப் போகிறது (6) பகவானுக்கு இவ்விதமான ஆநந்தம் நேற்று இருந்தது, இன்றைக்கு இல்லையென்றால், அதை மறுபடியும் வருவிப்பதற்காக ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டும் அவனுக்கு இருக்கும் ஆநந்தமோ ஒரு நாளும் போகக் கூடியதல்ல. இயற்கையாகவே யிருக்கிறது. இப்படி எந்த விதத்தாலும் ஒரு பதார்த்தத்தாலும் பகவானுக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை. இப்படி யிருந்த போதிலும், கையாலாகாத பசித்தவன் எங்கே கஞ்சி வருகிறதென்று எதிர்பார்த்து, வந்ததை ஆவலுடன் எப்படி வாங்கிக் கொள்ளுவனோ, அப்படி பந்தன் கொடுத்த எதையும் ஆவலுடன் பகவான் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். அவனுக்குப் பதார்த்தம் பெரிதன்று. பத்திதான் வேண்டியது—என்று “ரான்” எங்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டது.

அந்த வேலைகளை அரண் 5 தானாகவே தலைபாலே வணங்கிப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்—என்று, 6 [26]

5 பகவானுக்குக் கொடுக்கையர் தவந்துச்சன் அசுப்படாமல், ஒருவன் இலமுதலானவைகளைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று கொடுத்தால், அதைப் பகவான் அயிருத்தத்துக்கு மேற்பட்டதாக நினைத்துச் சாப்பிடுவான். இப்படி பகவான்செய்வதற்கு பக்தன் “சாப்பிடத்தகுந் கவந்துக்கன் கொடுப்பதற்கு இல்லையே, இலையைச் சாப்பிடச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே” என்று அளவில்லாமல் வருத்தப் படவேண்டியது. துர்வாஸ மஹருஷி இருபத்தைத்து நாழிகைக்குப்பலபேர்தான் உட்கார்ந்து, தரம்புத்திரரை ஆநாரம் போடவேண்டுமென்று கேட்டபோது, திரௌபதி பகவானைப் பிரார்த்திக்க, அக்யபாந்திரத்தில் ஒட்டியிருந்த சிறு நிரையினால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்தாராம். அப்படியே கஜேந்த்ரநாழியான் கொடுத்த புஷ்பத்தினாலும், சபரிமென்ற வேடச்சி கொடுத்த பழத்தாலும், குசேவர் கொடுத்த அவலினாலும் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

6 11-வது சுலோகம் முதல் இந்த சுலோகம் வரையில் ஞானிகளின் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக, மஹாவரர்களின் இளப்பம் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் மூன்று ஸங்கதிகளால் இளப்பமானவர்கள். (1) பகவானை உள்ளபடி அறியாமல், அவனுடைய மனிக உருவத்தைப்பார்த்து அலக்ஷியம் பண்ணுகிறார்கள். இது 7-வது அத்தியாயம் 21-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே அதிகமாய்ச் சொல்லுவது என்னவென்றால், அவர்கள் என்ன வேலைகளை ஆரம்பித்தாலும், முடிவிற்கு வரமாட்டாது. முடிவுக்கு வந்தாலும், பலன் கிடைக்காது—என்பது. இது 12-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (2) அவர்கள் ஸுவர்க்கம் முதலான தழுவ்தபலங்களை அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, பகவானுடைய உடம்புகளான தேவதைகளை மாத்திரம் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் அடையும் பலன்கள் கொஞ்சம் என்றும் 7-வது அத்தியாயத்தில் 20-வது சுலோகம் முதல் எண்கு சுலோகங்களால் சொல்லப்பட்டது. இங்கே அதுவே 20—21-வது சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டது. இவர்கள் செய்யும் யாகவகையே ஞானிகள் செய்து பகவானிடம்போய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லையென்றும், இப்படிபகவான் அவரவர்களின் நினைவுக்குத் தக்கபடி ஒரே மாதிரி கர்மங்களுக்கே வெவ்வேறு பலன்களைக் கொடுக்கிறான் என்றும் காட்டுவது அதிகமான ஸங்கதி. (23—24—25 சுலோகம்) (3) ஞானிகளைத் தவிர மற்றவர்கள்—மேகத்தில் எத்த எத்த பகார்த்தவகைக்கொண்டு தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அவைகளையே தேடிக்கொடுக்க வேண்டியது. அவைகள்

[illegible]

அவ—ஞானிகள் என்கிற பெரியோர்களுடைய பெருமையை என்னால் கூட மனதால் நினைக்கவும், வாயால் சொல்லவும் முடியாது. ஆகையால் நீயும் ஞானியாக ஆகி, கீழே சொன்ன படி பக்தி தாங்காமல், நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என்னை வணங்கி, வாயால் என் பெயர்களைச் சொல்லி, உடம்பினால் என்னை நமஸ்காரம் பண் னாலும்து முதலான வேலைகளைச் செய்துகொண்டு, சாப்பிடுவது முதலான உலகத்தைச் சேர்ந்த வேலையையோ, வேதத்தில் சொல்லிய ஸந்தியாவந்தரம் முதலான நித்தியம்-நைமித்திகம் என்று சொல்லப்படுகிற கர்மங்களை யோ, எல்லாவற்றையும் நான் மேல்சொல்லப் போகிறபடி செய் என்று சொல்லுகிறார்—

1 சாப்பாட்டுக்காக பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளையும், உடம்பு இருப்பதற்காகச் சாப்பிடுவது முதலான வேலைகளையும், வேதத்தில் சொல்லிய ஹோமம், தாகம், தபஸ்ஸு முதலான நித்திய நைமித்திகங்களையும், அதாவது எல்லாவற்றையும், நீ என்னிடத்தில் கொடு. யாகம்-தானம் முதலான கர்மங்களினாலே ஸந்தோஷத்தை அடைகிற தேவதைகளும், கர்மங்களைச் செய்து ஸுகத்தை அதுபவிக்கிற நீயும் என்னுடைய ஸொத்து. எல்லா உலகங்களுடைய ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும் என் அதீனமாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் எல்லா உலகங்களுக்கும் உயர்ந்தசேஷி (பாத்யஸ்தன்) ஆயும், எல்லா வேலைகளையும் நடத்திவைக்கிறவனாயும் இருக்கிறேன். வேலை செய்து தேவதைகளை

1, ஞானிகளுடைய பெருமை சொல்லப்பட்டது. மேலே பக்தி யோகத்தைச் சொல்லுவதற்காக அதற்கு உதவியான கீளைவு விதிக்கப் படுகிறது. இது 3-வது அத்தியாயத்தில் 30-வது சுலோகத்தில் முன் பே சொல்லப்பட்டது. அந்த இடத்தில் கர்மயோகத்திற்கு உதவியாகச் சொல்லிற்று. இங்கே பக்தியோகத்துக்கு உதவியாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸந்தோஷப்படுத்தி. ஸ்க்கதை அநுவிசுற உன்னையும், ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட எல்லா சுகதைகளையும், ஸந்தோஷத்தையுணடுபண்ணுகிற எல்லா லைகளையும் எனிடத்தில கொடு. அதாவது- எல்லாம் என அதீதம் என்றும், எனனுடைய உபயோகத்திற்காகவே இருக்கிறதென்பும மிகுந்த பிரீதியுடனநினை [27]

ശാഹാസംഹാരമെന്നുറോമം നോക്കുമ്പോൾ കലിശമുണ്ടാകുന്നു.

ஸன²) ராயெரயு²கூதா விசு²தொ ரிசு²வெஷ²) ஸி ||

[illegible]

|| 24 ||

கீழ்ச்சொன்னபடி எப்பொழுதும் உன்னை என அநீதமாகவும், என்னுடைய உபயோகத்துக்காகவே இருக்கிறவனாகவும், நீ செய்கிற எல்லாவேலைகளும் என பிரீதிககாததான என்றும் 1. நினைத்து, உலகத்து வேலைகளையும், சாஸ்திரத்தில சொல்லிப் பேசுவேலைகளையும் நீ செய்தால், துக்கத்தையும, மட்டமான ஸூத்தையும்கொடுக்கக்கூடியவைகளாயும், நெநிநாளாய் வந்தவைகளாயும், கணக்கில்லாதவைகளாயும், என்னிடத்தில் வரவொட்டாமல்பண்ணுகிறவைகளுமான புண்ணியம்-பாபம் என்று சொல்லப்படுகிற

1. சுலோகத்தில் “ஸநியாஸயோக” என்கிற சொல் இருக்கிறது. இதில் “ஸநியாஸ்” என்கிற சொல் ஞானயோகத்தை யுடைய, “யோக” என்கிற சொல் காமயோகத்தையும் சொல்லவில்லை “யோக” என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இடத்தில் மீனைஷு என்று பொருள் எந்த மீனைஷு என்றால் கீழ் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸமாப்பணமாகிற மீனாஷு-அதாவது-செய்யப்படும் ஷேலையும், ஷேல் செபவதையும் அதின் பலனையும் பகவானிடத்தில் கொடுப்பது இதுதான் “ஸநியாஸ்” என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்படுகிறது.

குள்ளே சிலர் 1 பிறப்பினாலும், உருவத்தினாலும், ஸ்வபாவத்தினாலும், அறிவினாலும் மிகவும் உயர்த்தவர்களாயும், சிலர் இளப்பமானவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 2 என்கிட்ட வரும் விஷயத்தில் அவர்களைல்லாரிடத்திலும் நான் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறேன். அதாவது—இவன் பிறப்பு முதலானவைகளாலே மிகவும் இளப்பம். என்னிடம் வரக்கூடாது, என்று நினைத்து என்னிடம் வந்தவனை அருவருப்புப் பட்டு நான் விடமாட்டேன் அப்படியே என்னிடம் வந்தான் என்கிறது தவிர, இவன் பிறப்பு முதலானவைகளாலே மிகவுமுயர்த்தவன் என்று அவனுடைய உயர்த்தியைப்பார்த்து, அவனை நான் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறதில்லை.

தாழ்த்து—என்று தாரதம்மியங்களைப் பார்க்காமல் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான் பகவான்—என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் பகவான் ஸுலபனென்று சொன்னதாயிற்று. அதாவது அவனை ஸ்வாதினப்படுத்துவது வருத்தமன்று என்று. அடுத்த சுலோகத்தில் ஒருவித கிளைவைச் சொல்லி, அதனால் பகவான் அதிகமாய் ஸந்தோஷப்படுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அதனால் பகவான் ஸுலபனாயிருக்கிறான் என்கிறீர்கள் சொன்னது உறுதிப்படுத்தப் பட்டது. 29-வது சுலோகத்தில் பகவான் ஹரிவர்களுடைய பிறப்பு முதலானவைகளாலே உண்டாகும் தாரதம்மியங்களைக் கவனிக்காமல், பக்தர்களுடன்கலந்திருக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் ஸௌசீல்யம் என்ற குணம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸௌசீல்யம் என்பது—மிகவும் தாழ்த்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் அருவருப்பில்லாமல் கலந்திருப்பது.

1. பிறப்பினால் உயர்த்தவன் தேவன். மட்டமானவன் மனிதன்; மனிதர்களுக்குள் பிரம்மணன் உயர்த்தவன், சண்டானன் தாழ்த்தவன்; உருவத்தினால் உயர்த்தவன் அழகுள்ளவன்; தாழ்த்தவன் குருபி; ஸ்வபாவத்தினால் உயர்த்தவன் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவன்; ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்டவன் தாழ்த்தவன்.

2. தேவர்களும் பக்தியோகம் பண்ணலாம் என்று வேதாந்தத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாடு முதலானவைகளுக்குள், கஜேந்திராழ்வான் (யானை), ஸுகர்வன் (குரங்கு) முதலான மிகுந்த புண்ணியமுன்னவர்கள் பகவானை அறிந்து அடைந்தார்கள் என்று பிரவரித்தம். சாபத்தால் மரமாகப் பிறந்தவைகளுக்கு அறிவு இருந்ததாகப் புராணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் பகவானை அடைவது எல்லா வகுப்பிலும் கூடும். அடைவது (ஸமாச்சரணம்) என்பது மனதின் டிவீஷன். அதாவது—கிளைப்பது.

அந்த உயர்த்திக்காக அவனைக் கௌரவிக்கமாட்டேன். பின்னை என்னவென்றால், என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியாலே என்னை நினைக்காமல் போனால் ஆத்மாதாங்காமல், என்னை நினைப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைத்து, எவன் பிரீதியுடன் என்னை நினைக்கிறானோ, அவன் எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்திருக்காது; துரப்பமாயிருந்தாலும், 1 எனக்கு ஸமானமானவன் போல்காசுமில்லாமல் என்னிடத்திலேயே இருக்கிறான். எனும் அவன் விஷயத்தில் என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனிடத்தில் போலே (காட்டியிடத்தில் நல்ல பிள்ளை இருப்பது போல) இருப்பேன். [29]

சுய-குதூவி-

சுவி வெதுஉராராஅரொ ஹஜெதே ரோதே துஹாக் :

ஸாயுரெவ ஸ ரேவ்யுவுவுவுவயுகொ ஹி ஸஃ || 30 ||

குதூகுதூ ஜாத்விசெவெஷ ரோதாஹம் யஸுதாஹம்
வாஜெபஃ வரிஹாணீயஸு, தஸாஹம் ரோதாஹம் யஸுதாஹம்
காரெண ரேதேநுஹாக்-ஹஜெதேசுபுரோஜெபா ஹஜெதே
யெஷு; ஸாயுரெவ ஸஃ- வெவெஷ ரெஸுதாஹம் | ஸ ரேவ
யுஃ-வெஹுரேவ்யுஃ, வுவுவுவுவெஷுஜெதேயுதாஹம் | சு
தவநதக்? ஸரேவ்யுவுவயுகொ ஹி ஸஃ-புதொஹுவுவுவயுய

1. இங்கே ஒரு கேள்வி-பகவானை எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தவனாகவும், யஜ்மாணாகவும் நினைத்துத் திபாணம் பண்ணுவார்கள் பகவானிடத்தில் தோழன்போல் எப்படியிருக்கிறோம்-என்று நினைப்பதில்—“எனும் இருப்பேன்” என்று, அதுவதான பகவானின் மாதிரியால் அவனிடத்தில் அவர்கள் தோழர்கள் போலிருக்கிறார்கள். தன்னுடைய உயர்த்தியை நினைத்து அவர்கள் உயர்ப்பாட்டுக்கு உட்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். பகவான் இருக்கிற இருப்பினால் அவர்கள் உயர்ப்பாட்டுக்கு உட்பட்டவர்கள் முண்டாகிறதில்லை. பகவான் கோடலத்தில் மட்டுமே இருக்கிறான். இடைச்சிகளால் கட்டுப்பட்டு அடிப்பட்டான். அதுவதான பகவானையோட்டினான். ஆகையால் அவர்கள் பயப்படவில்லை. தோழனாக இருக்கிறார்கள் நடுவதுகின்றன. கொண்டாடுமேபோது கைப்பாட்டு மெல்லா வர்களிடத்தில் பயமில்லாதிருக்கின்றன. கொண்டாட்டத்தால் பயம் போய்விடும்.

ஸூஸீரீந், ஹவ நு மிவிஜமதெககாரணம குகஃ வ
ரம் ப்ஷஹ நாராயணஸ்ராவரவதிரஸுதீரீ ஜே மாரா டுஜ
வஸுஹுஸி ஜீ வரஜெ ஸ்ராமுஜிதி ஸதெவதெபுஸுஸீரெ.
யந் ஷுஸஸ யஸுந க்ருகஃ, ததாயஸு ஹநநுபுயொஜநம்
கிரஜாரம் ஹஜநம் தஸுராவி, கதஸுராயுரெவ வஹுஜே
புஸு ! ஸுஸிநு ஷுஸஸாயெ ததாரெயு வொகதபுஸாரஹஜநெ
ஷுஸவநெ ஸதி தஸுராயாரவதிக்ருகஃ ஷுஸவெகதபுஜிதி ந
ஹவதரநாரஹஸீயந், கவி துஸஹுஜேஷுஸவெகதபுயுஃ!

எல்லாவிதத்தாலும் உயர்த்த பகவான் ராமன்கிருஷ்ணன் முதலான
அவதாரங்களில் இந்தமாதிரி இருந்தான். அவன் அப்படியிருந்தது-நாம்
பகவானுடைய இந்த குணத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அவனிடத்
தில் அளவில்லாத பக்தி பண்ணுவதற்காகவும், நாமும் தாழ்த்தவர்களிடத்
தில் இப்படி இருப்பதற்காகவும் தான். பகவான் அப்படியிருந்ததை
சொல்லுகிறேமேயொழிய கவனிக்கவில்லை. கவனித்தால் ஆழ்வார்கள்
போல் தபிக்க மட்டேமா? நாம் இருக்க வேண்டியதையும் கவனிக்
கவில்லை. எல்லா விதத்திலும் உயர்த்த பகவான் இப்படி இருக்கும்போ
து, ஒருவித உயர்த்தியுமில்லாமலிருக்கிற நாம் கர்வப்படுவதற்கு என்ன
சியாயம். நம்மை இளப்பமென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளாதவரை
யில், நமக்கு இந்த லோகத்திலும் பாலோகத்திலும் ஸுகமில்லை. நம்
மால் பிறருக்கும் ஸுகத்தை யுண்டுபண்ண முடியாது. வித்வான் என்ற
சொல்லுக்கு தன்னுளப்பத்தை அறிந்தவன் என்றுதான் பொருள். இந்த
நினைவைப் பகவானும் ஆசாரியர்களும் தான் உண்டுபண்ண வேண்டும்.

என்னுடைய பக்தர்களை என்னைக் காட்டிலும் உயர்த்தவர்களாக
கினைக்கிறேன் என்று பகவான் சொல்லுகிறபடியால், அவர்களுக்கு
ள்ளே ஜாதி முதலியவைகளாலே தாரதம்யம் வைப்பதுபகவானுக்கு
இஷ்டமாகுமா? என்றால், பதில்—இவ்விடம் பக்தியின் பெருமையையும்,
பக்தியினால் பகவானுக்கு எல்லாரிடத்திலும் ஒரே மாதிரி ஸக்தோஷ
முண்டாகிற தென்பதையும் மாத்திரம் சொல்ல வந்ததே யொழிய, அவ
ரவர்களுக்கு ஜாதி முதலியவைகளும், அததற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை
களும் போய், எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்ல
வந்தன்று.

அவ—1 இன்னுமொரு ஸங்கதி.

ஒவ்வொரு ஜாதிகாரர்கள் 2. இன்னின்னதைச் செய்பவன்மீடும், இன்னின்னதைச் செய்பவர்க்குடாது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்படி நடக்காமலிருக்கிற ஒருவன் 3. கீழ்ச்சொன்ன படி என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரதியுடனே என்னைத் தியானம் பண்ணுவதொன்றையே பிரயோஜனமாக எண்ணித்தியானம் செய்தால், அவன் எனக்கு வேண்டியவர்களுக்குள் மிகவு முயர்த்தவன். அவனை யாரும் மரியாதை செய்யவேண்டும். அவன் முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஞானிகளுக்கு ஸமானமானவன். தப்பாக நடக்கிறவனிடத்தில் கீழ்க்கு எப்படி உயர்த்த பிரதி உண்டாயிற்று? நாங்கள் அவனைக் கொண்டாடுவது எப்படி? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார். அவனுடைய எண்ணம் மிகவும் நல்லதாயிருக்கிறதன்றோ? அதாவது—பகவான் எல்லா உலகத்தையும், ஒருவனாகவே உண்டுபண்ணுகிறான். அளவில்லாமல் உயர்ந்தவன். அவன் நாமாயணன்தான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. எல்லா லோகங்களும் அவன் ஸொத்து. அவன் எனக்கு 4 பஜமாநன்.

1. பகவானிடம் யாரும் போகலாம். அவன் யாரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவன். அவன் பக்தியைத்தான் பார்ப்பன். பிறப்புமுதலான தாபம் மியங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. நடத்தைப் பிசகையும் அவன் கவனிக்கிறதில்லை என்று இந்த சுவோகம் சொல்லுகிறது.

2. பிராமணனுக்கு மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடுவதும், கன்றைக் குடிப்பதும் கூடாது. ருத்திரனுக்கு அவைகள் குற்றமன்று. ருத்திரனுக்கு காரம்பசுவின் பாலச் சாப்பிடுவது கூடாது. பிராம்மணனுக்கு அது நல்லது.

3. கீழ்ச் சொன்னபடி—16-வது சுவேதத்தில் சொன்னபடி.

4. மிகுந்த பரியான என்னைத் தன்னமல், தன்மையுத்துக்களில் சேர்த்துக் கொண்டு, தன் ஸொத்தான என்னைத் தன்னிடம் கொண்டு போவதற்கு, அவன்தானே வேலை செய்து ஆரம்பித்திருக்கிறான் என்று கருத்து.

அவன் எனக்கு 1 ஆசாரியன். அவன் எனக்கு ஸுஹ்ருத். அதாவது - அவன் கனாக்கில்லாத குற்றங்களைப் பண்ணினாலும், கொஞ்சம் கூட மன அகலங்கூடல், எல்லாஸுகங்களையும் எனக்குக் கொடுக்கப் பண்ணிப் பற்று கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். 2 அவன் தான் என்னை உயர்ந்த இன்பம். அவனைத்தனிர வேறு எந்தபதார் தீர்ச்சும் இன்பமில்லை. இப்படி எண்ணுகிறான் அவன். இந்த எண்ணம் ஸுஹ்ருதாலும். 3 அடையமுடியாதது. அதனால் என்னை நினைப்பதைப் பிரியாஜ்மமாக எண்ணி இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். ஆகையாலே அவன் நல்லவன்தான். கௌரவப்பண்ணவேண்டியவன்தான். இவ்விதமான எண்ணமும் அநிஷ்டலாண்டான இடைவிடாத தியானமும் உண்டானபிறகு, நடத்தைப் பிசகு என்பது மிகவும் சிறிய குற்றம். அதைக்கொண்டு அவனை 4 அலக்ஷியம் பண்ணக்கூடாது. அவன்மரியாதைபண்ண தகுந்தவன்தான். [30]

1. மிகுந்த மூர்க்கனான எனக்கு நல்ல அறிவைக் கொடுத்து, பெரிய உபகாரத்தைச் செய்திருக்கிறானென்று கருத்து.

2. நான் முன்பு மிகவும் இளப்பமான-துக்கத்துடன் கலந்த-நிலை யில்லாத-துளி ஸாசத்தில் பற்றுள்ளவனாயிருந்தேன். அப்படியிருந்த எனக்கு அளவில்லாமல் உயர்ந்த-ஒரு குற்றமாயில்லாத-நிலையான-ஸுக ஸமுத்தியபாதித தன்னைக் காட்டித்தன்னை இன்பமாகப் பண்ணினான் என்று கருத்து. பகவான் ஆசாரியனென்றும், தன்னிடத்தில் நல்ல எண்ணமுள்ளான் என்றும் சொன்னதாலே, அவன் என்னைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அவனே இன்பம் என்று சொன்னதாலே, அடையவேண்டிய பலனும் அவனே என்று காட்டப்பட்டது.

3 மிகவும் உயர்ந்த அதுஷ்டானம் பண்ணுகிறவர்களும் இவ்விதமான எண்ணமில்லாமலிருக்கிறார்கள். மிகவும் கெட்ட நடவடிக்கை உளவாகக் கருக்கும் இந்த எண்ணமிருக்கிறது. எண்ணம் பெரிதேயல்லாமல் நடத்தை பெரிதல்ல. சீமைக்கமலம் விளைகிற இடமாயிருந்தாலும், அங்கு இருக்கும் கருங்கல் சல்லியை எடுப்போமா? குப்பையிலிருக்கும் ரத்தத்தை விடுவோமா? எண்ணம் ரத்தம்போல். நடத்தையில்லாதவன் குப்பைபோல். அதுஷ்டானம் பண்ணுகிறவன் சீமைக்கமலமிருக்குமிடம் போல். நல்ல எண்ணமில்லாமல் கருங்கல் சல்லிபோல்.

4. அலக்ஷியம் பண்ணுவது பெரிய குற்றமாகும். பகவானுடைய மனது புண்ணாய்விடும்.

கூவ—நநு நோவிரதோ ஷுஸ்ரரிதாஸா ஸானொ
மாவஸிஹிதம்! நாஸாஹோநவஸா வாவி பூஜிதாநெநெந்
நரோவஸாநாதி' த்ராஹிஸூநெதம் சூடாஸயுகிசு உத்ரொத
ரஸஜநெநாதி திபுவாஸம் நிரூணயித்ராஹ—

கூபிபூம் ஹாதி யசி-தா ஸஸூ^{வஹி}ஜி^{வஹி} நி^{வஹி}மஹி!

கூ^{வஹி}நெய பூதிஜாநீஹி ந ரெ ஹகூ^{வஹி} பூணஸூதி|| ||௩௬||

தி^{வஹி}யகூகாரிதா நநுபூ^{வஹி}யாஜநி^{வஹி}ஜநெந வி^{வஹி}ய-தவாவ
த^{வஹி}பெய வசி கு^{வஹி}வொ^{வஹி}ம^{வஹி}வி^{வஹி}தாஜஹொ^{வஹி}ஸூண^{வஹி} கூபிபூம்யசி-தா
தா ஹாதி-கூபிபூ^{வஹி}ரெவ^{வஹி} வி^{வஹி}ராயிரஹிதஸவாரிகாரிஜநெநக
சி^{வஹி}நா ஹாதி! வஸஹொ^{வஹி}ர^{வஹி}பவஹி^{வஹி}ந^{வஹி}ரெ^{வஹி}ஹி^{வஹி} :யசி-ஸூ^{வஹி}யாஸூ^{வஹி}
ர^{வஹி}ந்தவெ" த்ரூ^{வஹி}வகூ^{வஹி}ரெ^{வஹி} யசி-தா^{வஹி}ஸவா^{வஹி}ஹி^{வஹி}த்ய^{வஹி} | ஸஸூ^{வஹி}ஜி^{வஹி} நி^{வஹி}
மஹி-ஸாஸூ^{வஹி}கீ^{வஹி}ஸ^{வஹி}ம^{வஹி}ராவதி^{வஹி}த^{வஹி}மீ^{வஹி} சி^{வஹி}தூ^{வஹி}வ்வி^{வஹி}ரொ^{வஹி}யூ^{வஹி}யா^{வஹி}
நி^{வஹி}வ்ய^{வஹி}த^{வஹி} மஹி^{வஹி} கொ^{வஹி}நெய^{வஹி}! கூ^{வஹி}ரெ^{வஹி}வா^{வஹி}ஸி^{வஹி}ஹ^{வஹி}ஸெ^{வஹி}ய^{வஹி} பூ^{வஹி}தி^{வஹி}ஜா^{வஹி}
கூ^{வஹி}ரூ^{வஹி}-சி^{வஹி}ஜகூ^{வஹி}வ^{வஹி}கூ^{வஹி}ரொ^{வஹி} வி^{வஹி}ரொ^{வஹி}யூ^{வஹி}யா^{வஹி}ர^{வஹி}ஜெ^{வஹி}ர^{வஹி}வ^{வஹி}
த நஸூ^{வஹி}தி, கூ^{வஹி}வி^{வஹி}த^{வஹி} சி^{வஹி}ஜகூ^{வஹி}ர^{வஹி}ஹா^{வஹி}தெ^{வஹி}ந^{வஹி} ஸவ^{வஹி}ய^{வஹி} வி^{வஹி}ரொ^{வஹி}யி^{வஹி}
ஜ^{வஹி}த^{வஹி} நா^{வஹி}ஸ^{வஹி}யி^{வஹி}கூ^{வஹி}ர^{வஹி} ஸா^{வஹி}ஸூ^{வஹி}கீ^{வஹி} வி^{வஹி}ரொ^{வஹி}யி^{வஹி}நி^{வஹி}வ்ய^{வஹி}தி^{வஹி}யி^{வஹி}ம^{வஹி}ஜி^{வஹி} கூ^{வஹி}
பூ^{வஹி}ம் வாரி^{வஹி}வ^{வஹி}கு^{வஹி}ண^{வஹி}-ஹ^{வஹி}தி^{வஹி}ஹ^{வஹி}ய^{வஹி}தி^{வஹி}-ஹ^{வஹி}தி^{வஹி} || ||௩௭||

அவ—உபநிஷததில் “எவன் கெட்டசெய்கைகளை நிறுத்த
வில்லையோ, எவன் ஆசையினுடையவும், கோபத்தினுடையவும்
வேகத்தைத் தடுக்கவில்லையோ, எவன் மனது பலவிஷயங்களில்
அலைந்துகொண்டிருக்கிறதோ, இவைகளாலே எவனுடையமனது
தியானம்பண்ணவேண்டிய விஷயத்தில் நிலையப் நிற்கவில்லையோ,
அவனுலே தியானம்பண்ணி பகவானை அடையமுடியாது”
என்று சொல்லியிருக்கிறது ஆகையாலே 1 நடவடிக்கைக்
குறைவானது பகவானுடைய தியானத்தை வளரவொட்டாமல்
செய்யுமே? அவனுக்குக் குறைவு வந்துவிடுமே? என்றால். பதில்
சொல்லுகிறா—

1. கீழ் சுலோகம் பகவானிடத்தில் பகதியுள்ளவன் கெட்ட காரி
யுகளைச் செய்தாலும், அவனை மறவாகக் கௌரவம் பண்ணவேணு
மென்று சொல்லிறது. அவன் காரியத்திற்கு (தியானத்திற்கு) குறை
வில்லை என்று சொல்லுகிறது இந்த சுலோகம்.

என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியாலே என்னைத் தியானம் செய்
ய ஆரம்பித்து, அந்தத்தியானத்தையே உயர்ந்த பிரயோஜனமாக
அவன் எண்ணுகிறான். அவனுக்கு அந்தத்தியானத்தாலே எல்லா
பாபங்களும் 1-வது, மஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற குணங்களும்
அடியோடுபோய், வெகு சீக்கிரத்தில் 2-வது இடஞ்சலில்லா
மல், எல்லா அங்கங்களுடன் என்னைத்தியானம் பண்ணவேண்டுமெ
ன்கூட எண்ணம் வந்துவிடும். என்னை அடைவதற்கு இடஞ்சலான
நடவடிக்கையும் 3-வது போய்விடும். மறுபடியும் ஒருக்காலும் வராது.
இந்த விஷயத்தில் 4-வது பிரதிக்கைபண்ணு—பகவானைத்தியா

1. தியானத்தாலே தியானத்திற்கு இடஞ்சல்கள் போகும் என்று
சொன்னது எப்படிக்கூடும்? என்றால், பதில்—எல்லா அங்கங்களுடன்
கூடிய தியானத்தை அடையவேண்டியது. ஆரம்பித்திருக்கிற காலத்தில்
இருந்த கொஞ்சமான பக்தியானது பூர்ணமான பக்தியையுண்டாக்கு
கிறது. கொஞ்சபக்தி காரணம், பூர்ணபக்தி காரியம்.

2. சலோகத்தில் “தாம் ஆத்மா” என்ற இரண்டு சொற்கள் இருக்
கின்றன. தாம் என்ற சொல்லிற்கு “ஒருவித இடஞ்சலில்லாமல்
எல்லா அங்கங்களுடன் தியானம்” என்றுதான் பொருள். இதையே
இந்த அத்தியாயம் 3-வது சலோகத்தில் “தாம்” என்ற சொல்லாலே
சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அத்தியாயமும் இவ்விதமான தியானத்
தைத்தான் சொல்லுகிறது. ஆதமா என்ற சொல்லும் தியானத்திற்கு
உதவியான மனதைச் சொல்லுகிறது. 3-வது சலோகத்தில் “(அரக்
யமகஸு:) வேறொன்றிலும் மனதை வைக்காதவர்கள்” என்றும், கடைசி
சலோகத்தில் (மஹாபவ) “என்னிடத்திலேயே மனதைவை” என்
டும் முன்பும் பின்பும் சொல்லியிருக்கிறது.

3. உம்மை தியானம்பண்ண ஆரம்பிப்பதின் பெருமையாலே அத
ற்கு இடஞ்சலான பாபம் போகட்டும். கெட்ட நடவடிக்கைகள், துரத்
திகள் உட்கொண்டிருக்கையாலும், “ஆயேயா! இவைகளைச் செய்கி
டு” என்று விரும்பி வருத்தமில்லாமையாலும், அவைகளைத் தெரிந்தே
செய்கையாலும், அவைகள் ஏன் இடஞ்சல்களாக ஆகமாட்டாது என்
றால், பதில் சொல்லுகிறார்—அவைகளும் போய்விடும் என்று. பக்தி பாப
த்தொகுதி, அதனெல்லாண்டுகிற கெட்ட காரியங்களையும் போக்கும்.

4. பகவான் கான் பிரதிக்கை பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லா
மல், “நீ பிரதிக்கைபண்ணு, என்று சொன்னதின் கருத்து—தான்

னம் பண்ண ஆரம்பித்தவன் அதற்கு இடஞ்சலானசெட்டகாரிய
ங்களைச் செய்தாலும், அவனுக்கு ஒரு குறைவுமொன்று
னுக்கிருக்கும் பக்தியானது எல்லா இடஞ்சல்களையும்
மறுபடியும் வரவொட்டாமலும் செய்து, 1 பக்தியைப்பூர்ணம்
விடும்--என்று. அது அந்த பக்தியின் பெருமை. [31]

போ ஹி வாயு வு வரபுரித்யு யெவமி ஸுஃ வாவயொ
நயம் | ஹிபொ வெவஸ்யாஸ்யா ஸாபிஷாஸெவமி யானி
வாராம் மதிஸு ||௩௨|| கிவாநவாஹ்ணாஃ வுணாஹ
கா ராஜஷட்யஸ்யா | கசித்யஸிஸுவம் யொகதிஸி
பூவ்ய ஹிஸு போ || ||௩௩||

பண்ணுவதைக் காட்டிலும் இதைக்கேட்கிற அர்ஜுனன் பிரதிக்கை
செய்தால், ஜனங்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை வரும்--என்று. பகவான்
சொல்லாமலே “உம்மைச் சேர்த்தவர்களுக்கு ஒருகுறைவும் வராது”
என்று அர்ஜுனன் தானாகவே நன்னுடைய அதுபவத்தைக் கொண்டு
சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவனுக்கு அப்படிச் சொல்லத் தெரி
யாமல் வாய்திறக்காமலிருந்தான். பகவான் அவனுக்குச் சொல்லி
க்கொடுக்கிறான்.

1. மிகவும் பகவத்பக்தர்கள் கெட்ட காரியங்களைச் செய்து—
அந்த பக்தியின் பெருமையால் மறுபடியும் ஸௌக்கியத்தை
அடைந்தார்கள். உதாரணம் (1) உபரிசுவஸு என்ற ராஜா ஆகாசத்
தில் விமாநத்துடன் போகும்சக்தியுள்ளவனாயிருந்தான். தேவதைகளுக்
கும் ருஷிகளுக்கும் உண்டாயிருந்த சண்டையில் தேவதை சக்தியில்
சேர்ந்து பொய் சொன்னனென்று ருஷிகளால் சபிக்கப்பட்டு கீழே
விழுந்து விட்டான். முன் பண்ணின தியானத்தின் பெருமையால்
முன்போலானான் என்று பாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (2) பிர
ஹ்லாதன் பகவானிடத்தில் உயர்த்த பக்தியுள்ளவர்களுக்கு உதாரண
மாகச் சொல்லப்படுகிறவன். அவன்ஒருக்கால் பகவானிடம் சண்டைக்
குப்போனான். மறுபடியும் சீக்கிரம்கல்லஅறிவு வந்தது. (3) கூதரபந்து
என்பவன் மிகுந்த பாபங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். பகவா
னுடைய திருநாமத்தை ஒரு பெரியவர் உபதேசித்தார். அதைச்
சொல்லிக்கொண்டேயிருந்ததனால், மறுபிறப்பில் முன்புபாபையும் அப்
போது பண்ணின பாபத்தையும் நீனைத்து, ஒருத்தப்பட்டு, பகவானிட
த்தில் பிரபத்திபண்ணி அவனிடம்போய்ச் சேர்த்தான்.

வியோ வெஸ்யாஸூருஷாஸ வாவயொநயொஹி
 லோ ஸ்வாஸூருஷாஸ வாவயொநயொஹி | கிம்வாநம் வுணு
 யொநயொ ஸ்வாஸூருஷாஸ ராஜஷூருஷாஸ ஸ்வாஸூருஷாஸ | சுத
 ஸம் ராஜஷூருஷாஸ ராஜஷூருஷாஸ ராஜஷூருஷாஸ ராஜஷூருஷாஸ
 வெஹே மொகம் பூவாஸ வதூரோநொ லோ ஸ்வாஸூருஷாஸ || ௩௨-௩௩ ||

அவ—கீழிரண்டு சிலைகளால் நடுவில் வந்த பாபமும்
 பகவானை அடைவதற்கு இடஞ்சலன்று என்று சொல்லப்பட்டது.
 இப்போது பிறப்பாலேயே மிகுந்த பாபிகளானவர்களும், பக
 வானை நினைப்பதனால் அவனை அடையலாம் என்று முன் சொன்
 னதை விரிவாய்ச் சொல்லி, பிறப்பு முதலியவைகளால் உயர்த்தி
 யையும், நிறைந்தபக்தியையும் உடையவர்களுக்குப் பகவானை அடை
 வதற்குக் கேட்பானேன் என்றும் சொல்லி, பிறப்பு முதலானவை
 களால் உயர்ந்த நீ பவனை அடைவதில் ஸந்தேஹமில்லாமல், பக்தி
 யோகத்தைச் செய் என்று சொல்லுகிறார்—

ஸ்திரீகளும், 1 வைசியர்களும், சூத்திரர்களும், இளப்பமான
 பிறப்பை யுடையவர்கள். ஆனபோதிலும் என்னை அடைநது உயர்
 ந்த பதவியை அடைகிறார்கள். நல்ல பிறப்புக்களையுடைய பிராம்
 மணர்களும், நல்ல தபஸ்ஸு பண்ணுகிற ராஜாக்களும் என்னை
 தியானம் செய்து நல்ல கதியை அடைகிறார்கள் என்பதற்குக்
 கேட்பானேன். நீ நல்ல தபஸ்ஸு உள்ள ராஜாவாக இருக்கிறாய்.
 ஆகையால் 2 நிலைபில்லாமலும், மூன்று விதமான தொந்தரவுகளு
 டன் கூடியும் இருப்பதால், ஸுகமில்லாததாயும் தாழ்ந்ததாயும்
 மிகவும் இளப்பமாயிருக்கிற இந்த லோகத்தை அடைந்திருக்கிற
 நீ என்னைத் தியானம் பண்ணு [32-33]

1. பிராமணன் முதலான மூன்று ஜாதியில் சேர்ந்த வைசியர்கள்
 பகவானை தியானம் பண்ணுவதற்குத் தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும், ஸ்திரீ
 என்கிற யாகங்களைச் செய்வதற்குத் தகாதவர்களானதால் சூத்திரர்க
 ளுடன் அவர்களைச் சேர்த்து சொல்லியிருக்கிறது

2. இங்கே மூன்று தொந்தரவுகள் காட்டப்படுகின்றன—சிலையில்லா
 மை, துக்கத்தோடு கூடியிருக்கை, கொஞ்ச ஸுகமுள்ளதாயிருக்கை.
 இவைகளை நினைத்தால், பகவானைத் தியானம் பண்ணுவதில் ஆசையுண்
 டாகும் என்று கருதுது.

கவ— ஹதிஸூராவோஹ—

பேநா ஹ பீகொ பீஷாஜீ போ நபிஸுரு |
போபெவெஷ்யலி யுகெஷ்வராதாநம் பீதராபணம் || ௩௬ ||

ஹதிஸ்ரீஹவஜீதாஸாவநிஷதா வரஸ ஹவிஷா
யாமயொமஸாஸெஷு ஸ்ரீகூஷாஜபுநஸம்வாஷெ சுக்ஷா
வரஸ ஹயொஸொ நாபி நவஸொய்யாயம் ||

பேநா ஹபீயி ஸவெபுஸுரெ நிவினெஷ்யபூதூநீக
கஷாநெஷ்கதாநெ ஸவபுஷெ ஸத்யஸ்கஷெ நிவினெஷெ
ககாரணெ வரஸிநு வஹ்னி வாராஷெததெ பூண
ஸ்ரீகூஷாபீஷாபதாஷெ ஸுஹ்நீஷஜீபிதஸ்காஸெ யுமவ
புஷிததிநகரஸஹஸ ஸபுஸதெஜலி ஹவண்பூபீதபீஷா
புஷெஷெஷாஸவரஸதாஸபூஷெஷா சுதூஷ்ஜஹவீதாபீ
ரெ சுபிஷிஸீபீகரகாணஹாரகெயிரகபூகஹபிஷெஷெ
வாரகாராணஸெஸாஸீஷுஸெஷாநயபூயாபபூமாஸீயெபு
ஷாயபூஷாஷுஜஹயெஷ சுநாஸெஷிதவிஸெஷாஸெஷெஷா
கஸாஸெஷு ஸவபுஸாபிநி தெஷயாஸாவஷெஷெஷெநி
விஷபேநா ஹ | தஷெஷ விஸிநஷெ—பீகூஷெ—சுதூயபூபீதிப
கெஷ யுகெஷ பேநா ஹவெஷ்யபூபூ | வுநாஸி விஸிநஷெ
பீஷாஜீ—சுநவபிகாதிஸயபூபிபீஷநுஹகாரிதபீஷஜநவரெ
ஹ | யஜநம் நாபி வரிவாணபுஸெஷெஷுஜீ | ஹவஷா
நிகஸாஸுஸிபூகாஷுவஹாரிகாபி ஸகஷெஷாமபூஷாநாபி
வொ ஹி யாமம் | யயா பீஷநுஹஜநிதநிரவபிகாதிஸய
பூபீகாரிதபீஷஜநவரெ ஹவலி, தயா பேநா ஹவ
தூஷுஹவதி | வுநாஸி தஷெஷ விஸிநஷெ—போ நபிஸு
ரு— சுநவபிகாதிஸயபூபிபீஷநுஹகாரிதாதுயபூபூயா
ஸெஷெஸெஷெஷுதாவவபூபூஷெஷு பீயி சுஷாராதூபூபூ
பூஷுஹவஷுவஸாயம் காரா | பீதராபணம்— சுஷெஷெ
நாபிநயஸுஸெஷா பீதராபணம் | பீதாவிநாஷுதூயாஸாஸெ

யோ, அப்படி என்னைநினை. இப்படிச்செய்தும் திருப்தி அடைபா
மல், உனக்குள் இருந்து உன்னையேவுகிற என்னுடைய அளவில்லாத
த உயர்த்தியையும், உன்னுடைய அளவில்லாத இளப்பதனையும்
மனதார நினை. என்னை விட்டுக் கொண்டாலும்கூட இருக்க உன்னால்
தாங்கமுடியாதவனாக இரு. இப்படி மனது ஏற்பட்டால், என்னி
டமே வந்து சேருவாய். இடைவிடாமல் என்னை நினைத்து,
என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியைப் பண்ணி, உயர்த்தபதார்த்
தங்களை எனக்குக் கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்தி, என்னை வணங்
கி, 1 என்னைவிட்டுத் தாங்கமுடியாமல் இருந்து என்னையே அடை
வாய்.

2 ஆகையாலே 3 சாப்பாடு முதலான உலகத்து வேலை
களையும், ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய ஸமயத்திக கர்ம
ங்களையும், என்பிரீதிக்காக, என்னுடைய வேலைகளைச் செய்வத
ற்கு கிடைத்ததே என்று ஸந்தோஷத்துடனும், நான்தான் அந்த
வேலைகளைச் செய்கிறேன் என்றும் நினைந்து செய்து கொண்டு,
எப்போதும் பிரீதியுடனே என்னை மனதால் நினைத்து, வாயால்
என் பெயர்களைச் சொல்லி, உடம்பால் என் வேலைகளைச் செய்து
கொண்டு, எல்லா உலகங்களும் என் 4 அதீதம் என்றும், என்னு

1. இப்படி இருப்பது பத்தியின் உயர்த்தபடி. இதற்குமேல் பக
வானை அடையவேண்டியதுதான்.

2. பத்தி இன்னதென்றும், அதற்கு உதவிகள் இன்னவைபெ
றும், உதவிகளுக்கு உதவி செய்கிறது இன்னதென்றும், அதின் பயன்
இன்னதென்றும் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான
அர்த்தங்களை வருத்தமில்லாமல் தெரிந்து கொள்வதற்காகச் சுருக்கமா
ய்ச் சொல்லி, அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார். ஆகையாலே—துக்கம்
நிறைந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தில் நீ விழுந்திருப்பதினாலும்,
நான் ஸெவாலப்பம் முதலான குணங்களைவிட கூடியவனாக, உன்னை ஸம்
ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து தூக்குகிறவனாக இருப்பதாலும், நீ செய்ய
வேண்டிய பத்தியாகிய உபாயம் மிகவும் ஸாதகம் செய்து தூக்கநீ
கையாலும்.

3. இது 27-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

4. இது 4-வது சுலோகத்தின் கருத்து.

வடைய உபதீபாகத்திற்காகவே ஏற்பட்டன என்றும், நினைத்து என்னிடத்திலிருக்கும் அளவில்லாமல் உயர்ந்த குணங்களின் கூட்டங்களை மிகவும் 1 இன்பமாக நினைத்து, 2 நாள்தோறும் கீழே சொன்னபடி என்னைத்தியானம் செய்து வந்தாயேயானால், அழிவில்லாத அளவில்லாத ஸுகமான என்னிடம் வந்து சேருவாய்,

உபதிஷ்த்துக்களில் தியானம் பண்ண வேண்டியவைகளாகவும், அதற்கு உதவி செய்கிறவைகளாகவும் சொல்லப்பட்ட பகவானுடைய ஸ்ரோபம், திருமேனி, குணங்கள், இவைமுதலானவைகளும் சலோசத்திலிருக்கிற “நான்” என்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டன என்று ஸ்ரீ பாஷியகாரர் திருவுள்ளம் பற்றி, அவைகளை அருளிச் செய்கிறார். அவைகளாவன—3 பகவான் லோகங்களுக்கு யஜமானர்களாயிருக்கிற எல்லாருக்கும் யஜமானன். 4 ஒருவித குற்றங்களும் கிட்டவா முடியாதவன். எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் ஒரே இருப்பிடம். 5 எல்லாம் தெரிந்தவன். நினைத்தபடி நடித்துகிறவன். எல்லா உலகங்களையும் ஒருவனாகவே உண்டுபண்ணுகிறவன். அவனைத்தான் பரம்பிரம்மம் என்றும், புருஷோத்தமன் என்றும் உபதிஷ்த்துக்கள் சொல்லுகின்றன. அவனுடைய சண்கள் பெரிய ஆழமுள்ள தண்ணீர் நிறைந்த

1. இது 26—29-வது சலோகங்களின் பொருள்.

2. நாள்தோறும்—கடைசி உடம்பைவிட்டுப் போகிறவரையில்.

3. சக்தியில்லாதவனுக்கு வேலை செய்வதனால் ஒரு பிரயோஜனமும் கிடைக்காது. இந்தப் பிரம்மாண்டத்திலிருக்கிற பிரம்மா முதலானவர்களுக்கு வேறு பிரம்மாண்டங்களில் அதிகாரம் கிடையாதே. அப்படிப்பட்ட பிரம்மா முதலானவர்கள் எல்லாருக்கும் எப்படி மோகும் கொடுக்கக் கூடும்.

4. குற்றமுள்ளவனும் துணயில்லாதவனுமான ஒருவனை நினைத்துப் பிரயோஜனமில்லை. ஒரு குற்றமில்லாதவனும், எல்லா குணங்கள் உள்ளவனும், தொந்தரவுகளில்லாதவனும், அவைகளைப் போக்கும்வனும், அளவில்லாத இன்பமா யிருப்பவனுமானவனைத்தான் தியானம் செய்ய வேண்டியது.

5. பகவானுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்ய ஒருவனும் வேண்டியதில்லை. இந்த இரண்டு குணங்களும் மோகத்தைக் கொடுக்க உபயோகமானவைகள்.

குளத்தில் அப்போது மட்டும் தாபகரப்பூவின் இதழ்போல் நீண்டும் சுத்கமாயும் இருக்கின்றன. திருமேனி நீருண்ட மேகம்போல் 1 தள தள என்று இருக்கிறது. ஒரே காலத்தில் 2 ஆயிரம் ஸூரியன்கள் களம்பினால் போல் அவனுடைய திருமேனியின் காந்தி இருக்கிறது. 3 அழகினால் கிறைந்த அமுருத ஸமுத்திரம் போலிருக்கிறது அவன் திருமேனி. கேட்ட பலனைக் கொடுப்பதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிற பருத்த நான்கு திருக்கைகளை உடையது. மிகுந்த காந்தியுடைய பீதாம்பரத்துடன் கூடினது. ஒருவித தோஷமில்லாத கிட்டம், மகரகுண்டலம், ஹாரம், தோள்வளை, வளை இவை முதலான பல நகைகளையுடையது. அளவில் லாமல் உயர்ந்த-தயை, தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் கலந்திருக்கும் தன்மை, அவயவங்களின் அழகு, மிகவும் இன்பமாயிருப்பது, ஆழமான மனதுள்ளவனுருக்கை, கேட்டதைக் கொடுக்கும் தன்மை, குற்றம் பார்க்காமல் பிரீதிபண்ணும் தன்மை-இவ்விதமான குணங்கள் அவனிடம் கணக்கில்லாமல் இருக்கின்றன. உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்று பாராமல் எல்லாரையும் காப்பாற்றுகிறவன். 4 அவன் எல்லாருக்கும் யஜமானன்—என்று. [34]

1. ரத்நம்-கண்ணடி, ஜலம்-இவைகளில் கிட்டஇருக்கும் வஸ்துக்கள் பிரதிபலிப்பது (தோன்றுவதுபோல) பகவானுடைய திருமேனியில் கிட்டஇருக்கும் வஸ்துக்கள் பிரதிபலிக்கும்படியான ஒருவித தெளிவை “தள தள” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

2. காந்தி கிறைந்திருக்கிற தெனறம், விரோதிகளால் பார்க்க முடியாதென்றும் கருதது.

3. இப்படி விரோதிகளுக்குப் பார்க்கக் கூடாதிருக்கும் திருமேனியே வேண்டியவர்களுக்கு மிகவும் இன்பமாயிருக்குமென்றும், அவர்களின் கண்ணை இழுக்குமென்றும் கருதது. அழகு (லாவண்யம்) என்பது கண்ணுக்கு ஸத்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருபளபளப்பு.

4. தன்னை அடைந்தவர்களை காப்பாற்றுவதைத் தன் லாபமாக எண்ணி பகவான் வேலை செய்கிறானென்று கருதது.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

அடையவேண்டுமென்று நினைத்து, இன்னமும் என்னுடைய பெருமையை விரிவாக்கச் சொல்லுகிறேன். அந்த உயர்ந்த வாழ்வுநிலையை ஜாக்கிரதையாய்க் கேள்.

ந செ விஷ்ணுஸாரணாஃ ப்ரஹ்ம ந ஜெஷ்டாயஃ ।

சஹோதிஹிபு ஜெவாநாம் ஜெஷ்டீணாம் வ ஸவஸுஃ ॥ ௧௨ ॥

ஸாரணா ஜெஷ்டஸாரணீந்தி யாஸுதஸரிநொயி
கதராஜோநாக்ஷி செ ப்ரஹ்ம-ப்ரஹ்ம ந விஷ்ணு-ஜெஷ்ட நாகே
ஜெஷ்டஸாரணவஸுஜாவாஹிகம் ந ஜாநனி । யதஸௌஷ்டாம் ஜெவா
நாம் ஜெஷ்டீணாம் வ ஸவஸுஸொஜெஷ்டாஹிஃ । ஜெஷ்டாம் ஸு
ஸாரணவஸு ஜோநஸக்யாஜெஷ்டாஹிஃ । ஜெஷ்டாம் ஜெஷ்ட
ஜெஷ்டாஹிஃ காவாஹிகமெதமபுதவாஸுநாமுணம் யோ
ஜெஷ்டம் ஜோநம் வாரிநிக்ஷு, கதஸௌ வாரிநிக்ஷுநா ஜெஷ்டாஹி
ஹிகம் யயாவஹ ஜாநனி ॥ ௧௨ ॥

பிரம்மா முதலான தேவர்களும், பெரிய ருஷிகளும், ஒரு
வனாலும் அறியமுடியாத ஸங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் அறியக்
கூடிய ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், என்னுடைய பெயர்களை
யும், என் வேலைகளையும், நான் இன்னான் என்பதையும், என்ஸ்வ
பாவங்களையும் இன்னும்மற்ற என் பெருமைகளையும் அறியவில்லை.
ஏனென்றால், அவர்களுடைய ஸ்வரூபம், அறிவு, சக்தி, முதலான
வைகளை நான்தான் உண்டுபண்ணினேன். அதாவது—தேவர்களாக
வும், தேவருஷிகளாகவும் ஆவதற்குக் காரணமான அவர்களின்
டைய புண்ணியத்துக்குத் தகுந்தபடி நான் அவர்களுக்குக் கொடு
த்த அறிவு மிகவும் கொஞ்சமானது. ஆகையாலே அவர்களாலே
என் ஸ்வரூபம் முதலானவைகளை உள்படி அறியமுடியாது. [2]

சுவ— தஜெஷ்டஜெஷ்டாஹிஃ ஸுஸாரணாஸுஸுவிஷ்ணுஜோநம்
வஸுஸுத திவிநொயிவாவலிநொயிவொவாயோஹ—

யொ ஜோஜெஷ்டாஹி வ வெஷ்டி நொகஜெஷ்டாஸு ।

சுஸுஸுஸுஸு ஜெஷ்டாஸு ஸவஸுஸாவெவெஃ ப்ரஹ்மஜெஷ்டாஸு ॥

ப்பிறப்பு முதலியவை கிடையாது. எனக்கு இப்படிப்பிறப்பில் லாதிருப்பது ஸம்ஸாரத்தை விட்டுக் கிளம்பின முக்தர்களுக்குப் போல்புதிதாய் உண்டானதன்று. லோகங்களுக்கு சுசுவரணயிருக்கிற பிரம்மா முதலானவர்களுக்கும் நான் யஜமானன். மனிதர்களுக்குள் எவன் என்னை மற்றவர்கள் வசுப்பில் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணாமல், கீழ்ச்சொன்னபடி அறிகிறானோ, அவனுக்கு என்னிடத்தில் பக்தி உண்டாவதற்கு இடஞ்சலான எல்லாபாபங்களும் போய்விடும். அதாவது—உலகத்தில் ராஜாவாக இருப்பவனும் ஒரு மனிதன்தான். அவன் ஏதோ ஒரு புண்ணியத்தாலே மனிதர்களுக்கு 1 ராஜாவாக ஆகிறான். அப்படியே தேவர்களுக்கு ராஜாவான இந்திரனும், பிரம்மாண்டத்துக்கு ராஜாவான பிரம்மமாவும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள்தான். இப்படியே எட்டு ஐசுவரியங்களை அடைந்தவர்களும், பகவானோ உலகத்துக்கு சுசுவரணயிருக்கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் யஜமானன். அவனிடத்தில் ஒருக்காலத்திலும் ஒருவித நெய்தல்கள் கிடையாது. அவன் அளவில்லாமல் உயர்ந்த—கணக்கில்லாத—நல்ல குணங்களுக்கு திருப்பிடம். அவன் இயற்கையாகவே எல்லாசையும் அடக்கி ஆளுகிறான். ஆகையாலே பிரகிருதியைக்காட்டிலும், அதிலிருந்து உண்டான அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்ட ஜீவன்களைக்காட்டிலும், கட்டிலிருந்து விடுபட்ட முக்தர்களைக்காட்டிலும், எல்லாசைக்காட்டிலும் வேறுஜாதி. ஆகையாலே பகவானை மற்றவர்கள் வசைபராவென்று எண்ணாமல் அவனை உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லாபாபங்களும் போய்விடும் (3)

சுஷ— வன்வம் ஸுஹஸாவாநஸுநாநெநத வதுஷுதி
விருவாயிவாவநிரஸநடி, விருவாயிநிரஸநாநெவாயுதெநா

1. உலகத்தில் மாம்பழ ஜாதியில் சில புளிப்பும், பெரியகொட்டையும், தோலும், காரலும் உள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஒட்டு மாம்பழத்துக்கு இந்தக் குற்றங்களில்லை. அது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாயிருத்தாலும், மாம்பழ ஜாதிதான். அதுபோல, மனிதர்களுக்குள் ராஜாவும், தேவர்களுக்குள்ளே இந்திரனும் பிரம்மாவும் ஜீவஜாதிகள். ஆனால் உயர்ந்தவர்கள். எப்படி மாம்பழத்தைக் காட்டிலும் வாழைப்பழம் வேறு ஜாதியோ, அப்படியே பகவான் பிரகிருதியைக் காட்டிலும், எல்லா ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதி.

குணங்களை ஒருவருக்கொருவர் 1 தெரியப்படுத்துகிறார்கள். என்னுடைய உயர்ந்த இன்பமான வேலைகளை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லுகிறவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவதையே 2 பிரயோஜனமாக எண்ணி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதைக் கேட்கிறவர்களும் அளவில்லாதப் பிரீதியோடு கேட்டு ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். [9]

தெஷாம் ஸததயுகூநாம் ஹஜதாம் ஸ்ரீதீவௌக்யம் ।

டிஷாஸி வுலியொம் தம் யெந ரோஹயானி தெ ஃகம்॥

தெஷாம் ஸததயுகூநாம் - 2யி ஸததயொரோஸம்ஸ ரோநாதாம் ராம் ஹஜரோநாதாஹம் ததேவ வுலியொம் விவாகடிஸாவநம் ஸ்ரீதீவௌக்யம் டிஷாஸி, யெந தெ ரோஹயானி ॥

அவ—இதுவரையில் பகவானுடைய குணங்களையும், ஆளுகையையும் அறிந்தால் பக்தி உண்டாகுமென்றும், வளரும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி வளர்ந்த பக்தியினால் அவனை அடைவதற்கு முன்னாலே மிகவும் தெளிவான அவனுடைய பார்வையுண்டாகும். அது பகவான் கிருபையுடன் நடுவில் செய்யும் வேலையென்றும் சொல்லுகிறார்—

அவர்கள் என்னோடு எப்பொழுதும் இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, பிரீதியுடன் என்னைத்தியானம் பண்ணுகிறார்கள். மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு அந்தபக்தி முற்றும்படி

1. தெரியப்படுத்துவது என்பது-முன்னால் அறியப்படாத எங்கதையைச் சொல்லுவது. பகவானை நினைக்கும்போது அவனுடைய அனுகிரகத்தினால் அவனுடைய சிவஸங்கதிகள் புதிதாய் தோன்றுகின்றன. அவைகளைச் சொல்லுதல். சொல்லுவது என்பது பகவானுடைய நடத்த கதைகளைச் சொல்லுவது.

2. உலகத்தில் ஜனங்கள் ஒருவனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, சிலபிரயோஜனங்களை அடைவதற்காக அவனிடத்தில் சில கதைகளைச் சொல்லுவார்கள். இங்கே அப்படியல்ல. பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லுவதே பிரயோஜனமாயிருக்கிறது.

தல்.(17);தன்னுடையதான நல்லவஸ்துக்களைபிறருக்குக் கொடுக்க வேனுமென்று எண்ணுகை(18); எல்லாரும் மிகவும் நல்ல குணமுள்ளவனென்றுகொண்டாடும்படியான செய்கைக்குத் தகுந்த எண்ணம்(19); மிகவும் கெட்டவனென்று எல்லாரும் வெறுக்கும்படியான செய்கைக்குத் தகுந்த எண்ணம் (20) இவைகளை பெல்லாம் நான்,தான் ஜனங்களுக்கு உண்டு பண்ணுகிறேன். அனைவளால் அவர்கள் சில வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். சிலவேலைகளை நிறுத்துகிறார்கள்.1

(4-5)

சுப— ஸுவ-ஸூ மருதஜாதஸூ ஸுஷிஷித்யோ: ப்ர
வத-யிதாரஸூ சித்க்ஷாயத்ப்ரூபுத்ய உத்யாவ—

சேஷஷ்டயஸுவ ப்ரவெஷ உகாரொர சிதவஸூயா |

சேஷா சிதவஸூ ஜாதா பெஷா கொக உரீ: ப்ரஜா: ||சு||

ப்ரவெஷ ஸவூசேஷஷ்டய: சுதீதஜேஷ்டரெ யெ ஸூயா
பயவஸூ சேஷஷ்டயொ கித்யுஷிஷித்யாத-யாய ஸ்வம
னொ சிதஸூ: உவா: கித்யுஷிஷித்யாத-யாய யெவ ஸாவ
னி:கூ நாரீ உகாரொர சிதவ: ஸூதா: யெஷா: ஸவூதாசி
யெ ஸொகெ ஜாதா உரீ: ஸவூயா: ப்ரஜா: ப்ரகிஷ்ணரீ:ஷ
யாபவத்யா:ஜா:பூதா:கூ: வாயுகா:பூ: உவனி:தெ ஸூயாபொ
சிதவஸூ சிதவா:சி: யொ மாவ: ஸ வனவ யெஷா: மாவஸூ
சேஷா:சி:சிததெ ஸூதா: சித்க்ஷாயத-பூ:த்ய: ||சு||

1. இந்தசுலோகங்களில் சொன்ன இருபதுஸங்கதிகளையும் பகவான் ஜனங்களுடைய ஷேமத்திற்காகவே கொடுக்கிறான். முதல் ஏழாம் நல்ல எங்கதிகள், 14-வதுமுதல் 19-வது வரையிலும் நல்ல ஸங்கதிகள். ஆறையால் நெலிலிருக்கிற ஆறும், இருபதாவதும் நல்ல ஸங்கதிகளாகவே இருக்கவேண்டியது. ஆகையாலே சுலோகத்திலுள்ள துக்கம் என்பது கெட்ட ஸங்கதிகளில் துக்கம் பயம் என்பது கெட்டகாரியங்களில்பயம். அயசஸ்ஸ என்பது கெட்ட காரியங்களைச் செய்து பலபேர்களால் துஷிக்கப்படுவது. இதை பகவான் கெட்ட காரியங்களில்பயமுண்டாவதற்குத் தான் கொடுக்கிறான். அவனால்தான் அதுபோகவேண்டும் என்று எண்ணி அலீனக் கெஞ்ச வேண்டியது. இந்த இருபது ஸங்கதிகளும் பகவானால் உண்டாகிறது என்று ஒருவன் தன அதுபவத்தைப் பார்த்து கினைத்தால், பகவானிடத்தில் பக்தி அளவில்லாமல் வளரும்.

அவ— எல்லாப் பிராணிகளையும் உண்டு பண்ணுவதற்கும், காப்பாற்றுவதற்கும், சில பேர்களை நான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். அவர்கள் என் எண்ணப்படி அந்த வேலைகளைச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

முன் மங்வுந்சரத்தில் பிருகு முதலிய ஏழுபெரியருஷிகளை நாலு முகமுடைய பிரும்மா மனதினால் உண்டாக்கினார். அவர்கள் 1 நித்திய விருஷ்டிகளை நடத்துகிறார்கள். ஸாவர்ணிகர்கள் என்ற நாலு மனுக்கள் நித்திய ஸ்திதியை நடத்துகிறார்கள், இப்போது உலகத்திலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் அவர்களுடைய வம்சத்தில்தான் உண்டானவர்கள் அவர்கள் ஒவ்வொரு கூடணமும் பிரளயகாலம்வரையில்குழுகைகளை உண்டுபண்ணிக்காப்பாற்றுகிறார்கள். அந்தபிருகு முதலான ஏழு பேர்களும், அந்த நாலு மனுக்களும் என்எண்ணப்படி நடக்கிறார்கள். அதாவது என்எண்ணமில்லாமலொரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. என் உடம்பு மாதிரி. 2 [6]

வனதாம் விமுக்திம் யொதம் வ 33 யொ வெதி தததஃ ।

ஸொ2விக2 ப்ருந யொமெந யுஜ்யதெ தாரு லம்ஸயஃ ॥

1. நித்தியவிருஷ்டி என்றால், எத்தோதும் எவ்வளவோ பிராணிகள் உண்டாகிறதே-அது. நித்தியஸ்திதி என்றால், அப்படியே நடக்கிற அவைகளுடைய காப்பாற்றல். நித்தியப் பிரளயம் என்றால் அநீதமாதிரி நடக்கிற சாவு. இநீதமாதிரி பிரும்மாவின் தினம் தோதும் பொழுது விடியும்போது, சில உலகங்கள் உண்டாகி, பகல் முழுதிலும் இருந்து, அஸ்தமனகாலத்தில் அழித்து விடுகிறது. இதை கையித்திக விருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது. பெருமான் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கி, கொஞ்சகாலம் வைத்திருந்து, பிறகு அவைகளை அடியோடு அழித்து விடுகிறார். இதைப் பிராகிருதவருஷ்டி, பிராகிருதஸ்திதி, பிராகிருத பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது.

2. உலகத்தில் இரண்டு தோழர்கள் ஒரேமாதிரி அபிப்பிராயமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அது போலன்று. கம்முடைய வேலைக்காரர்கள் கம்முடைய வீட்டு வேலைகளை கம்மிஷ்டப்படி செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஸொத்த வேலைகளைத் தங்களிஷ்டப்படி செய்கிறார்கள். அப்படிப் போவதுமன்று. இவர்கள் செய்கிற வேலைகள் எல்லாம் என்னிஷ்டப்படியே நடக்கின்றன. இவர்களே இப்படி இருக்கும்போது, மற்றவர்களைப் பற்றி கேட்பானேன்?

விஹதித்-வெஸ்யபபூ, வஸதாம் ஸவ-ஸ்யு ஜீராயதொ
 தத்திவிதிபூவூதிருதிவாம் விஹதித், சிசெவ்யபூதூநீக
 கருணாநவம் யொமம் உ யஸ்ததொ வெதி, வெஸாவிச
 லெந-சுபூசுலெந ஹிஸ்யாமெந யுஜ்யெ, நாசூஸம்
 மய: ! சிசிஹதிவிஷயம் கருணாமுணவிஷயம் உ ஜீராம்
 ஹிஸ்யாமவபூநிதி ஸ்யமெவ டூசூலீதூவிபூயம் || ௭ ||

இந்த என்னுடைய ஆளுகையையும், அதாவது—எல்லாம்
 என்னால் உண்டு பண்ணப்பட்டு, காப்பாற்றப்பட்டு, ஏவப்படுவ
 தையும், ஒருவித கெடுதியும் ஒருக்காலத்திலுமில்லாமல், எல்லா
 நல்ல குணங்களும் என்னிடம் சேர்ந்திருப்பதையும், எவன் உள்
 ளபடி அறிகிறானோ, அவனுக்கு ஒருவிதத்தாலும், ஒருவராலும்
 கலக்கமுடியாத பக்தியானது என்னிடத்தில் உண்டாகி வளரு
 கிறது. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. நீ இந்த ஸங்கதிகளை அறிந்தால்,
 அந்த மாதிரி பக்தி உனக்கு வளரும் என்பதை நீயே பார்க்கப்
 போகிறாய். [7]

சுவ— விஹதிஜீராதவிவாகாதிவாம் ஹிவூலீம்
 டூபூயதி—

சுஹம் ஸவ-ஸ்யு பூவொ ஜீதஸ்யம் பூவதூதெ !

ஐதி சிவா ஹிஜெ சாம் வுயா ஹவஸிதிதாம் || ௮ ||

சுஹம் ஸவ-ஸ்யு-விவிசூவிசிவீவஹஸ்யு பூவாம்-உ
 த்திகாரணம், ஸவ-ஸ்யுதவாவ பூவதூதஹீகம் சிசுஸூவா
 விகம் நிரஜம்ஸெஸ்யபபூ, வெஸஸீயுவெஸந்யபூவாதுரா
 டிகருணாமுணமணயொமம் உ சிவா, வுயாம்-ஜீரானிநம் வா
 வஸிதிதாம் சாம்-ஸவ-ஸ்யுருணாமுணாதிதம் ஹிஜெவாவ-
 சிநாவூதிவிஸெஷம் ! சிசி ஸ்யஹயா-வெவா சாம் ஹிஜெ
 தூயாம் || ௮ ||

அவ-சித்சொன்னபடி அறிந்து, பக்தி வளர்ந்திருப்பதைக்
 காண்பிக்கிறது—

ஆச்சிரியமாயும் பலவிதமாயும் ஆன இந்த உலகத்தை நான் தான் உண்டுபண்ணுகிறேன். இந்த எல்லா உலகமும் என்னுடைய வலத்தால் வளர்ந்தது, எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறது—என்கிற—எனக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஒருதலையில்தான் நான் இவ்வுலகை உண்டாக்கினேன். மிகவும் இன்பமானவர்களுடன் நான் தோஷமாகப் பழகுவது, அளவில்லாத அழகு, குற்றங்களைப் பார்த்தாமல் ஜனங்களிடத்தில் ஆசைஇவை முதலான என்னுடைய கூட்டங் கூட்டமான நல்ல குணங்களையும் கினைத்து, ஞானிகள் என்னிடத்தில் வெகு ஆசையோடு எல்லா நல்ல குணங்களோடு சேர்ந்த என்னைத் தியானம் செய்கிறார்கள். [8]

கவ:— கயா?—

தேவி தா தேதபூணா வெபாயனஃ வாஸுநம் ।

கடியஞ்சு ரோம் மிதம் துஷ்ணி வ ராஜினி வ || ||கா

தேவிதாஃயி நிவிஷ்டேநஸம், தேதபூணாஃ-தேதஜீவி
 தாஃ, யோ விநாஃ-தயாரணமேஹோநாஃதயாஃ | ஸெஸு
 ஸெஸுரநாஃ-தாஃ தேயாநு மூணாநு வரஸுரம் வொயய
 ஸெஸு தேயாநி திவ்யாநி ரஜினீயாநி கபூரணி வ கயயந
 ஸுஷ்ணி வ ரஜினி வ - வகூரஸுதவநெநாநநுஷ்ணாநி
 நெந துஷ்ணி, ஸ்ராதாரஸு தஸு வணெநாநவபிகாதிதய
 விபெண ரஜெ ||

அவ—அவர்கள் பக்தி பண்ணுகிறவிதம் எப்படி என்றால் சொல்லுகிறார்—

என்னிடத்தில் மனதுமுழுவதும் பதிந்து, என்னிடத்திலேயே உயிரைவைத்து, அதாவது என்னை ஒரு விநாடிகூடப் பிரிந்தாலும் தாங்காமல், அவரவர்கள் அநுபவிக்கிற என்னுடைய

1. பக்தி வனரூபையில் வருகிற ஸங்கதிகள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன. முதலில் மனது பகவானிடம் பதிக்கிறது. பிறகு அவனை விடமுடியவில்லை; விட்டால் தாங்கவில்லை. அதன்பிறகு பகவானைப்பற்றி பேசாமலும், கேட்காமலும் இருக்கமுடியாது.

குணங்களை ஒருவருக்கொருவர் 1 தெரியப்படுத்துகிறார்கள். என்னுடைய உயர்ந்த இன்பமான வேலைகளை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லுகிறவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவதை உயர்ந்த பிரயோஜனமாக எண்ணி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதைக் கேட்கிறவர்களும் அளவில்லாதப் பிரீதியோடு உதவி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். [9]

தெஷாம் ஸததயுதாநாம் ஹஜதாம் ஸ்ரீதிவ்ருவட்க்யு |
ஐராரி வுலிபொயம் தம் யெந ரோஹயானி தெ ||க||

தெஷாம் ஸததயுதாநாம் - உயர் ஸததயெயர் ரோஹம்
ரோநாநாம் ரோ ஹஜரோநாநாஹம் தஸேவ வுலிபொயம் வி
வாகுஸாவநம் ஸ்ரீதிவ்ருவட்கம் ஐராரி, தெஷா தெ ரோஹ
யானி ||

அவ—இதுவரையில் பகவானுடைய குணங்களையும், ஆளுகையையும் அறிந்தால் பக்தி உண்டாகுமென்றும், வளரும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி வளர்ந்த பக்தியினால் அவனை அடைவதற்கு முன்னாலே மிகவும் தெளிவான அவனுடைய பார்வையுண்டாகும். அது பகவான் கிருபையுடன் நடுவில் செய்யும் வேலையென்றும் சொல்லுகிறார்—

அவர்கள் என்னோடு எப்பொழுதும் இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, பிரீதியுடன் என்னைத்தியானம் பண்ணுகிறார்கள். மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு அந்தபக்தி முற்றும்படி

1. தெரியப்படுத்துவது என்பது-முன்னால் அறியப்படாத ஸங்கதியைச் சொல்லுவது. பகவானை நினைக்கும்போது அவனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் அவனுடைய சிலஸங்கதிகள் புதிதாய் தோன்றுகின்றன. அவைகளைச் சொல்லுவது. சொல்லுவது என்பது பகவானுடைய கடத்த கதைகளைச் சொல்லுவது.

2. உலகத்தில் ஜனங்கள் ஒருவனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, சிலபிரயோஜனங்களை அடைவதற்காக அகனிதத்தில் சில கதைகளைச் சொல்லுவார்கள். இங்கே அப்படியல்ல. பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லுவதே பிரயோஜனமாயிருக்கிறது.

யாகச செய்கிறேன். அதாவது—எப்படியிருந்தால் உடனே என் னிடம் வந்துசேருவார்களோ. அப்படிச் செய்கிறேன் 1 (19)

அவ—கிம்ய—

தெஷாபெவாநுபுராயுபுஹிஜோநஜம் தபி:

நாஸயாரோகிவாவஸ்யோ ஜோநபீவெந ஹவ்யதா || கக||

தெஷாபெவாநுபு ஹாயுபு ஸஹ்ய சூத்ஹாவஸ்யு-தெ ஷாம் நெநாவுதெள விஷயதயாவஸ்யுதொ தீயாநு ஸஹ்ய ணமூணமணாம்ஸாவிஷுவ-புநு தீயிஷயஜோநாவெந ஹவ்ய தா தீவெந ஜோநவிரொயிபுராயீநகதீபுரூபிவாஜோநஜம் தீயுகிரிகூவிஷயபுராவணுரூபவம் வாகுவபுரூபஜம் தரோ நாஸயாரி ||

||கக||

அவ—இன்னமும்—

அவர்களுக்கு எல்லா கேட்கங்களையும் கொடுப்பதற்காக எப் போதும் அவர்கள் நினைவில் இருந்து, அதாவது, எப்பொழுதும் அவர்களை என்னை நினைக்கும்படி செய்து, கூட்டல்கூட்டமான என்னுடைய எல்லா நல்ல குணங்களையும் புதிது புதிதாகவும்

1. ஒருவன் இன்னது என்று சொல்ல முடியாத உயர்ந்த புண்ணியத் தாலே மஹான்களைக்கொண்டு சாஸ்திரத்தாலே ஜீவன் தைவம் இவை முதலானவைகளைத் தெளிவாய் அறிகிறான். பிறகு சாஸ்திரத்தில்தான் சொல்லியபடி பகவானைத் தியானம் பண்ணுகிறான். அந்த தியானம் வளரும்போது பகவானைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிக் கெஞ் றுகிறான். பகவான் இவ்வரையில் இவனால் மனதால் மாத்திரம் கிளைத்த ஸங்கதிகளையும், நினையாதவைகளையும், பார்க்கக் கூடிய கண்ணைக் கொடுத்து, உள்ளபடி அவைகளைப் பார்க்கும்படி செய்கிறான். பிறகு இவனுக்கு ஆசை தாங்காமல் இப்பொழுதே என்னை உம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தபிக்கிறான். உடனே அழைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் ஆணையிடுகிறான். பிறகு உடனே பகவான் இவனை அழைத்துக்கொள்ளுகிறான் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கீழே சொன்ன தன் பார்வைகைக் கொடுப்பது இந்த ஈலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இத்தப்பாவைக்கு பரஞானம் என்று பெயர். பிற்பாடுவரும் தலிப்புக்கு பரமபக்தி யென்று பெயர்.

தெளிவாகவும் மூலாச்சுருக்குக் காண்பிக்கிறேன். எண்ணப்பற்
றின தூத அறிவு என்கிற பிரகாசமுள்ள விளக்கினுலே எண்ணை
தீர்த்துக் கொண்டு இடஞ்சலான-நெடுநாளாய் வந்த கர்மங்களாலுண்
ட-எண்ணைத்தவிர 1 மற்ற விஷயங்களில் இருக்கும்-மிகுந்த
ஆசையான-நெடுநாள் பழக்கப்பட்ட-இருட்டைப்போக்குகிறேன்.
அதாவது-எண்ணை விட்டுப் பிரிந்திருக்கத் தாங்கமுடியாமல்,
அவர்கள் என்னிடம் சிக்கிரம் வருப்படியாகச் செய்கிறேன். [11]

சுவ- - ஸ்வஹம் ஸுகருதரவிஸஜாதீயம் ஹவஷஸாயாரணம்
ஸூனூதாம் திரதிஸயாநநீஜநகம் சுதூரணமூண்டொடும்
தநெஷ்யயுவிததிம் உ ப்ரூகா தவிஸூரம் நெரூகாகாரி:
சுஜிபுந உவாஹ- -

சுஜிபுந உவாஹ- -

வரம் ஸ்வஹ வரம் யாரி வலித்ரம் வரரிம் உவாநு |
வாரூஷம் ஸாஸூதம் ஷிஷுரிஷிஷெவரிஜம் விஸூபு || ௧௨ ||
ஸ்வஹஸூபுஷ்யஸூவெஷ் ஷெவஷிஷ்நூரூஷ்யா |
சுலிதொஷெவதொ வூரஸூபம் நெவவ ஸ்வலீஷி ரெ || ௧௩ ||

“வரம் ஸ்வஹ வரம் யாரி வரரிம் வலித்ர” சிதி யம்
ஸ்ரூதயொ வஷனி, ஸ ஹி ஸவாநு | “யதொ வா ஐரிநி
ஹிதாநி ஜாயநெ | யெந ஜாதாநி ஜீவனி | யஜீயநூலி

1. ஒருவன் வீஷயங்களைப்பற்றின ஆசை போன பிறகு தானே
தியானம் செய்கிறான். அப்படியிருக்க, தியானத்தினால் போகக்கூடிய
ஆசை ஏது, அதுதான் தியானத்துக்குமுத்தியே போய் விட்டதே என்
ருல்; பதில்-வீஷயங்களைப் பற்றின ஆசை ஸ்தலம் (பெரிது)
ஸூக்ஷ்மம் (சின்னது) என்று இருவகை. ஸ்தலத்தினால் ஸூக்ஷ்மம்
உண்டாகிறது. ஸ்தலம்போய் தியானம் செய்தான். அப்போது ஸூ
க்ஷ்மம் இருக்கது. செய்த தியானத்தினால் அது போகிறது. உதா
ரணம்:-ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தை வெல்த்து ஸந்தியாவரி ஆனால். ராத்
ரீயில் ஸுஷ்ணத்தில் குழங்கை கிட்டவருகிறது போலிருக்கிறது.
அப்போதும் நடக்கிறது. கொஞ்சகாலம் ஆனபிறகு அதுவும் போய்
விடுகிறது;

வொ ஷீவாபொயீ யத்ராஸெ யோஸ-ஒடிந் | வுண்ணாநா
 ஷீவி தத்-ஊண் ஜாமதிதெ ஸம்ஸயொத-தெவெ || க்ஷு
 வஸ வஹி ஷொகாநாஜ-தத்ராவி யாவ்யம் | க்ஷுஷ்ய ஹி
 க்ஷுதெ ஹ-ஒகரிடிம் விஸம் யராஹா”ரிதி || த்யாவ்யபடுவே
 ஸு வீஷிவ ஹூதிரிசாவொத-நஹோ வாயம் வம் ஷீநாவா
 ஷிரெவ ய! சுஹம்காரஹீயம்-ஹி ஹூஸ்ய க்ஷுதிரஷ்யெ”த்யா
 ஷிரா ஹூஹம் ஸவ்யஸ்ய ப்ரஹ்வொ தீதஸ்யஸ்யம் ப்ரவத்யுதெ”
 ஹூதெஹ ||

||கங||

அவ-இப்படி பகவானைத்தவிர மற்ற ஒருவருக்கும் இல்லாத
 தாய் பகவானுக்கு மாத்திரம் இருப்பதும், இதைக்கேட்கிற காலத்
 தில் யாருக்கும் அளவில்லாத ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது
 மான பகவான் எல்லா உலகங்களையும் ஆளுவதின் விரிவையும்,
 அவனுடைய உயர்ந்த குணங்களையும் கேட்டு, அதை இன்னும்
 விரிவாகக் கேட்க வேணுமென்று ஆசையினால் அர்ஜுனன் சொல்
 லுகிறான்—

வேதங்களில் பரம் பிரம்ம என்றும், பரம்தாம என்றும்,
 பரமம் பவித்திரம் என்றும் சொல்லப்படுகிறவர் தேவரீர்தான். பரம்
 பிரம்ம என்றால், மிகவும் உயர்ந்த வஸ்து. பரம்தாம என்றால்,
 மிகவும் உயர்ந்தபிரகாசமுடைய வஸ்து. பரமம் பவித்திரம் என்றால்,
 எல்லாருடைய எல்லாதோஷங்களையும் தன்னை நினைத்தமாத் திரத்
 தால் போக்கக்கூடிய வஸ்து. இது உயர்ந்தது, இது இளப்
 பம் என்று வஸ்துக்களுடைய உண்மையை அறிந்த எல்லா
 ருஷிகளும் தேவரீரைத்தான் அழிவில்லாதவராகவும், பரமபதத்
 திரிருப்பவராகவும், எல்லா உலகங்களாகிற பெண்களை ஆள்க்
 கூடிய ஆண்மையை யுடையவராகவும், எல்லா லோகங்களையும்
 விளையாட்டாக உண்டு பண்ணுகிறவராகவும், ஒருக்காலும் பிறப்
 பில்லாதவராகவும், எங்கும் நிறைந்தவராகவும் சொல்லுகிறார்கள்.
 அப்படியே தேவருஷியான நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர்,
 இவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். தேவரீரும் அப்படியே சொல்லு
 கிறார்.

ஊவபுரேதஜ்யத்ம் ரிநெய்யநா வடிவமி செஸவ!

ந ஹி தெ ஹவநு வுக்ஷிம் விஜுஷெஷா ந ஷாநவா? ||௧௪||

சுதஸுபுரேதஜ்யயாவஸித்வஸுசுயநம் ரிநெய்ய ந
புஸம்ஸாஷுவிபுரபுயி யநாம் ப்ருத்யநநுஸாயாரணநிவ
யிகாதிஸயம் ஸுரஹாவிகம் ததெஸெஸயபும் கஜாணமணந
ஜ்யம் வ வடிவமி | சுதெதா ஹவநு - நிரதிஸபஜ்ஞாநஸக்திஸ
தெஸெஸயபுலீயபுதெஜஸாமிநியெ தெ வுக்ஷிம்-வ்யுஜநபுசா
நாஸ்ய , ந ஹி வரிநிதஜ்ஞாநா ஷெஷா ஷாநவாஸு விஜுஃ ||௧௪||

ஆகையாலே, நீர் இதுவரையில் உம்மிடத்திலிருப்பதாகச்
சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளும் உண்மையில் உம்மிடத்தில் இருந்
தின்றன. நீர் தப்பாக உம்மை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக் கொள்ள
வில்லை என்று எனக்கு மனதாரத் தோன்றுகிறது. ஆகையாலே
அளவில்லாத-ஞானம்-சக்தி-பலம்-ஐசுவரியம்-ஹீரயம்-தேஜஸஸு
இவைகளுக்கு இருப்பிடமானவரே! நீர் உம்முடைய ஸங்கதிகளை
எப்படித் தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லுகிறீரோ, அப்படி மிகவும்
கொஞ்சமான அறிவுள்ள தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும்
சொல்லமுடியாது. அவர்களுக்கு உம்மைப்பற்றித் தெளிவான
அறிவில்லை. ஆகையால் உம்முடைய ஸங்கதிகளை இன்னொரு
வரைக் கொண்டு அறிவமுடியாது.

[14]

ஸுயபுரேவாதநாஸ்தநா வஸஸு க்ஷம் வுஸுஷெதரி |

ஹிதஹாவந ஹிதெஸ ஷெவஷெவ ஜமததெ || 1௧௫ ||

ஹெ வுஸுஷெதரி! சூதநா சூதநா-க்ஷாம் ஸுயபுரே
வ-ஸெஸெநவ ஜ்ஞாநெந வெஸய | ஹிதஹாவந-ஸுஸெஷெஷாம்
ஹிதநாஸுஸுதாஸிதரி! ஹிதெஸ-ஸுஸெஷெஷாம் ஹிதநா
நாம் நியஜஃ! ஷெவஷெவ-ஷெவதநாஸிவி வுஸுஷெவத-ய
யா ரிநுஷுஜ்யமவக்ஷிஸுரீஸுபாஜீநு ஸெஸந்யபுஸெஸுரீ
ஜாஜிகஜ்ஞாணமணநெஸெஷெஷதநாநுதீத்ய வதபுஷெத;
தயா தாநி ஸவபுரணி ஷெஷதநாநுவி நெகெஸெஸுமபு
நெஸுநதீத்ய வதபுஷாந! ஜமததெ-ஜமதீரிநு || 1௧௫ ||

கிடாமல் அடக்கி ஆளுகிறது முதலான உம்முடைய உயர்ந்த குணங்களைப்பற்றி பூர்ணமான தெளிவுப்படி ஒருமோ, அப்படியும், கீழ்ச்சொன்ன புத்தி முதலானவைகள் தவிர, இன்னும் என்னென்ன ஸங்கதிகள் தேவரீரால் ஏற்படுகின்றனவென்று நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமோ, அவைகளை அறியும்படியும் சொல்லவேண்டும்.

[17]

விஷ்ணுணாதொடொ டொஃ விஹிதிஃ உ ஜநாடிபுத |

ஹிபிஃ கபய த்யுஷ்ணிபு ஸ்ரண்தொ நாஸி ரெஜ்யத்யு |

“கஹம் ஸவத்ஸ்ய ப்ரஹ்மொ ரீதஸ்யவத்ஸம் ப்ரவத்யுதெ”
உதி ஸங்கஷ்டெவணாத் தவ ஸ்ரஷ்யகாபியொஃ விஹிதிஃ-
திபரிதம் ஹிபொ விஷ்ணுண கபய | கபொய்யுரோநஃ
கபநாஹாத்யுரீபுதம் ஸ்ரண்தொ ரெ த்யுஷ்ணபுரஸி ஹி
ரோத்யுஷ்ணெபவ விதிதெத்யுஹிப்யாபி |

[18]

எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுவதையும், எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுவதையும் கருக்கமாகச் சொன்னார். அவைகளை விரிவாகச் சொல்லும். தேவரீராலே சொல்லப்படுகிற தேவரீருடைய பெருமையாகிற அமிருதத்தைக் கேட்டு, எனக்கு திருப்திவாங்கிப்பே. ஆசையடங்கிப்பே. அது தேவரீருக்குத் தெரியுமே.

[18]

ஸ்ரீஹவாதாவா—

ஹந்த தெ கபயிஷ்யாதி விஹிதீராத்நஸுஹாஃ |

பூயாதநுதம் காராஹெஷி நாலுதொவிஷ்ணுஸ்யுஃ |

ஹெ காராஹெஷி! ரீத்யாஃ கஷ்யாணீவிஹிதீஃ பூயாதநுதஸு கபயிஷ்யாதி | பூயாதநுஸஹெஹாத்நெஷ்யாவிவகிதம், “ஹொரோயஸாம் உ ரோய்யுரோதி” தி ஹி வச்யுதெ | க்ஷத்யுத்யுஷ்யாஃ கப்யுத விஹிதீவத்யுஷ்யாதி | விஷ்ணுண வத்யுஃ ஹொத்யுஃ உ ந ஸக்யதெ, தாஸாரோநஸ்யாஃ | விஹிதிஃ நாரி தியாப்யுஷ்யு | ஸவெத்ஸாம் ஹிதாநாஃ ஸாஸ்யாப்யுஃ ப்யுஷ்யுபா ஹவா ரீதஸ்யவ ஹவீத்யு

கூர், ,வெண்' உ விமலி'யி'ம் பெரும' உ. 232 பொ வெ'தி' த'த
க'ம்' உ'த்' பூ'தி'வா'டி'நா'க' ! 249' த'து' பொ'ம'ஸ'ஷ'நி'தி'டி
ஷ'ம்' ஸ' ஷ'பூ'கா'கி'க'ம்' வி'ம'லி'தி'ஸ'ஷ'நி'தி'டி'ஷ'ம்' த'து'வ'த'ய'டி
க'ப'தி'தி' ஹ'ய'க'ம்' ! 250' ந'ஸ' 251' க'ஹ'ம்' ஸ'வ'டி'ஸ'ய' பூ'ஹ'வ'ர' 252
ஸ'வ'டி'ம்' பூ'வ'த'டி'க'த' ! 253' தி' க'க'ய'ா' ஹ'ஜ'த'த' 254'ம்' வ'ஸ'ய'ா' ஹ'
வ'ஸ'ப'தி'நி'த'ர'ம்' உ'த'ய'ு'த'ய' ||

||கக||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

குருவம்சத்தாருக்குள் உயர்ந்தவனான அர்ஜுனனே! உலகத்
தில் மிகவுமுயர்ந்தவையாயும், நல்லவைகளுமான—என்னால் அடக்கி
ஆளப்படுகிற சில வஸ்துக்களை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். அவை
களை முழுவதையும் என்னால் சொல்லவும், உன்னால் கேட்கவும்
முடியாது. ஏனென்றால், அவைகளைக் கண்க்குப் பண்ணமுடியாது.

கவ— தது ஸவடிஹிதாநாம் பூவதடிநரதிவம் நி
யநிநராததயாவஸ்யாயேதி ஐரீயடிம் பொமஸஷநிதிடிஷம்
ஸவடிஸ்ய ஸ ஷபூகம் வாக்யித்யகம் ஸவஹித்யகம் தெதி
ஸுஸபதிநிதரம்—

கஹரீதா மஸா கெஸ ஸவடிஹிதாஸயவ்யிதம் |

கஹரீதீஸ ரீயம் வ ஹிதாநாநிஜவஸவ வ || 250 ||

ஸவெடிஷாம் ஹிதாநாம் ரீ ருரீரஹிதாநாடி குஸ
பெ-ஹுடிபெ கஹரீதீதயாவஸ்யிதம் | குதா ஹி நாநி ருரீ
ரஸ்ய ஸவடிதா குபாரி, நிபகா, பெஷிவ | 251' 252'
தெ-ஸவடிஸ்ய வாகம் ஹி ஸஹிவெஷா ரீதம் ஸ்யதி
253' 254' நரீவொஹம் உ, ராஸ்யஸவடிஹிதாநாம் ஹுஷே
பெஷடி-ம திஷிதி | ஹாநிநு ஸவடிஹிதாநி யஜ், ராநி
வாநி ரீயபெ'தி | நு திபதெ வ யேஸவெடிஷா ஹிதெ
ஷா திஷி-தவெ-ஷெஹி ஹிதெஷெஹி ராஸ்யம் ஸவடி
ணி ஹிதாநி ந விஷி-யஸ்ய ஸவடி-ணி ஹிதாநி ருரீரம்
பஸ்யவடி-ணி ஹிதாநி ராஸ்ய ரீயதி வஸஷ த-குதாந

ய-பாஜிபீதம்”ஐதி, “யசு-கூதி த்ஷ்ளாதொரொயோ
தூ ந வெடி யஸூதூ ஸரீரம் யசூதூமஜெதொர யபயதி
ஸதசூதூஜய-பாஜிபீதம்”ஐதிவ । வஸவம் வவ-ஹிதூதூ
பூத்யயா-வஸூதொ-ஹம் தெஷாபி-பிபீத்யும் வானு-தெ
ஷாபி-ததிவீதி-பூ-ஹதூ-ரித்யு- || 20 ||

அவ—பகவான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமாவாக இருந்து,
எல்லாப் பிராணிகளையும் நிமிக்கிறான் (அந்தந்த வேலை
களைச் செய்கிறான்) எனபதையும், யோகம் என்ற
சொல்லப்பட்ட-எல்லா லோகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது,
காப்பாற்றுகிறது, அழிக்கிறது—எனபதையும் தெளிவாகச் சொல்
லுகிறா—

என்னுடைய உடம்புகளான எல்லாப் பிராணிகளுடைய
ஹிருதயத்தில் நான் ஆதமாவாய் இருக்கிறேன். ஆதமாவென்பது
உடம்பைஇருக்கிறவரைபிலதவராலெப்பொழுதும் தூக்குகிறது,
எப்பொழுதும் ஏவுகிறது, எப்பொழுதும் உபயோகித்துக் கொள்
லுகிறது இப்படி ஹிருதயத்தில் இருப்பதை மேலே சொல்லப்
போகிறது வேதங்களிலும் சொல்லி இருக்கிறது இந்த நான்
எல்லாப் பிராணிகளையும் உண்டு பண்ணுகிறவனாயும், காப்பாற்ற
கிறவனாயும், அழிக்கிறவனாயும் இருக்கிறேன். [20]

சுவ—வஸவம் ஹவதம் ஸூவிஹிதிஹிதெஷா வ
வெ-ஷா-த்யா-வஸூநம் ததஹஸூலாபாநாயிகரணு நி
தெ-ஸஹதாம் பூதிவாடி. விஹிதிவிஸஹாநு ஸாரோ
நாயிகரணுந வ்யவதிஸதி । ஹவத்யூத்யா-வஸூதெ
ஹி ஸவெ-ஸூலா-ஹிதெவ வய-வஸூனி, யயா ‘தெவொ
பநுஷு’ பகநீ புகநீ” ஐத்யூயஸூஸூரீரணி பூதி
வாடியனம் தததூதநி வய-வஸூனி | ஹவதஸூதூதூத
யா-வஸூநதெவ ததஹஸூலாபாநாயிகரணுநிவ்யூதநி
விஹிதி-வஸம்-ஹாரொ வகூதி-“ந ததவீ விநா யதூந

யாஹுதம் உராவரதி” தி ஸவெஷாம் ஸ்லோநாவிநாஹாவவ
வநாஸ | கவிநாஹாவஸு நியாஜ்யதயேதி “சிதஸுவம் ப்ரவ
ததெ” உத்யுவக்து ஜோஷிக்யு —

சூகித்யாநாஜிஹம் விஷ்ணுஜெஷாநிஷாம் ரவிர்ஸுஸாரோநு |
சிர்விசிஷுராதாஜிவி நக்ஷத்ராணாஜிஹம் ஸஸீ || ௨௧ ||

சூரிஸஸுவ்யாஸுவ்யாதாநாஜித்யாநாம் சூரிஸொ
ய உத்யுவெஷா விஷ்ணுநாஜித்யும், ஸொரஹஸ்ய | ஜெஷாநி
ஷாம்-ஜமதி ப்ரகாஸகாநாம் யொர்ஸுஸாரோநு ரவி- சூகித்யும
ணம், ஸொரஹஸ்ய | சிர்வாதாஜிஷுராதாஜிவி, ஸொர
ஹஜிவி | நக்ஷத்ராணாஜிஹம் ஸஸீ | நெயம் நிய-பாரணெ ஷ
ஸீ, “ஹுதாநாஜிவி வெதநெ” திவச | நக்ஷத்ராணாம்வதி
யத்யுஷ்ணொரஹஜிவி || ௨௧ ||

அவ—உலகத்தில் உடம்பையும், ஆத்மாவையும் ஒன்றாகச்
சொல்லுவது வழக்கம். “அவன் பெருத்து இருக்கிறான்” என்
கிறார்கள். “அவன்” என்பது ஆத்மா. அது சின்னது. பெருத்து
இருக்கிறது உடம்பு. ஆத்மாவில் பெருமன் இல்லை. பெருத்து
இருக்கிறனென்றால், பெருத்த உடம்பில் இருக்கிறான் என்று
தான் பொருள். உலகமெல்லாம் பகவானுக்கு உடம்பாகையால்,
பகவானே உலகமென்று சொல்லலாம். உலகம் என்கிற சொல்
லுக்கு உலகத்துக்கு ஆத்மாவென்றுதான் பொருள். பகவானே
யும், உலகத்தையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணமான-பக
வான் உலகத்துக்கு ஆத்மா என்பதைச் சொல்லி, பகவானையும்
உலகத்தில் உயர்ந்த வஸ்துக்களையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.
ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் ஆத்மாவாயிருப்பதுதான்
என்பதை இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவிலே (சுலோகம்-39)
சொல்லுகிறார்—“நான் இல்லாமல் உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவுமில்லை”
என்று. அதாவது—ஆத்மாவான என்னாலே ஏவப்படாதது ஒன்று
மில்லை என்று அதின் பொருள். இந்த ஸங்கதி “என்னாலே
தான் எல்லாம் நடக்கிறது” என்று ஆரம்பத்தில் 8-வது சுலோகத்
தில் சொன்ன தால் ஏற்படுகிறது—

சூரியன்கள பனிரெண்டு பேர்கள இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்குள் உயர்ந்த பனிரெண்டாவதான விஷ்ணு என்கிற ஸூரியனாக இருக்கிறேன் உலகத்தில் இருட்டைப் போக்குகிற வஸ்துக்களுக்குள் ஸூரியன்கள் என்கிற கூட்டமாயிருக்கிறேன். காற்றுக்களுக்குள் மரீசி என்கிற காற்றாக இருக்கிறேன். நக்சத் திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனாக இருக்கிறேன் [21]

வெஹாநாம் ஸாரிவெஹா⁸வி ஷெவாநா⁸வி வாலு⁸ |
ஹ⁸யாணாம்⁸ சிநஸா⁸வி ஹ⁸தாநா⁸வி வெதநா⁸ || 20 ||

வெஹாநாம்-ஹி⁸ஜுஸா⁸யா⁸ய⁸ வ-⁸ணாம்⁸ ய உ-⁸த⁸ய⁸ஷ⁸ஸா⁸ரி
வெஹி⁸, வெஹா⁸ஹி⁸ | ஷெவாநா⁸யி⁸வெஹா⁸ஹி⁸ | வஸகா⁸சா⁸யா⁸
நா⁸யி⁸வெஹா⁸ணாம்⁸, ய⁸ஷ⁸த⁸ய⁸ஷ⁸ சிந⁸ஹ⁸யி⁸, த⁸ஷ⁸ஹி⁸வி⁸ |
ஹ⁸தாநா⁸வி⁸வெதநா⁸-ஹ⁸யி⁸ந⁸கி⁸ய-⁸சா⁸ணெ⁸ | ஹ⁸தா⁸
நாம்⁸ வெதநா⁸வதாம்⁸ யா⁸ வெதநா⁸, ஸா⁸ஹி⁸வி⁸ || 20 ||

வேதங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த ஸாமவேதமாயிருக்கிறேன் பாட்டு (மாம) ஆயிரப்பதாலும், ஆயிரம் கீளைகள் உள்ளதாய் இருப்பதாலும் அது உயர்ந்தது ஸுவர்கத்தில் இருக்கும் தேவர்களுக்குள் இரத்திரனாக இருக்கிறேன் பதினென்று இரத்திரியங்களுக்குள் உயர்ந்ததானமனதாக இருக்கிறேன். ஜீவனங்களுக்கு உயரத்தியைக் கொடுக்கிற அறிவாக இருக்கிறேன். [22]

ஸா⁸சா⁸ணாம்⁸ ஸா⁸சா⁸வி⁸ வி⁸தெ⁸சா⁸ய⁸க்ஷா⁸க்ஷா⁸ |
வஸ⁸தா⁸ம்⁸ வா⁸வக்ஷா⁸வி⁸ ரெ⁸ஸா⁸ஸி⁸வா⁸ரி⁸ணாம்⁸ || 21 ||

ஸா⁸சா⁸ணாம்⁸ ரெ⁸க்ஷா⁸சா⁸யா⁸ம்⁸ ஸா⁸க⁸ரெ⁸யா⁸ஹி⁸வி⁸ | ய⁸க்ஷா⁸
க்ஷாம்⁸ வெ⁸ஸ்ர⁸வ⁸ணாம்⁸ | வஸ⁸தா⁸ம்⁸ ரெ⁸யா⁸யா⁸ம்⁸ வா⁸வ
கொ⁸யா⁸ம்⁸ | ஸி⁸வா⁸ரி⁸ணாம்⁸-ஸி⁸வா⁸யா⁸யா⁸ம்⁸ வா⁸யா⁸த்⁸தா⁸ம்⁸
ரெ⁸யா⁸ ரெ⁸யா⁸ம்⁸ || 21 ||

பதினென்று ருத்திரர்களுக்குள் சங்கரன் என்கிறவராக இருக்கிறேன் யக்ஷாக்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தலைவனாகுபேரனாக இருக்கிறேன் எட்டு வஸுக்களுக்குள் பாவகன் என

சுபாசுவய்யகூடாணாம் டெவஷீபுணாம் உ தாநடிஃ

தலைவரவர்களே! விஞ்ஞானம் உலகம் கவியொருவரின் கையால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உருவாக்கம் உலகத்தின் நன்மைக்காகவே.

வருகாணாம் வஞ்செய்யாழ்வர்தோழந்நய ! டெவஷீர்ணாம்
நாரடொழந்நய || ௨௬

பரங்களுக்குள் எல்லாரும் பூஜிக்கத்தகுந்த அரட்சமாமாக இருக்கிறேன். தேவ ருஷிகளென்று சொல்லப்படுமவர்களுக்குள் நாரதர் என்பவராக இருக்கிறேன். கந்தர்வர்களுக்கு ராஜாவான சித்திராதன் என்பவனாக இருக்கிறேன், பிறந்தது முதல் எட்டு ஐசுவரியங்களை அடைந்தவர்களுக்குள் கபில ருஷியாக இருக்கிறேன்.

உறவெஃபுரவஸைகாநாம் விதி காசெய்கொடியு.

வெள்ளாவதம் மஜெஃடி, ஈணாம் நரணாம் உ நரசயிவ்யம்.

சுயபாசாஸிம் வஜ். பெருநாஸிம் காசிபுத்

புஜநஸாவி கநவஸவாணாவி வாஸுகி: || ௨௮ ||

காரியம்கூ-திவ்யா ஸாராணி | ஜநகமெதம் கதவபுரா
ஹரிஷி | ஸவ-கா-வனசுமிரஸம் | நாமா-வஹுமபிரஸம் |

குதிரைகளுக்குள் உச்சைசிரவஸு என்கிற - அயிருதத்தில் பிறந்த-இந்திரனுடைய வெள்ளைக் குதிரையாக இருக்கிறேன். திக்குக்களில் இருக்கிற யானைகளுக்குள் கிராவதம் என்கிற இந்திரனுடைய-அயிருதத்தில் பிறந்த-வெள்ளை யானையாக இருக்கிறேன். மனிதர்களுக்குள் ராஜாவாக இருக்கிறேன். [27]

பகவானைத்தவிர மற்றவர்களின் ஆயுதங்களுக்குள் வஜ்ராயுதமாயிருக்கிறேன். பசுமாடுகளுக்குள் காமதேனுவாயிருக்கிறேன். ஜனங்களை உண்டு பண்ணுகிற மன்மதனாக இருக்கிறேன். ஒருதலைப் பாம்புகளுக்குள் வாஸுகி என்பவனாக இருக்கிறேன்.

சுநனுஸாஸி நாமாதாம் வரணொ யாடிவாசிஹி

விசுணாயபுர ஜாவி பரிஸம்பரிதாசிவத் | [மக]

பாடாம்பி-ஜெயலலிங்கம், தெனாம்பா-வரணசெய்யாம்பி :
 உண்பதாம் வெவ்வுண்தொழல் || உக

அநேகம் தலைகள் உள்ள பாப்புகளுக்குள் ஆதிசேஷனுய்
ருக்கிறேன். ஜலத்தில் இருக்கிற பிராணிகளுக்குள் வருணாக
இருக்கிறேன் பிதரு தேவதைகளுக்கு ராஜாவான அரியமா
என்பவனாக இருக்கிறேன். தண்டிக்கிறவர்களுக்குள் யமனாக
இருக்கிறேன். [29]

புஷ்பாடிஸாஸி லெஷ்யாநாஃ காலஃ சுயதாபிஹு |
பீமாணவபீஷெஃஷெஃ உமஃ வெமதெயஸு வக்ஷிணாஸு ||
சுமயபுஷெஸு உதயா மணயதாஃ சியெ காஃ - பீ
த்யாஹு | ||௩௦||

அஸுரர்களுக்குள் பிரஹ்மாதனாக இருக்கிறேன் கொலைக்
குக்காலங் குறிக்கிறவர்களுக்கள்ளே காலன் என்றும், மிருத்தியு
என்றும் சொல்லுகிற புருஷனாக இருக்கிறேன். நாலுகாலுள்ள
பிராணிகளுக்குள் பெரியமாக இருக்கிறேன். பக்ஷிகளுக்குள்
அதிக வேகமுள்ள-வேதஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படுகிற-கருட
னாக இருக்கிறேன். [30]

வவநஃ வவதாபிஸி ராபிஸுஸுஹுதாபிஹு |
ஸஷாணாஃ சிகாஸாஸி ஸ்ராதஸாபிஸி ஜாஹவீ ||௩௧||
வவதாஃ-மஹிஸுஸாஸாநாஃவவநொஹு | ஸஸுஸுதாஃ
ராபொஹு | சுதா ஸஸுஸுதாஃ விஹிதிஃ, சுயபாஹாஸா
வாஸி | சுபித்யாடியஸு சுஷுத்யா சுதஸைநாவஸிதஸு
ஹவதஸுரதயா யதஃஹிதாஹி ஸஸுஸுதஸாநீயா ||

எப்போதும் போகிற வஸ்துக்களுக்குள் காற்றாக இருக்கி
றேன். 1 திரேதாயுகத்தில் ராமனாக அவதரித்து, பரசுராமனை

1. இங்கு ராமன் என்பது முன்னையும் பின்னையும் சொன்னவை
களைப் போல, பகவானைக் காட்டிலும் வேறான பகவானுடைய விபூதி
(ஸொத்து)அன்று, “சஸ்தாப்ருத” (ஆபுதத்தைத்தரிக்கிறது) என்கிறசொ
ல்லினுள்சொல்லப்படுகிற-அறிவில்லாதவஸ்துவோ, அறிவுள்ளஜீவனோ ப
கவானைக்காட்டிலும் வேறானராமன் என்றுஒருவஸ்துவகத்தில் வழங்கு
வதில்லை. ஆகையாலே ஆபுதத்தைத் தரிப்பது என்பது தான் பகவா
னுடைய விபூதி. இந்த இடத்தில் பகவானைக் காட்டிலும் வேறானவை
களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து,ரான் அது என்று சொல்லும்போது, அவ

சுக்ஷராணா⁸பிகாரொ⁸டலி⁸ உ⁸உலா⁸லாவிகஸ்ய⁸வ |

சஹரெவாக்ஷய⁸கா⁸ய⁸ யாதா⁸ஹம் விஸ்தொ⁸கோ⁸வ⁸ ||ந.ந||

சுக்ஷராணாம்⁸ பிபெயு⁸ “சுக்ஷாரொ வெவ ஸவ⁸பாவாக்” உதி
பு⁸குதிவி⁸பு⁸ஸவ⁸பு⁸வண⁸பா⁸ம்⁸ ப்ரு⁸க்ய⁸தி⁸ரகாரொ⁸ஹ⁸பு⁸ | ஸா
லாவிக⁸ஃ⁸ ஸலா⁸ஸவ⁸பி⁸ஹ⁸ம்⁸, தஸ்ய⁸ பிபெயு⁸ உ⁸உலா⁸லாவொ⁸ஹ⁸
ஹ⁸பு⁸ | ஸஹ⁸பு⁸ஹ⁸பவ⁸பா⁸ய⁸பு⁸பு⁸யா⁸ந⁸கெ⁸நொ⁸க்ய⁸வ⁸ | சுதா
கோ⁸ஹ⁸பு⁸த⁸பா⁸பி⁸பெயா⁸க்ஷய⁸கா⁸யொ⁸ஹ⁸ரெ⁸வ | ஸவ⁸பு⁸ஸ்ய⁸
ஸ⁸வ⁸பா⁸ ஹிரண⁸ய⁸மஹ⁸பு⁸ஸ்த⁸பி⁸பெ⁸வொ⁸ஹ⁸பு⁸ || ||ந.ந||

எழுத்துக்களுக்குள்ளே எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் மூலம்
என்று சொல்லப்படுகிற “அ” என்கிற எழுத்தாயிருக்கிறேன்.
ஒரு சொல்லோடு இன்னொரு சொல் சேருவதை ஸமாஸம் என்று
சொல்லுகிறது. அவைகளுக்குள் 1 த்வநத்வம் என்கிற சேர்க்கை
பாக இருக்கிறேன். விநாடி நாழிகை முதலான அழிவில்லாத
காலமென்கிற வஸ்துவும் நான்தான். எல்லாரையும் உண்டு பண்
னுக்கிற நானு முகமுடைய பிரம்மாவும் நான்தான். [33]

பூ⁸தி⁸ஸவ⁸பு⁸ஹா⁸ஸா⁸ஹ⁸ கோ⁸வஸ⁸ ஹவி⁸ஷ்ய⁸தா⁸பு⁸ |

கீ⁸தி⁸பு⁸ஸ்ய⁸பா⁸க்ய⁸ நாரீ⁸ணா⁸ம்⁸ ஸ்ய⁸தி⁸ரெ⁸யா⁸யு⁸கி⁸க்⁸ சு⁸பீ⁸ ||

ஸவ⁸பு⁸பா⁸ண⁸ஹ⁸ரொ⁸ பூ⁸தி⁸ஸா⁸ஹ⁸பு⁸ | உ⁸தி⁸தி⁸ரோ⁸நா⁸
நா⁸கோ⁸வா⁸வ்ய⁸ம்⁸ சு⁸பீ⁸பா⁸ஹ⁸பு⁸ | நாரீ⁸ணா⁸ம்⁸ ப்ரீ⁸ரா⁸ஹ⁸பு⁸ | கீ⁸தி⁸பு⁸
ஸா⁸ஹ⁸ம்⁸ | வா⁸க்ய⁸ஹ⁸ம்⁸ | ஸ்ய⁸தி⁸ஸா⁸ஹ⁸ம்⁸ | ரெ⁸யா⁸வா⁸ஹ⁸ம்⁸ | யு⁸தி⁸ஸா⁸
ஹ⁸ம்⁸ | சு⁸பீ⁸ பா⁸ஹ⁸பு⁸ || ||ந.ச||

எல்லாருடைய உயிர்களையும் கொண்டுபோகிற மிருத்தியு என்
பவனும் நான்தான். உண்டாகிற வஸ்துக்களுடைய உண்டாகிறது
என்கிற ஸங்கதியும் நான்தான். ஸ்திரீகளுக்குள் மஹாலக்ஷ்மியாக

1. உதாரணம்—ராமலக்ஷ்மணெள (ராமனும் லக்ஷ்மணனும்) இந்த

இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையை த்வத்வஸமாஸமென்று சொல்லு
கிறது. இந்த சேர்க்கையில் ஒவ்வொரு சொல்லின்பொருளும் முக்
கியமானது. ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உட்பட்டதன்று. ஆகையாலே
இந்த சேர்க்கை உயர்த்தது.

இருக்கிறேன். கிர்த்தியாக இருக்கிறேன். நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிற வாக்காக இருக்கிறேன். நல்ல நினைவாக இருக்கிறேன். நல்ல ஸங்கதிகளை மறக்காமலிருக்கிற நல்ல புத்தியாக இருக்கிறேன். நல்ல காரியங்களில் உறுதியாக இருக்கிறேன். பொறுமையாக இருக்கிறேன். [34]

ஸுஹஸூரீ கயாலூரோ ஸாயத்ரீ மஹஸூரீஹஸ்ரீ |

ஸோலாநாஸோமஸூரீ ஷோபாஹஸூரீ நாமாஸுஸோகாரஃ ||

ஸூரீஸுஹஸூரீஹஸ்ரீ | மஹஸூரீ ஸாயத்ரீஹஸ்ரீ கஸுஸோகாரஃ வஸுஹஸ்ரீ ||

[35]

ஸாமம்சளுக்குள்ளே பிருஹத் என்கிற ஸாமமாக இருக்கிறேன். சந்தஸ்ஸுக்களுக்குள் 1 காயத்திரீ என்கிற சந்தஸ்ஸாக இருக்கிறேன். பனிரெண்டு மாதங்களுக்குள் 2 மார்கழி மாதமாயிருக்கிறேன். ருதுக்களுக்குள் வஸந்தருதுவாக இருக்கிறேன். அது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸுகமாயிருக்கும் (35),

1. காயத்திரியின் உயர்த்திக்குக் காரணம்-ஸுபண்ணி என்கிற தன் தாயாரின் எவுதலின்பேரில் காயத்திரீ என்கிற சந்தஸ்ஸு தேவலோகம் போய், ஸோமம் என்கிற கொடியைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தது முதலில் அதைக் கொண்டுவருவதற்குப்போன-ஒரு பாதத்தில் 14-எழுத்துள்ள-ஐகதீ என்கிற சந்தஸ்ஸு அதைக் கொண்டுவர முடியாமல், இரண்டு எழுத்துக்களை இழந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தது. ஒரு பாதத்தில் 13-எழுத்துள்ள த்ரிஷ்டுப் சந்தஸ்ஸு போய், ஐகதியைப் போலவே வேலையை முடிக்காமல் இரண்டு எழுத்துக்களை இழந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தது. காயத்திரீபோய் ஸோமக் கொடியையும், மற்ற இரண்டுமீழ்ந்த எழுத்துக்களையும் கொண்டு வந்தது. முன்பு அதற்கு ஒருபாதத்தில் நாலுஎழுத்துக்கள் தானிருந்தன இப்போது எட்டுஎழுத் தாயிற்று. மற்ற இரண்டும், 12-11-எழுத்துள்ளவைகளாக ஆயிற்று, (யஜுர்வேதம்-6-வதுகாண்டம்-முதல் பாசகம்-6-வது-அதுவாகம்)

2. மார்கழி மாதத்தின் உயர்த்திக்குக் காரணம்--(1) மழை என்கிற குழந்தையைக் கர்ப்பத்தில் வைக்கிறகாலம். அதாவது-இந்த மாதத்தில் மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து, அடுத்த வர்ஷத்தில் மழை பெழிவதை ஜனங்கள் அறிகிறார்கள். (2) கேசவன் முதலான பனிரெண்டு அவதாரங்களுக்குள் முதலான கேசவனுடைய மாதமாக இருக்கிறது. அப்போது தேவதைகளுக்கு ராததிரி முடியும் காலம். வீரதங்களை ஆரம்பிக்கும் காலம்.

ஒருதம் மறையதாஸி தெஜஸ்வஜஸிநாஸிஹ ||

ஜயொழஸி வ்யவாபொழஸி ஸத்வஸ்தாஸிஹ || ௩௬ ||

மறம் கூவதுதாம் மறாஸுஷெஷகூஷிஹகூணம் ஒருத
தாஸிஹ | ஜெத்யுணாம் ஜொயாஸி | வ்யவஸாயிநாம் வ்யவஸா
யொயாஸி | ஸத்வதாம் ஸத்வஸ்தாஸிஹ || ௩௬ ||

மோசம்பண்ணுகிறவர்களுடைய வேலைகளுக்குள் சொக்கட்
டான் ஆட்டமாக இருக்கிறேன் தேஜஸையுடையவர்களுடைய
தேஜஸ்ஸு என்கிற குணமாயிருக்கிறேன். தேஜஸ்ஸு என்
பது சத்துருக்களை அவமானம் பண்ணும்படியான ஸாமர்த்தியம்.
ஜயிக்கிறவர்களுடைய ஜயம் என்கிற குணமாயிருக்கிறேன் நல்ல
காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறவர்களுடைய
தீர்மானமாக இருக்கிறேன். பெரிய மனதுள்ளவர்களுடைய பெ
ரிய மனதாக இருக்கை என்கிற குணமாக இருக்கிறேன். (36)

வ்யஸ்தாம் வாலுஷெஷொயாஸி வாண்வாநாம் யதம்ஜயம் |

ஸத்நாஸிஹம் வ்யாஸி கஸ்தாஸிஸநாகவி || ௩௭ ||

வாலுஷெஷொயாஸி வாலுஷெஷொயாஸி, வாலுஷெஷொயாஸி
வாலுஷெஷொயாஸி | வாண்வாநாம் யதம்ஜயம் - கஜம்நொயாஸி | ஸ
தம் - ஸநொநொயாஸிபாஸிபாஸிபாஸிபாஸிபாஸி, தெஷாம் வ்யா
ஸொயாஸி | கஸ்தாஸி - விவஸிதம் || ௩௭ ||

1வருஷணிகளுக்குள் வஸுதேவர் பிள்ளையாக இருக்கிறேன்
அகாவது-வஸுதேவர் வீட்டில் நாலு கைகளுடன் அவதாரம்
செய்தது முதல் மனிதர்களுக்குள் காணக்கூடாத குணங்களையும்,

1. 31-வது சுலோகத்தில் “சந்தரபிருதாம்” என்கிற சொல்லைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் குறிப்பைப் பார்க்க. வஸுதேவர் பிள்ளையாயிருப்பது இங்கே விபூதி. இது அர்ஜுனனுக்குத் தெரியும். ஆகையால் அதைச் சொன்னது உதாரணமாக. எப்படி வஸுதேவர் வீட்டில் பிறந்து பகவான் செய்ததெல்லாம் உண்மையோ, அப்படியே இங்கே சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையென்று அர்ஜுனன் எண்ணவேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்னது.

திருமேனியையும், சக்தியையும் உடையவனாய் எல்லாருக்கும் தெரியும்படி இருக்கை என்பது என்னுடைய விபூதி. பாண்டமஹாராஜாவின் பிள்ளைகளுக்குள் (உங்களுக்குள்) அர்ஜுனனாக (நீயாக) இருக்கிறேன். யோசித்துப்பார்த்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கிறவர்களுக்குள் வியாஸராக இருக்கிறேன். நீதி சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்களுக்குள் சுக்கிராசாரிபராக இருக்கிறேன். (37)

ஒண்ணூர் ஓர்பதாரிவி ஸீகிராவி ஜீவிஷகாஸு | ஓளோநம்
வெவ்வாஸி மூஹூரநாம் ஜோநம் ஜோநவதாரிஷஸு ||

நியஸாதிசூரணெ ஒணூர் கூவடகாநம் ஒண்ணூர்ஹஸு | வி
ஜீவிஷ-ஒணூர் ஜயோவாயஹதி தா ஸீகிராவி | மூஹூரநாம்
ஸம்ஸபிஷா ஓரபவநெஷா ஓளோநரிவி | ஜோநவதாநம் ஜோ
நம் வாஹஸு || [37]

தப்புப்பண்ணுகிறவர்களைத் தண்டிக்கிறவர்களுடையதண்டிக்குறது என்கிற குணமாக இருக்கிறேன். சத்துருக்களை ஜயிக்கிறதற்கு உதவியான சிபாயமாக இருக்கிறேன். மறைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகளை மறைக்கிற வேலைகளுக்குள் பேசாமலிருப்பதாக இருக்கிறேன். அறிவுள்ளவர்களுடைய உயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அறிவாக இருக்கிறேன். [38]

யவாவி ஸவடஹதிதாநாம் ஸீஜம் ததஹஜடூநம் |

ந ததஹி விநா யதூரநபா ஹதிதம் வராவாஸு || [38]

ஸவடஹதிதாநாம் ஸவடாவஸூவஸிதாநாம் ததஹ
ஸாஸீஜஹதிதம் யுகீயரநிபுதீயரநம் வயதஹஜெவ |
ஹதிதஜாதம் யோசுத்யபாடவஸிதெந விநா யதூரஸு, ந
ததஹி | „ததஹி விநா யதூரநபா ஹதிதம் வராவாஸு
நிபுதூரவாஸுதபாடவஸூரநஜெவ விவகிதஸு | ஸவடம் வஸூ
ஜாதம் ஸவடாடவஸூரநபாடதஹதிதெந யுகூஸ்யாதித்யாட-
கெநெந ஸவடவஸூரஸு ஸாரிநாபிகுரணு நிஷடஸஸூராத
த்யாடவஸிதிபெரவ ஹெதம், ரிதி யுகூயதி || [39]

உலகத்தில் நாள்தோறும் உண்டாகிற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஜனங்களாலே அறியப்பட்டதும், அறியப்படாததுமான காரணமாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவாயிருந்து என்னால் ஏவப்படாத வஸ்து உலகத்தில் கிடையாது. ஆரம்பமான 20-வதுசுலோகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருகயத்தில் இருக்கிறேனென்று சொன்னபடியால், இந்த சுலோகத்துக்கு இப்படித்தான் பொருள் கொள்ளவேண்டும். உலகத்தில் என்னைத்தவிர வேறுபொருளில்லை; நான் ஒன்றுதான் பொருள் என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது அது இந்த இடத்துக்கு ஒட்டாது. “நான்தான் உலகத்திலுள்ள எல்ல வஸ்துக்களாக இருக்கிறேன்” என்று இதுவரையில் சொன்னது நான் அனைவருக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதைப் பற்றி-என்று இந்த சுலோகத்தினால் நன்றாகக் காண்பிக்கிறார். [39]

நானொருவனே 22 ஷ்ரீநாமா விஹதிநாம வாஸ்தவ |
வனஷதௌபெஸகம் ப்ரோக்தா விஹதிதெவிஷ்ணுரோயா ||

22 ஷ்ரீநாமா-கயூணநாம விஹதிநாமநொ நாவஸி |
வனஷதௌ விஹதிதெவிஷ்ணுரோயா ரெகெஷிபுவாயிஹி:
ஸனெஷ்வகம் ப்ரோக்தம் ||

அவ-பகவானுடைய விபூதிகளை முழுவதும் சொல்லிமுடியாது என்று 19-வது சுலோகத்தில் சொன்னதையே நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

என்னுடைய நல்லதான ஸொத்துக்களுக்கு கணக்குக் கிடையாது. அனைகவஸ்துக்களைச் சொன்னபடியால், விரிவாகவும் சொன்னேன். வகையாவுக்கு ஒன்றைச் சொன்னபடியால், சுருக்கமாகவும் சொன்னேன். [40]

யஷ்விஹதிதிசு-^{வஸு}ஸ்ரீஷெதிஷ்ணுரேவ வா |

ததெஷ்வாவதௌ 22 தெஜோஸஸம்வயு || ||சக||

யஷ்விஹதிதிசு-ஸம்ஸி தவ்யஸம்வஸம் வதிதஜாத்யு.
ஸ்ரீசு-காணிகசு, யநயாந்யஸ்யுஷம்வா. ஹதிஷ்ணு-கயூணா
ரெஷ்வதிஷ்ணுஷு | தததத தெஜோஸஸம்வயித்யவ ம

புதுதினெனெடி உய்யா கித்கலு உநாதிவெடுத்த. தயா கி
 கிவினெரோபுதாயுதாங்ஸை விலுதுவிலுது. ய
 யோகம் மமவதா வராஸரெண யெய்யாபுதாயுதாங்ஸை
 ஸெ விஸுஸகிரியம் ஸுதா” ஐதி ||

||சஉ||

உதிஸ்ரீஹவடி ரோமஸுவிவாதெ ஸ்ரீஜீதாஹாவெடி
 டுஸரோபுதாயுதாய் ||

1. எதற்கு அதிகமாகச் சொல்லவேண்டும். இந்த உலகம் அறி
 வுள்ளதென்றும், அறிவில்லாததென்றும், உண்டானதென்றும்,
 உண்டாக்குகிற தென்றும், பெரிபது (ஸ்தூலம்) என்றும், சின்
 னது (ஸூட்சுமம்) என்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கிறது. என்
 னுடைய சக்திபைப் பதினாயிரம் பங்குகளாகப்பண்ணி, அவைக
 ளில் ஒரு பங்கைப் பதினாயிரம் பங்குகளாகப்பண்ணி, அவைகளில்
 ஒரு பங்காலே, எல்லா உலகத்திற்கு 2 ஸ்வரூபம் கிடைப்பதும்,
 அதின் இருப்பும், அவைகளின் வேலைகளும் என்னுடைய எண்
 ணத்தை மீறுதபடி அவைகளை என் வசப்படுத்திக்கொண்டு இருக்
 கிறேன். 3

[42]

1. முக்கியமான விபூதிகளைச் சொல்லி முடிததாய் விட்டது
 இந்த கலோகத்தாலே முக்கியமானதோ, முக்கியமில்லாததோ, எல்லா
 விபூதியும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

2. அழிவுள்ள வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபம் கிடைப்பதாவது-உண்
 டாவது. அழிவில்லாத வஸ்துக்களுக்கு அழிவில்லாமை. அதுவும் பக
 வானுடைய எண்ணத்தாலே தான் ஏற்படுகிறது. அந்த எண்ணத்துக்கு
 ஒருளாடும் மாறுதல் கிடையாது.

3. இப்படிப்பட்ட பகவான் தன்னை நினைப்பதற்கு வேண்டிய
 பல்வித ஒத்தாசைகளைச் செய்து கொடுத்து, என்னை எப்போது நினைக்
 கப்போகிறானென்று, பெரிய பணக்காரன் வீட்டில் மிகவும் ஏழையான
 வன் காற்றுகொண்டிருப்பவன்போல், மிகவும் இளப்பமான கம்முடைய
 உடம்புக்குள் வந்திருப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்து, காத்துக்
 கொண்டிருக்கிறான். இந்த ஸங்கதியை படித்தவர்களோ, படிக்காதவர்
 களோ பெரும்பாலும் துளிக்கட அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

புதிதான பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:
 பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருப்பும், வேலைகளும் அவனநீனமென்றும்—சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸங்கதிகளை அர்ஜுனன் பசுவானிடத்திலிருந்து கேட்டு, இது உண்மைதான், ஸந்தேஹமில்லைபென்று நம்பி, பசுவானை கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகளுடன் கண்ணால் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகி, சொல்லுகிறான்—

உடம்பே ஆத்மா என்று தப்பாக நினைத்து மயங்கினஎன்னை அனுக்கிரஹிக்கிறது என்கிற ஒரே பிரயோஜனத்திற்காகத் தான், 1 மிகுந்த தையயினாலே, மிகவும் ரஹஸ்யமான, (ஒருவனாலும் அறியமுடியாத) ஆத்மாவைப் பற்றின வார்த்தைகளை 2-வது அத்தியாயம் 11-வது சுலோகம் முதல் 6-வது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகம் வரையில் சொன்னீர். அதனால் எனக்கு இருந்த ஆத்மாவைப் பற்றின மயக்கங்கள் எல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாமல் போய் விட்டன.

[1]

சுவ—தயாவு.—

ஹவாவ்யொஹ ஹி ஹந்தாநாம் ஸூதொ விஜ்ஞாஸொ
யிபா க்ஷத்வ க்ஷிபத்ராக்ஷ ராஹாந்ஜிவி வாவ்யயு || 12 ||

தயா ஸவதீபூஹி டிஸதீவயுநொ க்ஷிபுதிரிகூ
நாம் ஸவெதுஷா ஹந்தாநாம் க்ஷத்வ வாராதீமொ ஹவா
வ்யயள-உதிதிபூதெயொ விஜ்ஞாஸொ யிபா ஸூதொ ஹி
க்ஷிபத்ராக்ஷ! தவாவ்யய-நித்யம் ஸவதுவெதநாநெதநவ
ஜ்ஞாஸொஷிக்ஷம் ஜ்ஞாநவொராகிஜ்ஞாணமாணமநெணஜ்ஞெவ
வாரதாக்ஷா வரூபாயாக்ஷம் விநிதநிவிதாஷிஸவதுபூ
திஷு தநெவ வுததயித்யுக்ஷித்யாஷுவரிநிதம் ராஹா
ந்ஜிவ ஸூதயு | ஹிஸஸொ வக்ஷுரோணடிஷுக்ஷாஷொ
தநாயு ||

|| 12 ||

அவ—அப்படி மயக்கம் தெளிந்தபோது—

உம்மிடத்தில் ஆத்ம விஷயங்களைக் கேட்டது போல, 7-வது அத்தியாயம் முதல் 10-வது அத்தியாயம் வரையில்—உம்மைத் தவிரஎல்லா உலகங்களும் பரபாத்மாவான உம்மால் உண்டாகி,

விஸ்தாரமாகக் கேட்டேன். 1 தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களை உடையவரே! எல்லா உலகமும் எப்பொழுதும் உம்முடைய உபயோகத்துக்காகவே இருக்கிறது. ஞானம், பலம் முதலான நல்ல குணங்களின் கூட்டங்களாலே நீர் தான் மிகவும் உயர்ந்தவர். எல்லா உலகத்தையும் தூக்குகிறீர். உம்மால் தான் எல்லா உலகமும் ஒரு ஸங்கதியை நினைப்பது, இமைக் கொட்டுவது முதலான எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறது. இது முதலான 2 எப்பொழுது மிருக்கிற அளவில்லாத உம்முடைய பெருமைகளையும் கேட்டேன். இவைகளைக் கேட்டேனே. [2]

வனவரெதடி யாழ்வு கவிராதாநம் வரவெஸூர |

ஐஷ்டாபிஷ்டி தெ ராபுவெஸூரம் வாஸுஷோதி ||

ஹெவரவெஸூர ! வனவரெதடித்யுபயுதம், யாழ்வு கவிராதாநம் ஸ்வீஷி | வாஸுஷோதி-சூழிதவாதிஷு ஜகயெ ! தவெஸூரம்-கூடிஸாயாரணம் ஸவத்யுஷு ப்ராஸி த்யுஷெ வாகுயித்யுஷெ ஸ்ஷெஷெ ஸம்ஹத்யுஷெ ஸ த்யுஷெ கஜாணமணாகாகுஷெ வர தரகெஷெ ஸகதெதர விஸஜாதீயகெஷெவஸிதம் ராபுவம் ஐஷ்டாபிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி ||

||௩||

(முன் பக்கத்தின் குறிப்பு.) 1. அர்ஜுனனுக்குச் சண்டையில் உத்ஸாஹத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக மாத்திரம் சொன்னதல்ல என்று கருத்து.

1. இதனால் தாமரைக்கண்ணோடு கூடிய அப்பிராகிருதமான திருமேனி கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் இருத்ததென்று தெளிவாய் காணப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது.

2. சுலோகத்தில் பெருமையை 'அவ்யயம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு "குறைவில்லாத" என்று பொருள். காலத்தினாலும், விஷயத்தினாலும், கணக்காலும், உயர்த்தியாலும் அத்தப்பெருமைக்கு அளவில்லை. அதாவது—பகவானுடைய பெருமை எப்போதுமிருக்கிறது. அறிவு, அழகு, ஸொத்து முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் பெருமையுள் ளவன். இத்தனை விஷயங்களில்தான் பெருமையிருக்கிறதென்று விஷயங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பெருமைக்கு அளவில்லை—என்று கருத்து.

எல்லா லோகத்துக்கும் பெரிய ராஜாவே ! உம்மைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னீரோ, அது ஸரிதான் என்று எனக்கு உறுதியாய்த் தோன்றுகிறது. தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் குற்றத்தை லக்ஷியம் பண்ணாமல், அளவில்லாமல் பிரீதி பண்ணுகிறவரே ! கீழ்ச் சொன்ன உமக்கு மாத்திரமுள்ள எல்லா ஸங்கதிகளுடன் கூடிய உம்முடைய உடம்பைப் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளையும் 1 உடம்பால் நீர்நடத்திக்காட்டவேணும்—என்று ஆசைப்

1. உதாரணம்—பத்தயக்குதிரையில் ஏறி ஆச்சரியமாய் ஸவாரி பண்ணுவேன் என்று ராமன் என்பவனோடு கிருஷ்ணன் என்பவன் சொன்னால், ராமன்—அப்படி நீங்கள் ஸவாரி பண்ணுவதைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கிறது; அப்படிப் பண்ணிக் காண்பிக்கவேணும் என்று—கிருஷ்ணனிடம் சொல்லுவதுபோல இருக்கிறது இங்கே அர்ஜுனன் கேட்பது.

2. இவைகளை உடம்பால் காட்டுவதாவது—உடம்பைப்பார்க்கும்போது தோன்றுகிற குணங்கள், உடம்பினுடைய இருப்பு, செய்யும் வேலைகள் இவைகளால் கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகள் பகவானுக்கு இருக்கின்றன என்று தோன்றப் பண்ணுகை. (1) உடம்பைக் காட்டினமாத் திரத்தினாலேயே கெட்ட எண்ணத்தைப் போக்கி கல்லையேலையை செய்யும் படி செய்கை. (2) பகவான் தன் திருமேனியைக் காண்பித்த மாத் திரத்தால், ஸத்வகுணத்தை வளர்த்து, அதற்குத் தகுத்தவேலைகளைச் செய்விப்பது. (3) தன் தொப்புளிலிருந்து பிரும்மாவையும், முகம்முதலான அவயவங்களிலிருந்து பிராமணன் முதலான ஜாதிகளையும் உண்டுபண்ணுவதைக் காட்டுவது. (4) அழிப்பதை—சண்டைக்கு வந்திருக்கும் சிலராஜாக்களிடையில் போட்டுக் கடிப்பதாகக் காண்பிப்பது. (5) துக்குகிறதை—தன் திருமேனியில் ஒரு மூலையில் எல்லா உலகமூலிருப்பதாகக் காண்பிப்பது. (6) உயர்ந்த கல்ல குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதை ராமன் முதலான அவதாரங்களில் வீரதையைக் காணாதபோது அழுதது முதலான வேலைகளால் குணங்களை மறைத்தது போலில்லாமல் குணங்களை உணர்ப்பது காட்டுகை. (7) பிரும்மா முதலான எல்லா லோகங்களும் தன் திருமேனியில் ஒரு மூலையில் அடங்கி இருப்பதாகக் காட்டுவதாலே, தான் எல்லா லோகக் காட்டிலும் எல்லா விதத்தாலும் மிகவும் உயர்ந்தவனென்று தோன்றப் பண்ணுவது. (8) இது கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றையும் (ஏழையும்) சேர்த்துச் சொன்னது. அல்லது அவைகளால் ஏற்பட்டது, அல்லது லோகத்திலுள்ள “பாமேசுவர, புருஷோத்தம” என்னிடம் சொற்களின் கருத்தாகவுமாம்.

படுகிறேன். ஸங்கதிகளாவன:—(1) எல்லா லோகத்தையும் அடக்கி ஆளுவது; (2) காப்பாற்றுவது; (3) உண்டுபண்ணுவது; (4) அழிப்பது; (5) தூக்குவது; (6) உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியிருப்பது; (7) எல்லார்க்கு காட்டிலும் எல்லாவிதத்தாலும் மிகவும் உயர்ந்தவராக இருப்பது; (8) இந்த எல்லா ஸங்கதிகளாலும் பிரம்மா முதலான எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாக இருப்பது 1. [3]

3. நயஸெ யதி க்ஷயத்ஸு 3யா ட்யஷ்டாபிதி ப்ரமொ |

யொமெஸூர தகொ ரெ கூம் டுஸாயா த்நரீவ்யயு || 14.

தக்ஷ-ஸவ-ஸ்ய ப்ர ஷ்ட, ஸவ-ஸ்ய ப்ரஸாவித்ய, ஸவ-ஸ்யாயாஸஹிதம் ஸப்ய-ஹிவம் 3யா ட்யஷ்டாம் ஸக்யபிதி யதி 3நயஸெ | தகொ யொமெஸூர ! யொமெ- ஜோநாபிக லோணமாணயொமெ, “வஸ்ய ரெ யொமெரெஸூர”பிதி ஹிவ க்ஷயதெ | ஸப்ய-கிரித்யஸ்ய கஸ்யாப்யஸஹாவிகாநாம் ஜோந வமெஸ்யயுலீய-ஸக்யதெஜஸாம் தியெ ! “சூதாநம்-கூர்ஸீவ்யம் ரெ டுஸாய | ஸவ்யபிதி க்ரீயாவிஸெஷணயு, கூரம் ஸகலம் ரெ டுஸாயெத்யயு || [14]

2. ஹே பிரபோ ! உம்மைத் தவிர மற்றொருவருக்கு வரலாமோ என்று நினைக்கவும் முடியாத—ஞானம், பலம் முதலான மிகவுமுபரந்த-நல்ல குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவரே ! மேல் சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளுடன் கூடிய தேவரீருடைய திருமேனியை என்னால் பார்க்கமுடியுமென்று தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் பட்டால், அதைத் தேவரீருடைய ஸங்கதிகளில் துணிக்கடவிடாமல் காண்பிக்கவேணும். [4]

1. இந்த மூன்று சலோகங்களாலே மூன்று “ஸங்கதிகள்” காட்டப்படுகின்றன—(1) பகவான் செய்த உபகாரத்தை அறித்தது. (2) அவன் சொன்ன வார்த்தையை கம்பினது. (3) அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாக இருத்தது—என்று.

2. இந்தச் சொல்லாலே பகவான் ஒன்றை எண்ணினால், அதை அவன் கட்டாயம் செய்து முடிப்பென்று காட்டப்படுகிறது.

கவ- வரலம் கொண்டு வருவதில்லை. உமறு- மதுரை
சென்ற பாலே-ந் பூயிடுகொ ள்வாருவாவ-

ஸ்ரீஹழவாநமவாஹ__

பெரிய தென்வாழ்ந்தவாணி முதலெழுத்து ஸஹஸ்ரம் |
நாநாவியாதி கிவ்யாதி நாநாடண்பாக்யதீதி உ || ॥ ௧ ॥

வசுடு தெ கலகட்டாறுயானி ரடுவாணி | கடிய சதஸ்ஸ
ஹஸ ஸஸ் நாநாவியாமி-நாநாக்ஷராணி, நிவ்யாமி-கபூ
க்ஷதாமி, நாநாவண்காக்ஷதீதி-ஸாதுக்ஷஷ்டாமிநாநாவண்க
மிநாநாகாராணி வசுடு ||

அவ—இந்தமாதிரி மிகுந்த ஆசையுடன், ஸந்தோஷத்தினால் தொண்டை தழுதழுத்து, அர்ஜுனன் வணங்கிக்கேட்டுக்கொள்ள பகவான் சொல்லுகிறார்—

எல்லா உலகங்களுக்குமிருப்பிடமான என்னுடைய உருவங்
களைப்பார். பிரகிருதியினால் செய்யப்படாத-அநேக விதங்களான-
வெளுப்பு கருப்பு முதலான பல வர்ணங்களோடு கூடிய-அநேக
காலங்களில் தேவதையாகவும், மனிதனாகவும், மிருகங்களாகவும்
நான் செய்த-அவதார ரூபங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்
கணக்காகவும் காண்பிக்கிறேன். பார். [5]

வசுதாதித்யாநீடுவநு ராஜ்யநதீடுகள் திராமலயா |
வஹுநதீடுவநு வநுவநாணி வசுதாநுயநாணி ஊரநத |

கெடுகவழித் திவெ வயு குறிஞ்சாந் திராசு, வவந்
 தவந், நாயுநெகாசு; கவநெகாசு, திராசு
 நெகாசுநவநாசு | நாயுநாயுநாயு | நவந
 தி நாயுநாயுநாயு நாயுநாயுநாயு நாயுந
 வந் திராசுநவநாயுநாயு நவநாயுநாயு
 நாயுநவநாயு நாயுநவநாயு நவநாயுநாயு
 நாயுநாயுநாயு நாயுநாயுநாயு நாயுநாயுநாயு

நான் என்னுடைய இந்த உடம்பின் ஒரு மூலையில் எல்லா உலகங்களையும் காண்பிக்கப் போகிறேன். அவைகளை இப்போ திருக்கிற உன் கண்ணால் பார்க்கமுடியாது. இந்தக் கண்ணுக்கு அவ்வளவு சக்தி கிடையாது. அதற்கு இன்ன ஜாதியைத்தான் பார்க்கலாம் என்று கட்டுப்பாடும், பார்க்கக்கூடியவைகளிலும் இவ்வளவைத்தான் பார்க்கலாம் என்று கணக்கும் உண்டு. இப்போது நான் காண்பிக்கப்போகிற உடம்போ கணக்கில்லாத எல்லா உலகங்களிடமும் கூடியிருக்கிறது. உலகத்திலிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுமாதிரியாயிருக்கிறது. அதற்காக, என்னைப் பார்க்கத் தகுந்ததாயும், சுத்த ஸத்வம் என்கிற திரவியத்தினால் செய்யப்பட்டதுமான கண்ணைக் கொடுக்கிறேன். அதனால் எனக்கு மாத்திரமுள்ள எல்லா குணங்களையும், எல்லாவுலகங்களையும் நான் ஆளுவதையும் பார். [8]

ஸஞ்ஜயஉவாச—

வணவஃஸூ ததொ ராஜநு தீமாயொமெஸுரொ ஹரிஃ ।

ஃஸுபுராரோஸ வாஸுபுராய வரஃ ருசிவரெஸுரஸு ॥௯॥

வணவஃஸூ ஸாரஸ்யுதவஸ்திகி வாயுபிரதானஜொ தீமாயொமெஸுரொ ஹரிஃ—தீமாயுபுபொமாதீஸுரஃ வ ரஸு ஹமந்தொ தாராயணஃ, வரஃரெஸுரஃ—ஸூரஸாயா ரணம் ருசிவம் வாயுபுராய—விதுஷ்டஸஃ வ்யூயாயாஃ வு ராய ஃஸுபுராரோஸ, ததிலியலிவிதுகிவிஜமபாருயம் வி ஸுஸு ப்ரஸாவிக்ரு வ ருசிவஸு ॥ ௯ ॥

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

இந்தமாதிரி சொல்லி, வண்டியோட்டிக்கொண்டிருந்த— அர்ஜுனனுக்கு அம்மான் பிள்ளையான்—கிருஷ்ணன் உருவமான— எல்லா ஆச்சரியங்களையும் நடத்தக்கூடியவனான—பாபிரும்மமான நாராயணன் மிகவும் உயர்ந்த ஈசுவரன் என்று காட்டக் கூடிய தும், தனக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதுமான ஒரு உடம்பைத் தன் அத்தை பிள்ளையான் அர்ஜுனனுக்குக் காண்பித்தான், அந்த

உடம்பில் அநேகவிதமான ஆச்சரியமான எல்லா உலகங்கள் இருக்கின்றன. அது எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறது. [9]

சுவ—தெவழிபாடி—

சுருதிக்ருத நயநினைக்காது தடிமனாய் நடு |

சுநெகழி வுறாணாணம் ஹி ஹாநெகொஹி சாயய்யு || ||கம்||

திருமொழி நாயனார் திருமுறைவந்தம் |

ஸவ-காஸ்ய-பு-தீயம் ஷேவ-கே-ந-நாம் விஸ்வ-தொ-கி-வ-ஸு || [கக]

செவ்வெழுந்தரநாடு சுந்தரம்-காவசுயவதி-கிஷினுஜம்
 ஞானசுயதயா செவ்வுகாவசுயவரிஷ்டாநகரம்-விஸ்வதொழில்-
 விஸ்வஜிதி-கிஷினுஜம் | ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரபாகரநாமாஸ்து
 யாயநம: ||

அவ-அந்த உருவம் சொல்லப்போகிற மாதிரி இருக்கிறது-

அதின் பளபளப்பைச் சொல்லி முடியாது. மிகவும் அளவில்லாத ஆச்சரியமானதாயிருக்கிறது. மூன்று காலத்திலுமிருக்கிற எல்லா உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகையால், அது இடத்தாலும், காலத்தாலும், அளவிடத் தகுந்ததன்று. அந்த உடம்புக்கு எல்லா திக்குகளிலும் முகங்கள் இருக்கின்றன. முகங்கள்தோறும் கண்கள், அதற்குத்தகுந்த உயர்ந்த வஸ்திரங்கள், சந்தனம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்கள், மாலைகள், நகைகள், ஆபுதங்கள் இவைகளோடுகூடியிருக்கிறது அந்த உடம்பு. [10,11]

கவ.— தாமெய் ஷெயஸநிதிஷ்டம் ஷோதரிநதாம்
விபரிநஷி—

ஐஐஐ ஸ்கூல்-ஸ்கூல்ஸ் ஸ்டூடென்ட்ஸ் அசோசியேஷன்-2019

யதி ஹாஸபுஸ் ஸா ஸா ஹாஸஸஸா சிஹாதுநம் || ௧௨ ||

தெஜஸ்வரவரிதிதகூடா-நாடி-திடிடி | சுஷ்யதெஜஸ்வரவரிதிதகூடா-நாடி-திடிடி |

ஆவ—பளபளப்பு என்பதை விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்—

ஆயிரம் குரியன்கள் ஒரேகாலத்தில் ஆகாசத்தில் கிளம்பினால், அவைகளின் மூளப்பைப்பு எப்படி இருக்குமோ, அப்படி

இருக்கிறது. இதுவும் ஒரு வார்த்தைக்குச் சொன்னதே யொழிய, அதின் பளபளப்புக்கு அளவில்லை. [12]

தடுகுதலும் ஜமதூஷம் ப்ருவிஹதூமெகயா |

சுவஸ்யுஷேவஷேவஸ்யு ஸரீரே வண்ணவஸூடா || கரு ||

தடு—சுநனாபாசீவிஸூரே சுநனவாஹுடிர வதூ நெ
டுகு சுவரிதிததெஜெஸு சுவரிதிததிலுயாயொவெதெ
ஜெஸாலிதாவரிதிததிலுஹுஷெணெ ஷிலுஜாஸூராயரெ ஷி
யுமநாநுனெவெநெ சுநனாஸூயபூசியெ ஷேவஷேவஸ்யு ஷிவெ
ஸரீரே, சுநெகயா ப்ருவிஹதூ—ஹ ஹாஹிவிபவிதிருஷே
வதியபூஷுநுஷுஸூவராஹிவாஹுதூவமபூயிவருணரிசுஷு
மபூவாதாஹாதவிதலஸுதலாஹிவாமஸூநவொமூமொ
மொவகாரணெஷேஹிஹுபூசுதிவாருஷாதகம் சுதூஷம் ஜ
மக—:சுஹம் ஸவபூஸ்யு ப்ருவவொ சிதஸூவபம் ப்ருவதபுதெ,
ஹன தெ சுயயிஷூரி விஹுதீராதநஸூமாஹி, சுஹரிதா
மூபாகெஸ ஸவபூஷுதாஸபஸூதி, ஸூதிதூநாசீஹிவி
ஹு”ரிதூஹிநா “ந ததிலி விநா யதூநபாஹுதிதம் வ
ராஹஸூ | விஷுஹூஹிஷு சுதூஷெகாஹெந விரெதா ஜம
தி”தருநெந உதிதபு | வனகஸூபு - வனகஷேஸஸூபு.வா
ணவொ ஹமதூ வூஷுஸூதபூபூநாநுமாணஹிவருகூபூ
வஸூசு || கரு ||

எல்லையில்லாத நீளமும் அகலமுமுடையதும், கணக்கில்லாத
திருக்கைகள், முகங்கள், கண்கள், வயிறுகள் இவைகளை உடை
யதும், அளவில்லாத பளபளப்புள்ளதும், கணக்கில்லாத உயர்ந்த
ஆபுதங்களைஹு கூடியதும், தனக்குத்தகுந்த கணக்கில்லாத
உயர்ந்த நகைகள், மாலைகள், வஸ்திரங்கள், சந்தனம் முதலான
வாஸனைத்திரவியங்கள் இவைகளுள்ளதும், அளவில்லாத ஆச்ச
ரியமாய் மிருக்கிற பகவானுடைய மிகவு முயர்ந்த அந்தத் திருமே
னியிலே பிறும்மா முதலான—அநேகவிதமாயும் ஆச்சரியமுமான—
தேவன், மனிகள், மாடுமுதலானது, மரம்முதலானது—என்று

பிரிவுள்ள அநுபவிக்கிற ஜீவன்கள், பிறுதியி, அந்நிகழும், ஸுப
ரக்கம், பாதாளம், அதலம், விதலம், ஸுதலம் முதலான அநுப
வத்துக்கு ஏற்பட்ட இடங்கள், அநுபவிக்கத்தகுந்த உஸ்தைக்கள்,
அனுபவத்துக்கு உதவிகள்—இந்தமாதிரி பிரிவுள்ள பிரகிருதி,
ஜீவன்கள் இரண்டும் கலந்த எல்லா லோகங்களையும் 10-வது
அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி ஒரு மூலையிலே பிரிப்பதாக பகவா
னுடைய அனுக்கிரஹத்தாலே அவரைப் பார்க்குப்படியான
உயர்ந்த கண்ணை அடைந்த அர்ஜுன் பார்த்தான் [13]

ததஸு விஸயாவிலஷ்டா ஹுஷ்ட ரொரோ யமஜப: |

புணரீ ஸிரஸா டெவம் க்யூசாஜ்ஜிரஹாஷத || ||கச||

ததொ யமஜயொ சிஹாஸ்யபுஸ்யு க்யூசுஸ்யு ஜ:க:
ஸுபெஹெகெஹெஸொநாஸ்யமநகம் க்யூசுஸ்யு புவதபி
தாரம் ஹாஸ்யபுதகிராநஹஜ்ஜிராநாஹிகயூரணமணமணம் டெவம்
ஹுஷ்டா விஸயாவிலஷ்டா ஹுஷ்ட ரொரோ: ஸிரஸா டெவஸு
ணரீ க்யூசாஜ்ஜிரஹாஷத || ||கச||

பிறகு அர்ஜுனன் மிகவும் ஆச்சரியமான எல்லா உலகங்களை
யும் தன்னுடைய திருமேனியின் ஒருமூலையிலே வைத்துக்கொண்
டும், எல்லா உலகங்களையும் நடத்திக் கொண்டும், மிகவும் ஆச்சரி
யமான—கணக்கில்லாத—ஞானம் முதலான நல்ல குணங்களை கூட்
டங் கூட்டமாய் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிற
பகவானைப்பார்த்து, திகைத்து, மயிர்க்கூச்சல் அரைந்து, கீழே
விழ்ந்து, ஸேவித்து, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு சொல்லுகிறான்.

சுஜபூநஉவா:—

வஸ்யாபி டெவாஸ்யவ டெவ டெஹெ ஸவபூஸ்யுர

மநதவிஸெஷஸுஷாநு | ஸ்ஹாணரீஸம் சுஜிஸாஸநஸ்யு

பீஷீஸஸவபூநாநாஸாஸா ஹிஷாநு || ||கரு||

டெவ சுவ டெஹெ ஸவபூநு டெவாநு வஸ்யாபி | தயா
ஸவபூநு ப்ராணிவிஸெஷாணாம் ஸம்வாநு | தயா ஸ்ஹாணம்
உகமபூவரீணாய்வதீஸு | தயேஸா: சுஜோவாஸஸம் சுஜா

வநெ ஸ்ரஹணி ஸ்ரீதரீஸ்ய-சுநகௌவஸ்யித்ய | சுயா டெவ
 வநிபுஸ்யுமொநு ஸவபுநுஷீநு உரமாமு வாவுகிதகூக
 ஶீநு ஶீவநு ||

ஏ பிரபுவே! உம்முடைய திருமேனியில் எல்லா தேவர்களை
 யும், கூட்டம் கூட்டமாய் எல்லாப் பிராணிகளையும், பதினான்கு
 லோகங்கள் அடங்கியபெரும்மாண்டத்துக்குத்தலைவனான நான்முத
 ளையும், அந்தப்பெரும்மாவின் இஷ்டப்படிநடக்கிற சிவனையும், தேவ
 ருஷி முதலான எல்லா ருஷிகளையும், வாஸுகி தசகூகன் முத
 லான ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற பாம்புகளையும் பார்க்கிறேன்.

சுநகௌவாஹபுராவதீ நெத்ரு வஸ்யாதி க்ஷாஃ ஸவபு
 நொதநனூபுவ்ய | நானம் ந ரியும் ந வுநஸூவா
 ஶிம் வஸ்யாதி விஸௌஸூர விஸூரபுவ ||

சுநகௌவாஹபுராவதீ நெத்ரு சுநனூபுவம் க்ஷாஃ
 ஸவபுதம் வஸ்யாதி | விஸௌஸூர-விஸூஸூரியனம் | விஸூரபு
 வ-விஸூரரீர! யதஸூரிநகம், சுதஸூவ நானம் நரியும் ந
 வுநஸூவாஷிம் வ வஸ்யாதி ||

கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களும், எத்த
 னையோ உள்ளவரும், எல்லையில்லாத திருமேனி உள்ளவருமான
 உம்மை எங்கும் பார்க்கிறேன். எல்லா லோகத்தையும் அடக்கி
 ஆளுகிறவரே! எல்லா உலகத்தையும் உடம்பாக உடையவரே!
 உமக்கு அளவில்லாதபடியாலே, உமக்குஇதுமுதல் என்றும், இது
 நடுவு என்றும், இது முடிவு என்றும் தெரியவில்லை. இவைகள்
 இருந்தால், நீர் கொடுத்த கண்ணால் பார்க்கமுடியும். [16]

கிரீடிநம் மஶிநம் வகிருணம் வ செஜோராஸிம் ஸவபு
 நொ ஶீவநித்ய | வஸ்யாதி க்ஷா ஶுமிபுரீகூம் ஸரிஜா
 ஶீவநனூகூஷ்யுகிபுரெய்ய ||

செஜோராஸிம் ஸவபுநொ ஶீவநித்ய ஸரிஜா ஶுமிபுரீ
 கூம் ஶீவநனூகூஷ்யுகிபுரெய்யம் க்ஷா கிரீடிநம் மஶிநம்
 வகிருணம் வ வஸ்யாதி ||

உம் தவனா--தெஜீவராவிலாவந வாசியுட்கு ஸுக்ஷியந தெ
ஜலா விஸுதிஉம் தவனாக்காம் பஸுநாதி - வஸவஹகுத்ம் ஸ
வடவ்யு ஸ வடாரம் ஸவடஸ்யாயாரஹகுத்ம் ஸவடஸ்யு ப்ர
ஸாஸிதாரம் ஸவடஸ்யு ஸஹதாரம் ஜோநாடிவாரிநிக
மாணஸாஸாராதிப்யாநாரஹதிக் வஸவஹ குதிகிவ்யுபெஹம்
காாம் யயொவபெஹம் ஸாக்ஷாந்ரொஜீத்யுட்கம் | வஸக
வ்யிந்ர டி.யு.பெஹம் சுநெகொஹாராதிஹம் கயட்கு? உஸகிவவ
ப்யுதெ - வஸகஸாந்ரொப்யுபெஹாடி நஹவாரிநாணாடிப்யுபெஹ
உதா யயொபெஹாடிபெஹாடி, சுயஸு யயொபெஹாடிபெஹாடிவாடி
தெஹெகூவ்யிநுஹெ தெஹுபபிபிவ ந விரொயம் ||கச||

நீர் முதலும், நடுவும், முடிவுமில்லாதவர். அளவில்லாமல்
உயர்ந்தஅறிவு, பலம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடம்.
உம்முடைய கைகள் முதலான அவயவங்களுக்குக் கணக்கில்லை.
உம்முடைய கண்கள் சந்திரன்போல வணங்குகிறவர்களுக்கு
குளிர்ந்தும், வணங்காதவர்களுக்கு ஸூரியன்போல கடுமையாக
வுமிருக்கின்றன. உம்முடைய முகங்கள் ஜ்வலித்துக்கொண்டிரு
க்கிற பிரளயகாலாக்கினிபோல் உலகத்தை அழிக்கும்போலிரு
க்கின்றன. எல்லா உலகத்தையும் அவமானப்படுத்துமாப்படியான
ஸாமர்த்தியத்தாலே, உலகத்தைக் கொளுத்துகிறீர்போலிருக்கி
றது. இப்படி உம்மைப் பார்க்கிறேன். கீழே எந்தஸங்கதிகளை
ப்பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேனோ, அந்தஸங்கதிகளை
எல்லாம் நீர் சொன்னபடியே சண்ணால் பார்க்கிறேன். அதாவது-
எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுபவரும், தூக்குகிறவரும்,
அடக்கியானுகிறவரும், அழிக்கிறவரும், அறிவு முதலான கணக்கி
ல்லாத- அளவில்லாத குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்றவரு
மான உம்மைப்பார்க்கிறேன். ஒரு உடம்பிலே அநேக வயிறு முத
லானவைகள் என்னமாக இருக்கும் என்றால்-எல்லையில்லாமல்பெரி
தான ஒரே இடப்புவிருந்து அநேக வயிறுகள் மேலே கிளைத்து
இருக்கின்றன, கீழேயும் அநேக கால்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொ
ரு முகத்துக்கும் இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன. [13]

நடுங்குகின்றன. அதாவது—இந்தச் சண்டையைப் பார்க்கிறதற்காக பிறும்மாமுதலான தேவர்களும், அஸுரர்களும், பிதருக்களும், வித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும் எல்லாரும்வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில்சிலர் உட்பிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள். சிலர்த் தேவமுள்ளவர்கள். சிலர் இரண்டுமில்லாதவர்கள். இப்படிமுன்றுவிதமான இந்த எல்லாரும்நடுங்குகிறார்கள். உம்முடைய எண்ணத்தை அளவிடமுடியாது. பகவான் அர்ஜுனுக்குத்தன்னுடைய பெருமையைக் காட்டுவதற்காக கீழ்ச்சொன்ன பிறும்மாமுதலான எல்லாருக்கும் உயர்ந்த கண்ணை அவனுக்குக்கொடுத்ததுபோல் கொடுத்துஇருக்கிறார். மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை—என்று அவர்கள் பார்த்ததாகச்சொல்லாத்தினாலே ஏற்படுகிறது. ஸூர்யனுக்குமட்டும் வியாஸருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே இந்தரூபம் முதலானது தோன்றிற்று. பிறும்மாமுதலானவர்களுக்கு இந்த உயர்ந்த கண்ணைக்கொடுத்தார். ஏனென்றால் அவர்களும் நடுங்குவது முதலானதை அர்ஜுனன் பார்ப்பதற்காக.

[20]

சுரீ ஹி க்ஷா ஸுரஸூர விராணி கெலிதீதாஃ ப்ராஜு
யொ மூணணி | ஸுலீதூகா சிஹவி ட்விபிஸூரஃ ஸூவ
னி க்ஷாஃ ஸூகிஹி வுஷூரஹி || ||உக||

சுரீஸுரஸூரஃ உதுஷூஸூர விராபுரயபிவநொக்ய
ஹுஷூசிஹஸூதீவம் விராணி | கெவெஷுவ கெலிதீதூம
சிதூதூதம் உ சிவாகாரபொக்ய ஹீதாஃ ப்ராஜுயயி ஸூ
ஜூநாநாமூணம் ஸூகிரபிவாணி வாகூரஹி மூணணி-உ
துரபணி | சுவரொ சிஹவி ட்விபிஸூரஃ ஸூவரவரத
சுபாயாதூவிஹி ஸுலீதூகா வுஷூரஹி வுஷூநாஹி
வாஹி || ஸூகிஹி ஸூவணி || ||உக||

உயர்ந்தவர்களான இந்த தேவக்கூட்டங்கள் எல்லாவகங்களையும் தூக்குகிற இந்தத் திருமனையை ஸேவித்து, மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் உமதுகிட்ட வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் சிலர் பயந்து கைகளைக் கப்பிக்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தெரிந்த

வரையில் ஸ்தோத்திரம் டண்ணுகிறார்கள். உலகத்தில் உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், இளப்பமான உஸ்துக்களையும் உள்ளபடி கண்டு பிடித்த பிருகுமுதலான சில பெரியருஷிகளின் கூட்டங்களும், ஸங்கர்முதலான ஸித்தர்கள் கூட்டங்களும் 1 கேஷமமுண்டாக வேணுமென்று சொல்லி, பிறகு பகவா னுக்குத் தகுந்தபடி அதிகமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். [21]

ரூ ஞாநித்யா வவ வோ யெ வ ஸாய்யா விஸுஸுஸி
நெள ரீரூகஸுஸாஷ்வபாஸு | மநுவாயக்ஷாஸுராவில
ஸஜா வீக்ஷணை க்யா விலிதாஸெவ வவெபு || ௨௨ ||

உளவுவாஃவிதரஃ, “உளவுவாமா ஹி விதரஃ” இதி
புரூகெஃ | வஸுதெ வவெபு விஸுயரோவஹாஸு வீக்ஷணை ||

வஸுக்கள் முதலான 2 எல்லோரும் உம்மைப்பார்த்து,
நிகைத்து, உம்மையே பார்க்கிறார்கள். [22]

ரூவம் ஷமதே வஹுவகூநெனூ ஷாவாவஹா
வஹுவாஹுரூவாடி | வஹுரூபாரம் வஹுடி
ஷ்ராகாரஹம் ஷுஷ்டா கொகாஃ ப்ருவ்யுயிதாஸுயசஹ ||

வஹீஷ்டிஷ்டாவிநிஷ்டணாகாரம் கொகாஃ வடு
வெபாநாஃ ப்ருதிசுபுரூகாநாகுபுபுஸுஸுவிபாஸுயசு
வ ஷஹம் வ தவெபுஷ்டுரூம் ரூவம் ஷுஷ்டா, சுதீவ ப்ருயிதா
ஹாரிஃ || || ௨௩ ||

சண்டையைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருக்கிற—கீழே சொல்லப்
பட்ட மூன்று விதமான எல்லாரும், நானும், உம்முடைய முகத்தி

1. வேலைக்காரன் யஜமானனைக் கண்டவுடன் சொல்ல வேண்டிய சொல்.

2. எல்லோரும்—ருத்திரர்கள், ஆதித்தியர்கள், வஸுக்கள், ஸுரத்
தியர்கள், விசுவேதேவர்கள், அசுவினீ தேவதைகள், மருத்துக்கள்,
பிதுருக்கள், கத்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், விரித்தர்கள்—என்று.

தும், இந்திரியங்களும் வியாகுலங்களா (அலங்கி) யிருக்கின்றன. கண்ணால் பார்த்தாலும் பயமாயிருக்கிறது. பார்க்காதபோதிலும் பயமாயிருக்கிறது. [24]

ஐம்ஷ்டாசுராநாநி வ தெ ஸ்வாநி க்ஷுபெஷ்வகாநாந
அஸநிஹாநி | ஷிஸாந ஜாநெந மநெ வஸீடி ப்ரு
வீடி ஷெவெஸ ஜஹ்வாலா || [24]

புமாணகாநாநவதூஷஸம்ஹாரெ ப்ருவ்யதாநி சுதி
வொராணி தவ ஸ்வாநி க்ஷுபா ஷிஸாந ஜாநெந | ஸ்வம்
வ மநெ | ஜமதாந் திவஸ, ஷெவெஸ-ஸஹாஜீநாஜீஸாரா
ணாஜிவ பரஜிஷெஸாந | ஜம் ப்ருதி ப்ருவெநா ஸ்வயயா
சஹம் ப்ருக்யதி மதொ ஸ்வாநி, தயா சுவி-த்யய-பு-உரு ||

பிரளயகாலத்தில் பிறும்மலோகம்முதல் எல்லா உலகங்களையும் துலைப்பதற்காக ஒரு நெருப்பு கிளம்புகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோல எல்லா உலகங்களையும் துலைப்பதற்காக க்கிளம்பியவைகள் போல் இருக்கின்றன உம்முடைய முகங்கள். இவைகளைப்பார்த்த யாரும் நடு நடுங்குகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட முகங்களைப்பார்த்து, எனக்குக்கிழக்கு மேற்குத் தெரியவில்லை. ஸந்தோஷமில்லை. எல்லா உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமானவரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாக்களான பிருமமாமுதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்த ராஜாவே! என் விஷயத்தில் தயவுபண்ணவேணும், என்னை முன்போல் ஆகும்படி பண்ணவேணும். அதாவது—ஸந்தோஷமாகத் தெரியத்துடன் உம்மிடத்தில் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது அவை எல்லாம் போய்விட்டது. இதேமாதிரி அரை நாழிகை இருந்தால் செத்துப்போய் விடுவேன். இதைப்போக்கி, முன்போல் பண்ணவேணும். [25]

சுவ—ஊம் ஸவ-ஸுஷு ஜமதஃ ஸ்லாயதஸிதி ப்ருவ்யதிக்ஷம்
ஐஸ-ப்யஷு, வாய-ஸாரயீ ராஜெஷ்வகாநாநவஸிதாநாந
யாத-ஸாஸ்டிரணாந் யொயிஷ்ரெஷ்வநாநவஸிதாநாந வா
ஸாநாநாநாநாந ஸம்ஹாரெண ஹிஹாநாநவதாரணம் ஸ்ரீநீ
ஷிதம் ஷெவெநெவ சுரிஷ்யஜாணம் வாய-ப்ய ஐஸ-ப்யாஸாஸ |

வய வாமெட்டா ஹவதத் ஸ்ரஷ்டுக்ஷாழிகம் ஸவெட்டெய்யபுடம்
ஸாக்ஷாதுக்ஷு, தவ்ஸெனவ ஹவதத் ஸவட்டாத் தி யாத் துரா
ஷ்டாஜீநாபிவஸம்ஹாரநிநாபததிவி தத் ஸ்வாடிதெஸ்யந நி
வெந வக்ஷுஷா வஸுந் திவ்ஸெய்யவா—

சுதீ ஸ்வெ-ய் யு-சர-ஆ-ஸ்ய வ-த்ராஸ்துவெ-ஸ்வெ-
வா-வதிவாகஸ-வெ-ஹை : லீ-ஷெ-ஜெ-பா-ணஸூ-தி-த-வ-த்
ஸூ-பா-அ-ஸொ-ஸ-வ-நா-ஸூ-தீ-யெ-பா-ய-யெ-பா-ய-கி-வெ-ஹை :

வகுநாணி தெ காராணா விசுணி ஓண்டாசுராடாமி உயா
நகாமி । கெவிசிவமுநா ஓசநாநாநாஷா ஸாண்டிமுநா
உருணி-கெதாநா-கோகெஷா ॥ ॥ ௨௭ ॥

[illegible]

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி எல்லா உலகங்களின் இருப்பும், அதின் வேலைகளும், தன் அதீதமென்று பகவான் அர்ஜுனனுக்குக் காண்பித்தான். துரியோதகன் முதலானவர்களும், தரும புத்திரர் கசுபியில் சேர்ந்த சிலப்போர்களும் ராஜஉருவமே யொழிய, அஸுரர்கள். அவர்களைக் கொன்று பூமியின் சுமைபைப் போக்குவதற்காகப் பகவான் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தான். தன்னுடைய அந்த இஷ்டத்தைத்தானே செய்யப் போகிறதாகவும் அர்ஜுனனுக்குக் காண்பித்தான். அந்த அர்ஜுனனும் பகவான் எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுகிறது முதலான எல்லா ஆளுகையைக் கண்ணாலே பார்த்து, விளக்கு வெட்டிப் பூச்சிகள் விளக்கில் வந்து விழுந்து சாவதுபோல், அந்த பகவானுடைய வாயில் துரியோதகன் முதலானவர்கள் ஓட்டமாய் ஓடி வந்து விழுந்த

சாவுதை, வரப்போகிறதாக இருந்தாலும், பகவான் அறுக்கிறதற்
தாலே கிடைத்த திவ்வியக் கண்ணுலையார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

இந்தத் துரியோதனமுதலான திருதராவட்டியாளுடைய எல்
லாப்பின்னாகளும், பீஷ்டமும், துரோணநாடு, காணனும், இன்னு
ம் அவன்களிடையில் சேர்ந்த எல்லா ராஜாக்களுடைய கூட்டங்களோ
டேயும், நம்முடைய களையில் இருக்கும் சிலப்பர்களோடேயும்
மிஞ்சாத வேதமாய், தெத்துப்பல்லுகளைப் பார்க்கச் செய்தே நடுக்க
த்தை உண்டுபண்ணுகிறவைகளான உம்முடைய வாய்களில் சா
வதற்காக நுழைகிறார்கள். அவர்களில் சிலப்பர்களின் மண்டைக
ள் பல்லாலேகடிப்பட்டுப் பறந்தன இடுக்குகளில் நஷிக்கொண்டிருப்ப
தாகக் காணப்படுகின்றன. (26-27)

யயா நஜீநாம் வஹவொரஜீவெமாஸுபிபுரெவாவி
பிவாபுரவணி | தயா தவாதி நாரொகவிரா விசணி
வத்ராணயிவிஜுணி || 26 ||

யயா பூஜீவஜுநம் வதஜா விசணி நாராயஸுபிபுரெ
வா? | தடுவெவ நாராய விசணி நொகாலவாவி வத்ரா
ணி வபிபுரெவமா? || 27 ||

வந்தெராஜிநொகா வஹவொ நஜீநாபிபுரவாஹா?
வபிபுரவ, பூஜீவஜுநம் பிவ உஸவாஸு || வத்ராணயிவி
ஜுணி வுபடுவெவ வாரோணாசு தநாராய விசணி || 26-27 ||

இந்த வெகு ராஜக்கூட்டங்கள் ஸமுத்திரத்தில் அநேகம்
ஆறுகள் போலவும், ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற நெருப்பில் விளக்
குவெட்டுப்பூச்சிகள் போலவும், உம்முடைய ஜ்வலித்துக்கொண்
டிருக்கிற திறந்த வாய்களில் தாங்களாகவே வெகுவேகமாய் தாங்
கள் அழிவதற்காகப்போய் நுழைகிறார்கள். 1 [28-29]

1. ஆறு உதாரணத்தாலே ஒருவன் தனக்கு வரும் கெடுதலிலிருந்
து தானாக விலகமுடியாதென்றும், விளக்கு வெட்டுப்பூச்சி உதாரணத்
தாலே, அக்கக் கெடுதலையும் தானாக ஆசைப்பட்டு ஒருவேலையைச்செ
ய்து வருவித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும் காட்டப்படுகிறது. மேலும்.
முதல் உதாரணத்தாலே எத்தனை பேர்கள்வந்து நுழைந்தாது என்பதான்

மெய்ஹிஸெ ஸ்ரீ ஸ்ரீநமஸ்காரோகோநு வ்ரீமூநு
வ்ரீமெஹிஸெ - ஹி - | தெஹிஸிநாவ - ஸ்ரீ - ஜ்ஹிஸெ
ஹிஸெஹிஸெ ஸ்ரீ ஸ்வஸி விஹிஸெ || ॥௩௦॥

நாஜஹிஸெ ஸ்ரீமூநு ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ
கொவ்ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ
ஹிஸெ - ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ ஹிஸெ | தவாஹிஸெ
நா ஹிஸெ - ஹிஸெ, ௩ தெஹிஸெ - ஹிஸெ - ஹிஸெ - ஹிஸெ
ஹிஸெ ஹிஸெ - ஹிஸெ ஹிஸெ || ॥௩௦॥

அவ— உலகத்தில் வஸ்துக்கள் தாமத அழிகிறதா? அவை
களை ஈசுவரன் அழிக்கிறதா? தாமத அழிகிறதானால், அழிக்கிற
வேலை ஈசுவரனுடையது என்று சொல்லுவது ஒட்டாதே. இவர்கள்
தாங்களாக நுகழுகிறார்கள் என்று சொல்வது எப்படி?—
என்றால் சொல்லுகிறார்.

1. ஜ்வலிததுகொண்டிருக்கிற வாய்களாலே சண்டைக்கு வ.
ந்திருக்கிற எல்லா ராஜ்கூட்டங்களையும் சாப்பிட்டுக்காண்டு, கோ
பம் தாங்காமல், உதட்டில் வருகிற அவர்களின் ரத்தத்தை நாக்
கால் அடிக்கடி நக்குகிறீர், உம்முடைய மிகவும் கடுமையான கார்
திகளால், பங்குனி மாதத்தில் பதினைந்துநாழி வெய்யிலால் போல்,
எல்லா உலகங்களும் நிறைந்து சாப்பிடுவதற்குச் சமைக்கப்படுவ
துபோலிருக்கின்றன. அதாவது— பிறும்மா முதலானவர்களாலும்
அந்தக் கார்த்தியைத் தாங்கமுடியவில்லைபென்று கருத்து. [30]

நிறைகிறதில்லை என்றும், இரண்டாவது உதாரணத்தாலே நாசம்
உடனே உண்டாகிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது. ஒன்று சண்ணி
னால் சாகிறதென்றும், ஒன்று கெருப்பினால் சாகிறதென்றும் காட்டப்
படுகிறது.

1. உலகத்தைப் பகவான் அழிப்பதற்குக் காரணம் அத்தத்த ஜீவன்
களின் கொடுமையான கர்மங்கள் (வேலைகள்). அவைகளாலே கோபித்
துக்கொண்டு பகவான் அழிக்கிறான். இவர்களைப் பகவான் தான் தன்வாயி
ல் தானே வந்துவிழும்படி செய்கிறான்.

ஸ்வரூபி னெ கொ ஹாநுபுராவொ நரோஜஸூ-
 தெ றெவயா பூவீடி | விஜ்ஞாதூரிவாசி ஹவனோடி
 நஹி ப்ராநாசி தய ப்ரவ்யதிஸு || ||௩௧||

“ஐஸ்யாதாநிஷ்ய”-இதி உதெவஸ்யபு-நிரஜஸூ-
 ஸாக்ஷதத-பூயி-தெந ஊதா நிரஜஸூ-நெஸூ-
 ய-ஐஸ்யதா-திவொரூ-விரிஷீ-விஷு-த | சுதி
 வொரூ-வெ கொ ஹாநு-கி-கத-பூ-ப்ரவ்யதிஸு-ஹ
 னோ ஜ்ஞாதூரிவாசி | தயாவி-பு-தா-ப்ரவ்யதி-ந ஜாநாசி |
 வநதா-பூ-ஹி னெ | நரோஜஸூ-தெ றெவ-யா பூவீடி-
 நெஸூ-ஸ-பூ-வ | வநவ-கத-பூ-நெநா-வி-பூ-யெ
 னெ-ஸ-ஹ-த-பூ-விரி-விஷு-தி-பூ-பூ-வ-நா-
 வஸு ஹ || ||௩௧||

நீர்தடங்கலில்லாமல் எல்லா உலகங்களையும் ஆளுவது முத
 லானவைகளைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டு, அதைக்காட்டவேண்டுமென்
 று வேண்டினேன். தேவரீர் அதைக்காட்டினீர். நானும் அதைப்
 பார்த்தேன். ஆனால் யாரும் மிகவும் நடுங்கக்கூடிய இந்த உடம்
 பைக்காண்பித்தீர். இவ்வளவு கடுமையான உடம்போடுகூடிய நீர்
 யார்? நீர் என்னவேலை செய்கிறதற்கு ஆரம்பித்திருக்கிறீர்.
 1 அது எனக்குத் தெரியவில்லை அந்த எனக்குச் சொல்லவே
 ணும். எல்லா உலகங்களுக்கும் பஹாராஜாவே! உம்மை நான்
 ஸேவிக்கிறேன். இந்த எண்ணத்தினாலே ‘எல்லா உலகங்களையும்

1. நான் உம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவனானாலும், நடுக்கத்தை உண்டு
 பண்ணும் உருவத்தை எனக்குக்காட்டமாட்டீர். காட்டினதற்குக் கருத்
 து என்ன? என்று அதின் கருத்தை அறியாமையால் அர்ஜுநன் கேட்
 கிறான். அவனுக்கு உபதேசம் பண்ணினதாலேயும், நான் கேட்டுக்கொ
 ண்டபடி பகவான் தன்னைக் காட்டினதாலும், அவர் பகவான் என்று
 அவனுக்குத் தெரியும். ஆகையால் உம்முடைய ஸ்வரூபம் என்ன, உம்மு
 டைய பெயர் என்ன? என்று அவன் கேட்கவில்லை. ஆகையால் வியாக்
 கியானத்தில் முன் சொன்னபடியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். “உம்
 முடைய பிரவிருத்தியை நான் அறியவில்லை” என்று சுலோகத்தில்
 சொல்லியிருப்பதாலும் இது ஏற்படுகிறது.

அழிக்கத்தகுந்த இந்த ரூபத்தைக் காட்டினேன்” என்று சொல்லி, முன்போல் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய திருமேனியோடு ஸைவை ஸாதிக்கவும்வேணும். [31]

சுவ-- சூழ்நிகராவது ரூபகொண விரெஸ்யாயம் உபாயத்தொடரவசீர வெவாராதிவ வ்ஷோரெ கொழிவாயுயகி பூவெஷா ஹவாந வாயுலாரயி ஸோவிபூயரோஹவாயொஷோமெந விநாவி யாதாராந்ரூபரோவரிஸெஷம் ராஜொகாஹ்மிநாஹ்மிநெவ பூவூதஹ்மிந்ரோவநாயரி வெவாராதிவ வ்ஷோரம், சந்தோவநம் உவ யுரோஷோஜயிதபூதகி—

ஸ்ரீ ஹவாநாயாஹ—

காஹொவி கொககபகூபூபூகொ கொகாந வரோஹதூரிஹ பூவூதஃ | பீதெவி சூர ந ஹிஷ்ணிஸ வெபு யெவவூதாஃ பூதூநீகெஷா யொபாஃ ||௩௨||

சுயயகி-மணயகீதி காலஃ | ஸவெஷாந யாதாராந்ரூபரோவாநா ராஜொகாநாராயாநவாநம் மநபநஹம் ததயகூக வெவாராதிவெண பூவூகொ ராஜொகாந வரோஹதூபூ-சூவிரெவெந ஸஹதூரிஹ பூவூதூரவூ | சுதொ பீதெஷாஷெவ சூரபீதெவி-சூரொஷோமரூபதெவி வநதெயாதாராந்ரூபரோவாஹ பூதூநீகெஷா யெவவூதா யொபாஃ, தெவெபெந ஹிஷ்ணி-விநஹ்ணி ||

||௩௨||

அவ— என்னிடத்திலிருக்கும் கணக்கில்லாத குற்றங்களைப் பாராட்டாமல், அளவில்லாதப் பிரீதிபண்ணி, எல்லா லோகங்களையும் ஆளுவதை எனக்குக் காட்டுகிற தேவரீர் எல்லாரும் பயப்படக்கூடிய ரூபத்தைக் காண்பிப்பதற்குக் கருத்து என்ன என்று அர்ஜுநனால் கேட்கப்பட்ட பகவான் தன் எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறார். உன்னுடைய பிரயத்தினமில்லாமலேயே துரியோதன முதலான எல்லா துஷ்டராஜாக்களையும் நானே கொல்ல ஆரம்பி

த்திருக்கிறேனென்று உனக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக இந்த உருவத்தைக் காட்டினேன். அப்படித் தெரியப்படுத்துவதும் உன்னைச் சண்டைக்குக் கிளப்புவதற்காக என்று சொல்லுகிறார்—

பகவான் சொல்லுகிறார்—

துரியோதன் முதலான எல்லா துவட்டராஜாக்களின் ஆயுஸ்ஸு இப்போது முடிகிறது என்று எண்ணி, அவர்களைக் கொல்லுவதற்காக இந்த பயங்கரமான உருவத்துடன் வளர்ந்து, ஆசையுடன் இவர்களைக் கொல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஆகையால் என் எண்ணத்தினாலேயே, உன் பிரயத்தினம் இல்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய சத்துருக்களான துரியோதனன் முதலானவர்கள் எல்லாரும் மடியப்போகிறார்கள். [32]

தவ்யாகூதஜி-திஷ்டயஸா ஹமஸு ஜிக்ஷாஸு-திநு ஹுஷ்
க்ஷு ராஜ்யம் ஸபிஷ்டு | மெயெவெவெத நிஹதாஃ வு
வடெவ நிதிதஜா-ஹம ஸவஸுலாவிநு || ௩௩ ||

தவ்யாகூதம் தாநு ப்ரதி யுஜாயொதிஷ்டு | தாநு ஸு-திநு ஜிக்ஷா யஸா ஹமஸு | யபிஷ்டு ராஜ்யம் வ ஸபிஷ்டு ஹுஷ் க்ஷு | மெயெவெவெத க்ஷு-தாவராயாஃ வு-வடெவ நிஹதாஃ ஹநநெ விநியு-தாஃ | க்ஷு-தா தெஷாஃ ஹநநெ நிதிதஜா-ஹம-பிர ஹநுஜாநாநாஃ ஸு-பாநிஷ்டாநீபா ஹ | ஸவஸுலாவிநு ! 'ஷவஸுலாவெ' | ஸஷவநு ஸரஸுலாஸீஸு ஸவஸுலாவி-ஸவெநாவி கருண ஸரஸுலாபகரஃ-கர-பு-யெந யொஜம் ஸபிஷ்டு-ஹுஷ்டு || ௩௩ ||

அவ—என்பிரயத்தினமில்லாமலே துரியோதனன் முதலானவர்கள் மடியார்களானால், என்னை ஏன் கிளப்புகிறீர் என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆகையாலே நீ அவர்களுடன் சண்டைக்கு 1 கிளப்பு. அவர்களை ஜயித்து கீர்த்தியை அடை. நியாயமாய் கிடைக்கிற எல்லா

1. உன்னைக் கிளப்புவது என்னிடத்தில் பக்தியுள்ள உனக்கு ஐயத்தையும், கீர்த்தியையும் கொடுப்பதற்காக.

ஸுகங்களாலும் நிறைந்த ராஜ்ஜியத்தையும் அதுபவி. கொடுமை. யான குற்றங்களைப் பண்ணியிருக்கிற இவர்களை நான் முன்னமே யே கொல்லுவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். நீ பேருக்குத்தான் இருக்கவேணும். வெட்டுகிறவனுக்குக் கத்தியிருப்பதுபோல்; கையாலே முறிம் உத் தகுந்தவனுக்குக் கோடாவி போல். ! இடது கையால்கூட பாணத்தைவிடத் தகுந்தவனே! மரபுகையாயிற்று. இரண்டு கைகளாலும் சண்டை போடு. [33]

பெராணம் உ ஹீஷம் உ ஜயபூயம் உ கணபும தயாநா
நவி பொயபுமபூநா | உடா ஹதாஸம் ஜஹி ரா யு
யிஷா யுயுஷு தெதாவிரண ஸவதாநா || 15.ச||

பெராணஹீஷகணபூநா க்ருதாவராயதயா உபெயவ
ஹநநெ விநியுதாநா கூம் ஜஹி-கூம்ஹநாநா | வநதாநா உ
நாநா வநதாநாநாநாநா நவி ஹதாஸதாநா கயம் ஹதீஷா
ரீதி ராபுயிஷாநா | தாநாபூயா யபூயபூயதெயந வநா
பெநெஹந காராணெய ந உ ராவூயாநகூயாநா | யதபெந க்ரு
தாவராடா உபெயவ ஹநநெ விநியுதாநா | சுதெதாநிவிபூ
பெநா யுயுஷு|ரணெ ஸவதாநா தெதாவிரணெகூயவி| நெந
தெஷாநா வபெந நூஸம்ஸதாநாநா | சுவிதா ஜயவநவ வஹு
த உதூயநா || 15.ச||

பெரியதான குற்றங்களைப் பண்ணினபடியால், கொலை பண் ணவே என்னால் தீர்மானிக்கப்பட்ட துரோணர், பிஷ்மர், காணன் முதலானவர்களையும் நீ கொல்லு. உயர்ந்த ஸுகங்களை அனுபவிக்கவேணுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆசாரியர்களையும், பந்துக்களையும், இன்னும் மற்றப் பேர்களையும் பாபம் வருமோ என்று உபயத்தினாலும், பந்துக்கள் என்கிற ஸ்நேஹத்தினாலும்,

1. பூமியின் சுமையைப் போக்குவதற்காகத்தான் உன்னை இரண்டு கையாலும் பாணம் போடும்படி பண்ணியிருக்கிறேன் என்று கருத்தா.

2. ஒருவேலையில் பயப்படுவது தைவத்துக்கு வருத்தம் வருமோ என்பதற்காகத்தானே. நீ அவர்களைக் கொல்லவது எனக்கு ஸ்நேஹமும், நீ அவர்களைக் கொல்லாத போனால் தான் வருத்தம்.

தையயினுனும்—என்னமாய்ச் கொல்லுவது—என்று வருத்தப் படாதே. குற்றம் பண்ணினதால் அவர்களைக் கொலை பண்ண வேணு மென்று நான் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகையால் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் சண்டைபோடு நீ கட்டாயம் சத்தாருக்களை ஜயிப்பாய் இவர்களைச் கொல்லுவதினால் உனக்குத் துளிக் கூட ஒருகுற்ற முமுண்டாகாது.

(34)

ஸம்ஜய உவாச -

வனதஹ்ருக்ஷா வஹநம் செஸவஸ்ய ஸுதாஜ்ஜுவெபுவரோ
ரோமஃ கிரீடி | ஈஜஸ்யுகா மஹ்யவநொஹ ஸுஷ்டம் ஸம்
ஹம் மீதஹீகஃ ப்ருணரீ ||

|| ௩ ||

வனதஹ்ருக்ஷா வஹநம் செஸவஸ்ய ஸுதாஜ்ஜுவெபுவரோ
ரோமஃ கிரீடி | ஈஜஸ்யுகா மஹ்யவநொஹ ஸுஷ்டம் ஸம்
ஹம் ப்ருணரீ, ஸுதாஜ்ஜுவெபுவரோமஃ கிரீடி ஸம்ஹம் ||

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

தன்னை 1 அடைந்தவர்களிடத்தில் குற்றம் பாராமல், டிரீ திபண்ணுகிற பகவானுடைய இந்த வார்த்தையை அர்ஜுனன் கேட்டவுடன், அவரை 2 ஸேவித்து, மிகவும் பயந்து மறுபடியும் ஸேவித்து, கைகளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு, உடம்பெல்லாம் நடுங்கி, 3 கிரீடமுள்ளவன் தொண்டை தழுதழுத்துச் சொல்லுகிறான். (35)

1. அர்ஜுனன் கேட்டவுடன் பகவான் தன் திருமேனியைக் காட்டினான். அப்படியே தேவரீர் கருத்து என்ன வென்று கேட்டவுடன் அதையும் சொன்னான். இது அவனிடமிருந்த வாத்தாவலியம் என்கிற குணத்தாலே செய்யப் பட்டது.

2. முதல் ஸேவை பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பரவசமாய்ச் செய்யப் பட்டது. மறுபடி ஸேவையும் கைகூப்பதிலும் அவனிடத்தில் சொல்லுவதற்காக. இதனால் பெரியவர்களிடத்தில் ஒருவிஷயத்தைத் தெரியப் படுத்தவேணுமானால், முதலில் ஸேவித்து கையைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு தெரியப் படுத்தவேணும் என்று காட்டப் படுகிறது.

3. பகவானை இப்படி வணங்கினபடியால், அர்ஜுனனுக்குத் தான் கிரீடம் தரும் என்றும், கிருஷ்ணனை வணங்காத உண்பின்பாயான துரியோதகனுக்கு அது தகாதென்றும், அர்ஜுனனை கிரீடி (கிரீடமுள்ளவன்) என்று சொன்ன ஸஞ்ஜயனுக்குக் கருத்து.

ஸூரெந ஹுஷீரகஸ தவ ப்ரகீத்யூ-ரா ஜமதீ ஹுஷ்யத்ய
நாராஜ்யதெவ | ரக்ஷாண்வி லீதாநி கிஸொ பூவநி வ
வெபு ஸீஸ்யநி வ ஸிஸஸ்யூ || ௩௬ ||

ஸூரெந-யுக்த்யு | யதேதஜ்யூகஜிஜ்யூக்யபாஸஸமதரிஸெவ
ஜெவத்யூ ஸுஸிஸ்யகூலிஜ்யூயநகிஹரகிண்வாராஷாஹிகம் ஜம
சு க்ஷதீ ஸாஜாநீம் ஸவெபுஸாரிவதெவாக்ய, தவ ப்ரகீத்யூ-ரா
வவபும் ப்ரஹுஷ்யதி, ஸநாராஜ்யதெவ | யத்யூக்யரிவதெவாக்ய
ரக்ஷாண்வி லீதாநி ஸப-ரா கிஸஸ்பூபூவநி | ஸவெபு ஸிஸ
ஸ்யூ-விஸாஜ்யூமுகபுஸஸ்யூம் நரிஸ்யநி வ | ததேதத
வபும் யுக்தியி வ வெபுண ஸண்வத்யூ || ௩௬ ||

இந்தச் சண்டையைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருக்கிற இந்தி
ரன் முதலானவர்களெல்லாரும் தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்
தால், தேவரீர் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜா என்பதைப்
பார்த்து, உம்முடைய அளவில்லாத கீர்த்தியைக் கண்டு மிகவும்
ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதாவது—இன்பமான மாப்பிள்ளை
யைப் பார்த்ததுபோல், அவர்கள் கண்களும் மனதும் களிர்க்கின்
றன. மிகவும் அன்புள்ள தாய் தகப்பனைப் பார்த்த குழந்தைகள்
போல், உம்மிடத்தில் மிகுந்த ஆசையாய்மிருக்கிறார்கள். ராக்ஷ
ஸர்கள் உம்மைக் கண்டு ஈடுங்கி, ஓடுகிற இடம் தெரியாமல்,
எல்லா திக்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள். வித்தர்கள் முதலான எல்
லாரும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸேவிக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்த
மாதிரி செய்கிறது அதிசயமென்ன? சியாயம் தானே. [36]

கவ—யுக்திரொவொவவாடியதி—

கஸரஹு தெ ந நரேரநு சீஹாத்யு மரீபவஸ ஸ்ஹ
ணொஹுதிகதெநு || ௩௭ ||

சீஹாத்யு' தெ-தாம்யம் மரீபவஸ ஸ்ஹ ஸன்—ஹிரணு
மஹுஸாரவாஹிமருதாய கதெநு ஹிரணு மஹு-ராஜபு: க
ஸாரகெதநு நரிஸ்யூயூம் || ௩௭ ||

சுமனா டெரெஸா ஜெஹ்வாவாஸு க்ஷரிக்ஷரம் ஸடிஸுததீரம்
யசு | க்ஷரிக்ஷரம் வுரூஷம் வுரூஷஸிஸு விஸு
ஸு வரம் கியாநடி || ||௩௭௩||

சுமனா: டெரெஸா, ஜெஹ்வாவாஸு! க்ஷரிக்ஷரம்-நக்ஷரத்
க்ஷரம் ஜீவாதததது, 'நஜாயதெ டிரயதெ வா விவஸிதி'
தூஷிதூதிவிஸிஸு ஜீவாதா ஹி நக்ஷரதி | ஸடிஸுது க்ஷரிக்ஷ-
ஸடிஸுதுவி கிதி-ஷுஷுஷு காய-க்ஷரணவாஸு வுரூஷஸிஸு
க்ஷுதிதததம் நாரிஸுடுவ விவாஸவதயா காய-பூவஸு வுஸு
கிதி-ஷுஷுஷு, கடிநகமடிதபா க ரணாவஸிஸுதுவிஷுதிஷுஷு
வ க்ஷரெவ | ததீரம்யசு -தவூதததததெ க்ஷுதிஸுஸு
நஸு ஜீவாதததம் வரம் சுநு-நகாததததம் யசு, கடிவி க்ஷரெவ |
க்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு வுரூஷம் வுரூஷஸிஸு விஸுஸு வ
ரம் கியாந-கியாநத க்ஷு விஸுஸிதி க்ஷு விஸுஸு வரம்
கியாநடி, ஸுரூஷஸிஸுததயா வுரூஷ ருஷுஷுஷு
வெதுஷுஷு || ||௩௭௩||

வெதுஷுஷுஷுஷுஷு வ வரம் வ யாதி க்ஷுயா ததம் விஸு
கிநகரூடுவ || ||௩௭௩||

ஜமதி ஸடிஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷு வ ஸடிஸு க்ஷரெவ |
வஸவ ஸடிஸுததயாஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷு வரம் வ யாதி-ஸுஷுஷு,
பூஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு | க்ஷுயா ததம் விஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷு -
க்ஷுயா க்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு ||

அவ-நியாயம்தான் என்பதற்கு காரணங்கள் சொல்லுகிறான்-

எல்லா விதத்தாலும் எல்லாநாடுகள் காட்டிலும் உயர்ந்தவனே!
மஹா புருஷனே! நான் முகனையும் உண்டுபண்ணினவான உம்
மை நான் முகன் முதலானவர்கள் ஏன் வணங்கமாட்டார்கள். ஒரு
விதத்தாலும், அளவில்லாதவனே! எல்லா தேவர்களுக்கும் ராஜா
வே! எல்லா உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமானவனே! ஸ்ரேயஸத்தில்
மாறுபாடில்லாத ஜீவன்களும் நீர்தான். உலகத்தை உண்டுபண்
னுமேற காலத்தில் பூமி முதலான பெயர்களையும், அந்தந்த உரு

வங்கனையும் அடைந்த “ஸத்” என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதியும் நீர்தான். பிரளயகாலத்தில் பூமி, ஜலம், நெருப்பு முதலான பெயர்களும், அததன் உருவங்களும் இல்லாமல், இவை எல்லாவற்றையும் உண்டு பண்ணக்கூடிய விரிவை அடையாத நிலைமையுள்ள “அஸத்” என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி யென்பதும் நீர்தான். அந்தப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும், அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்த-மோகஷத்தை அடைந்த—ஜீவன்களும் நீர்தான். அதுவது—இவையெல்லாம் உம்முடைய உடம்புகள். ஆகையாலே நீர் எல்லா உலகத்தையும் உண்டு பண்ணி ஸந்தோஷப்படுகிறவர். இதுமுதல் என்நில்லாமல் இருக்கிற புருஷன். எல்லா உலகங்களுக்கும் உம்முடைய உடம்புகள். ஆத்மாவாயிருந்து அவைகளைத் தூக்குவதால், அவைகளைத் தூக்குகிற வஸ்துக்களுக்குள் நீர்தான் உயர்ந்தவர். உலகத்திலிருக்கும் அறிவுள்ள ஜீவன்களும், அவர்களால் அறியப்படும் வஸ்துக்களும் நீர்தான். எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற நீர்தான் எல்லாராலும் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த இடமாயிருக்கிறீர். எல்லா உலகத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருந்து கொண்டு எங்கும் நிறைந்திருக்கிறீர். [37-38]

சுங—சுதஸுரெவ வாபாதி ரஸ பாலு உதராஹ—
வாயாய் ஓரோதயிவபுராணஸுரராக் விதாரிஹஸுப்
விதாரிஹஸு || 15 அது ||

ஸவெஷாஹம் ப்ரவிதாரிஹஸுரெவ-விதாரிஹ ஓபஸு! ஸவபுராலாம் ப்ரஜாநாம் விதாரி ப்ரஜாவக்யம்; ப்ரஜாவகீநாம் விதார ஹிரண்யம்ஹம்; ப்ரஜாநாம்விதாரிஹம்! ஹிரண்யம்ஹம்ஸ்யாவி விதாரிஹம் ப்ரஜாநாம் ப்ரவிதாரிஹம்! விதாரிஹாநாரிஹதயா ததஸுஸவாஸுஸுரெவெத்யம் || 15 அது ||

அவ—உலகத்தில் வழங்குகிற எல்லாச் சொற்களுக்கும் நீர்தான் பொருள் என்று சொல்லுகிறான்—

1. வாயுயும், யமனும், அக்கினியும், வருணனும், சந்திரனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் தகப்பன்களான தசஷன் முதலான பிர

1. எல்லாச் சொற்களுக்கும் நீர்தான் பொருள். வாயு என்கிற

ஜாபதிகளுக்கும், தகப்பனான நான்முதலும் நீர்தான். அவருக்குத் தகப்பனான நீர் எல்லாருக்கும் கொள்ளுத்தரதா. [33½]

நரோ நரிஷ்டெஹ்ஸு ஸஹஸு க்ருக்ஷம் வுமஸு ஹி
யோஹி நரோ நரிஷ்டெ | நரி வாரஸாஹ்ய வுஷு
கஷ்டெ நரோஹ்ஸு தெ ஸவ க்த வஸ வஸ || ௩௬ ||

சுத்யுதாஹாரம் ஸமவணம் ஹிஷ்டா, ஹிஷ்டாஹிஷ்ட
நயநொஹ்ஸுஸாஹஸாவநதஸுயக்சொ நரிஸுரொஹி ||

மிகவும் ஆச்சரியமான திருமேனியுள்ள உம்மைப் பார்த்து, ஸந்தோஷத்தாலே, கண்கள் மலர்ந்து, அளவில்லாத பயத்தினாலே வணங்கி, நானு பக்கங்களிலும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். [39½]

சுநஹவீயுஹித் விசுரீஸம் ஸவஹம் ஸரிஹ்வொஹித்
கொஹிஸவஹம் | || ௪௦ ||

சுநஹவீயக்த | சுவரிதித்விசுரீஸம்-ஸவஹம்ஸரிஹ்வொஹித்
ரிஹ்வொஹி | ததஸுவொஹி-யதஸம் ஸவஹம் ஹிஷ்டிஷ்டஸு
ஜாதரிஹ்வொஹி. சுதஸுவஹ்ஸு ஹிஷ்டிஷ்டஸுஜா
கஸு க்ருக்ஷம்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு ஸவஹ்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு
ஸவஹ்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு | .க்ருக்ஷம்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு, வா
யுயக்சொஹி"ரிஹ்வொஹிஸவஹ்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு
க்தயா ஹிஷ்டிஷ்டஸு க்ருக்ஷம்ஸு ஸவஹ்ஸு க்ருக்ஷம்ஸு - "க்தயா
க்தம் விஸுரீஸஹ்ஸு. ஸவஹம் ஸரிஹ்வொஹித் கொஹி
ஸவஹம்"ஹி || || ௪௦ ||

அளவில்லாத வீரிய மென்கிற குணமுள்ளவரே! அதாவது-
எவ்வளவு பெரிய வேலைகளைச் செய்தாலும், துளிக்கூட களைப்பில்
லாதவரே! நீர் அளவில்லாத பராக்கிரமமுள்ளவர். எல்லா உலகங்
களுக்கும் ஆத்மாவான நீர் எல்லா உலகங்களையும் உடம்புகளாக
அடைந்திருக்கிறீர். அதினால் எல்லா உலகங்களாயிருக்கிறீர்.
சொல் உடம்புக்குப் பெயர். அது உடம்புக்கு ஆத்மாவான ஜீவனைச்
சொல்லி, ஆத்மாவாகையால் ஜீவனைச் சொல்லுவதுபோல, அவனுக்கும்
ஆத்மாவான பகவானைச் சொல்லுகிறது.

எல்லா உலகங்களும் உபக்கு உடம்பாயிருந்து பிரகாரமாயிருப்பதால், எல்லாப் பெயர்களும் எல்லா உலகங்களாகிற பிரகாரங்களுடன், பிரகாரியாகிய உம்மைச் சொல்லுகின்றன. [10]

ஸவெதி சீகா ஸ்ரஸஹம் யஜுக்ஷு ஹெ க்ஷுஷு ஹெ யா
டிவ ஹெ ஸவெதி | சுஜாநதா சீஹ்.நம் சுவேரெம் ரியா
ஸ்ரோஹாஹ்ணபெந வாவி || ||சக||

யஜுவஹாலாய-ஸீஸைக்ஷுதொழவி விஹாரஸ்யூஸந
ஹொஜநெஷு | ஸகொழவாப்யுஷுத தத்ஷெஷம் த
தாரியெ கூரீஹ்ஸெயெயெ || ||சஉ||

தவ சுநனுவ்ய-கூரீதவிசுரீகை ஸவ-டாக்ஷு ஸ்ரஷு
கூரீகொ யொ சீஹ்ரீ தரீரீஜநதா ரியா ஸ்ரோஹாஹ்-ஹெ
ஹாசு, ஸ்ரணபெந-நிரவரிடபெந ஸா ஸவெதி ரீ வபஸு
ஹி சீகா, ஹெக்ஷுஷு! ஹெயாடிவ! ஹெஸவெ! ஹி கூயி ஸ்ர
ஸஹம்-விநயாவெதம் யஜுக்ஷு, யஜு வரிஹாலாய-ஸவ-
ஹெஷு ஸகாராஹ்-ஸீஸைக்ஷுதொழவி, விஹாரஸ்யூஸ
நஹொஜநெஷு ஸஹக்ஷுதெஷெகாஹெ வா ஸரீகைம் ஸா
யடிஸைக்ஷுதொழவி, தத்ஷெஷம் கூரீஹ்ஸெயெயெஹம் கூரீயெ ||

அளவில்லாத வீரியம், அளவில்லாத பராக்ரமம், (எல்லா
சத்துருக்களையும் ஜயிப்பது) எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவா
யிருப்பது, எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுவது-இவை
முதலான இப்போது பார்த்த-உம்முடைய பெருமையை நான்
அறியாமல், 2 தப்பு எண்ணத்தாலேயோ, வெகுநாளாய் பழகி
னத்தாலேயோ, எனக்குத்தேதாழன் என்றுகினைத்து, ஏ கிருஷ்ண!

1. கீழே பல இடங்களில் பகவானே ஜீவன், அவனே பிரகிருதி,
அவனே வாயு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவனை இப்படிச் சொன்
னது அவைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதால் என்பதை பூநீ கிருஷ்
ணனே கீதையிலேயே ஸந்தேஹம் வராதபடியும், இன்னொருவர் அர்த்
தம்சொல்ல வேண்டாதபடியும், தேவதீபமான அர்த்தம் சொல்லக்
கூடாதபடியும் தெளிவாகச் சொன்னார்.

2. தப்பு எண்ணமாவது—பகவானுள் கிருஷ்ணனை மனித ஜாதி
என்று நினைப்பது முதலானவை.

ஏ யாதவ! ஏ தோழனே! இதுபாதிரி வண்ணக்கமில்லாமல் என்ன என்ன சொன்னேனோ; எப்பவும் மரியாதை பண்ணத் தகுந்த உம்மை மரியாதைக்குறைவாய் பரிஹாஸத்தக்காக என்னென்ன சொன்னேனோ; அதாவது—மாமு மீயத்தாயிற்று? வெண்ணை திருடியாயிற்று? இவை முதலானவைகளைச் சொன்னேனோ; உம்மோடு விளையாடின போதும், நீரும் நானும் படுத்துக்கொண் டும், உட்கார்ந்துகொண்டும் இருந்தபோதும், சாப்பிடுகிறபோதும் நீரும் நானும் தனியாய் இருந்த போதும், அன்னியர்கள் பத்துப் பேர் பார்த்திருக்கும் போதும், என்னென்ன மரியாதைக் குறைவு பண்ணினேனோ. அவைகளை எல்லாவற்றையும் ஒருவராலும் அறிய முடியாத உம்மைப் பொறுத்தாக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள் ளுகிறேன். செய்த தப்புக்களை நினைக்கும்போது நடுங்குகிறது, பிறும்மா முதலானவர்கள் படும் பாட்டைப் பார்த்தால் நான் எவ்வளவு?

[41-42]

விதாசலி லொகஸ்ய ஹராஹஸ்ய ஸுபிலஸ்ய வ-ஓஜ்யஸ்ய
ம-ஹ-ம-ஹீயாநு | ந ஸுத-ஹீயாநு ஹ்யயிக் க-ஹீயாநு
ந-ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு || 41 ||

சுப-ஹீயாநு ! ஸுபிலஸ்ய-ஹீயாநு ஹராஹஸ்ய
லொகஸ்ய விதாசலி | ஸுபில லொகஸ்ய ம-ஹ-ம-ஹீயாநு | ஸுத
ஹீயாநு ஹராஹஸ்ய லொகஸ்ய ம-ஹீயாநு-வ-ஓஜ்யஸ்ய | ந
ஸுத-ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு
ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு
ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு ஹீயாநு || 42 ||

தேவரீர் மாதிரி பெருமையுள்ளவர்கள் உலகத்தில் ஒருவரு மில்லை. அசைக்கிறது—அசையாதது—என்று இருவகையுள்ள எல்லா உலகங்களுக்கும் ரீர்தான் தகப்பனார். இந்த உலகத்துக்கு ரீர் தான் ஆசாரியன் ஆகையால் ரீர்தான் எல்லாவிதத்தாலும் இந்த உலகங்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை செய்யத் தகுந்த பெரியவர் இந்த உலகம் உம்மைத்தான் மரியாதை செய்யவேண்டியது உமக்கு அப்புறம் தான் மற்றவர்கள். தயைமுதலான ஒருகுணத்

தினாவது உம்மைப்போல் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. எல்லா குணங்களாலும் உம்மைப்போல் யார் இருக்கப்போகிறார்கள். அப்படியிருக்க, உபக்துமேற்பட்டவர்கள் எனது இருக்கப்போகிறார்கள். [43]

தலாபூணியு பூணியாய காயம் பூலாடியெ கூரிகு
 சீஸீயு | விசெவ வுஞ்வு வுலெவ வுவுஃ
 விய வியாயாஹுலி லெவ லொயு ||சச||

யலாபூணியு வுலெவ வுவு விசு,வகுஜுதரோ மாராஸு,
 காராணா டிமுன்னெஸு ஸவடாய்கொடலி | தலாபூணியு
 சீஸீயு பூணியு பூணியாய உ காயம்பூலாடியு யயா கூ
 தாவராயஸுராவி வுஞ்வு யயாஹுவுஃ பூணாபிவகு
 வுட்பூயிதிகம் யிசா லா ஸவா லா ஸவடிகி, தயா
 கூம் வுலெகாராணிகம் விய வியாய ரெ ஸவடிக் லொயு
 ஹுலி || ||சச||

நீர் எல்லா உலகங்களுக்கும் தகப்பனர். மரியாதை பண்ண வேண்டியவர்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தவர். ஆசாரியன். தயை முதலான குணங்களால் எல்லாரைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவர். ஆகையால் எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவாயும், எல்லா ராலும் எல்லா விதத்தாலும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கூடியவராயு மிருக்கிற உம்மை மனதாரச்சரணாகதி பண்ணி, உம்மைத் தவிர வேறு கதியில்லையென்பதைக் காட்டுவதற்காக கீழே படுத்து, உம்மை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன். உலகத்தில் தகப்பனிடத்தில் பிள்ளை குற்றம்பண்ணினாலும், தோழனிடத்தில் ஒரு தோழன் குற்றம் பண்ணினாலும், அவர்கள் நிறகு மனதாசு வருத்தப்பட்டு வணங்கி, உண்மையாக மன்னிக்கவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டால், எப்படித்தகப்பனும், தோழனும் அவர்கள் விஷயத்தில் ஸந்தோஷப்பட்டு தயவுபண்ணுவார்களே; அப்படியே அளவில்லாத தயையுள்ளவரும், எனக்கு மிகவும் வேண்டியவருமான நீர் உமக்குமிகவும் வேண்டியவனும், கெஞ்சுகிறவனுமான என்னுடைய எல்லாக்குற்றங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளவேணும். [44]

சுஷுஷு வடுவ - ஓ ஹுஷிதொர்ஷி ஷுஷ்டா ஹயெந வ
 ப்ருவ்யுயிகம் ரிநொ ஷே | ததெவ நே ஷுஸுப்ய ஷெவ
 ராதிவம் ப்ருவீஷ ஷெவெஸ ஜிமணிநாஸ || ||சடு||

சுஷுஷு வடுவ - (ரிஷுஷு தரிஷுஷு) உ சுவ ராதிவம்
 ஷுஷ்டா, ஹுஷிதொர்ஷி - ஷீ தொர்ஷி | ஹயெந ப்ருவ்யுயிகம்
 வ ரிநே ரிநம் | சுதஸுஷெவ சுவ ஸுப்யஸஹம் ராதிவம் ரிஷு
 ஷுப்ய | ப்ருவீஷ ஷெவெஸ ஜிமணிநாஸ - ரிஷி ப்ருவாஷம்
 கூரஸு | ஷெவாநாம் ப்ருவாஷீநாஸீஸ, நிஷிஷுஷுஷாப்ய
 ஹதித || ||சடு||

இதுவரையில் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாததும், அளவில்
 லாத ஆச்சரியப் படக்கூடியதும், பிறும்மா முதலானவர்களையும்
 நெங்கப்பண்ணுவதுமான உம்முடைய திருமேனியை ஸேவித்து,
 ஒரு பக்கத்தில் அளவில்லாத ஸந்தோஷமிருக்கிறது. ஒருப
 க்கத்தில் அளவில்லாத பயத்தினால் மனது நடுங்கிறது. ஆகையால்
 எல்லாருக்கும் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய
 முன்னிருந்த திருமேனியைக் காண்பிக்க வேணும். பிறும்மா
 முதலானவர்களைக்கூட அடக்கி ஆளுபவனே! எல்லா உலகங்களை
 யும் தூக்குகிறவனே! என்னிஷயத்தில், தயைபண்ணவேணும். [45]

கிரீடிநம் மஹிநம் உக்ருஹஸுரிஷாதி க்ஷாம் ப்ருஷுபிஹம்
 ததெயெவ | ததெநெவ ராதிவெண உதஹுஷெந
 ஸஹஸு வோஹொ ஹவ விஸூரிதிதெது || ||சசு||

ததெயெவ வடுவ - உக்ருஷுரிஷாதி க்ஷாம் ப்ருஷுபிஹம்
 க்ருஷுபிஹாதி | சுதஸுஷெநெவ - வடுவ - ஷுஷ்டா ஹயெந வ
 ஷுஷ்டா ராதிவெண யுக்ருஷ ஹவ | ஸஹஸு வோஹொ வி
 ஸூரிதிதெது - உக்ருஷாம் ஸஹஸு வோஹொக்ஷெந விஸூஸாஸீர
 க்ஷெந ப்ருஸூரிநராதிவஸு ததெநெவ ராதிவெண யு
 தொ ஹவெக்யுயுஷி || ||சசு||

இப்போது கணக்கில்லாத கைமுதலான அவயவங்களோடு
 கூடினவரையும், எல்லா உலகங்களையும் உடம்பாக வைத்துக்கொ

ண்டிருக்கிறவராயும் உம்மைப்பார்க்கிறேன். தேவரீர் இந்த உருவத்தைமாற்றி, முன்போல் கிரீடம், கதை, சக்கிரம், நாலுகைகள்—இவைகளோடு ஸேவைஸாதிக்கவேணும். [46]

ஸ்ரீமஹாநுவாஹ—

பியா ஹ்ருஸுனெந தவ, ஜகூமெஷம் ராசிவம் வஸம் ஷபரி-
தரீத்யொமாய்சு | தெஜோயம் வீஸூபிதனோஷ்யம் மநே
கூஷெந்ய ந ஷஷ்வவசிவபு | ||சஎ||

யதெ தெஜோயம்-தெஜஸாநாஸரி, விஸூ-வஸபூத
வசிவபு, கூதன-சுனாஹித்ய, ஷஷூபநாய-பிஷ்ய, கூஷி
யூனாஹித்ய | ஷஷ்யம் பிஷ்யதிரிசூஷ்ய க்ஷுஷ்யூஷிவசிவபு,
கூஷெந்ய ந கௌகாவி நஷஷ்வவசிவபு ராசிவம் தஷிஷம் ஷ
ஸுனெந பியா பிஷ்யாய தெ ஷபரி-புத்ய | கூத்யொமாய்சு-கூத
நஸூத்யஸம்கூஷ்வெமாய்சு || ||சஎ||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஆயிரம் ஸூரியன்கள் உதித்ததுபோல்கார்தியுள்ளதும், எல்லா உலகங்களையும் தூக்குவதும், முதல் நடுவு, முடிவு (அடிநடுவு நுணி) என்கிற மூன்றுமில்லாததும், என்னைத்தவிர மற்றஎல்லா உலகங்களுக்கும் முன்னே இருப்பதும், உன்னைத்தவிர வேறொருவராலும் இதுவரையில் பார்க்கப்படாததுமான இந்த என்னுடைய உருவத்தை, உன்னுடைய பக்தியினால் நான்மிகவும்ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, 1. நான் நினைத்தபடி நடத்துகிறவனாகையாலே, உனக்குக் காட்டினேன். [47]

சுவ—சுநந்யூகிஷ்யதிரிஷெஸூபெபாஷ்யவாஷெய
யபூபாவஷ்வஸிஷெதாயஸம் ஷஷ்வம் ந ஷகூஷ்யூஷம்—

1. இந்த உடம்பை உன்னுடைய இந்தக்கண்ணால் பார்க்கமுடியாது. பார்க்கக்கூடிய கண்ணை என்னைத்தவிர வேறொருவரால் கொடுக்கமுடியாது. அதையும் இந்த உடம்பில் வைக்கமுடியாது. நான் நினைத்தபடி செய்கிறவனாகையால், இதைச்செய்தேன் என்றுகருத்து.

ந வெடியஜோய்யுநெநு டாநெநு வகியாவிநு
தவொவிராநெநு | வறொருவஸூக்ய கஹம் நு
வொகெ டுஷ்டா கவகெநு காராபுரீ || ॥சஅ॥

வறொருவஃ- யபாவபுஷ்டிதொஹம் சியி வகூதெஸு
தொஹெநு ந வெனகாணிகா க்யுனிகவகிரஹிதெந செநாவி
வாராநெஷெநொடியஜோவிநெகவெநெடுஷ்டாநஸகூ||

அவ- என்னைத்தவிர வேறுநிகவதையையும், வேறுபிரயோ
ஜநதையையும் நினைக்காதவர்கள்தான் என்னை இதுமாதிரி உள்ள
படி பார்க்கமுடியும். அப்படி இல்லாதவர்கள் எவ்விதக்காரியை
களைச்செய்தாலும், பார்க்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

என்னுடைய எல்லாங்கதிகளையும் உள்ளபடி காட்டக்கூடி
ய இந்த உருவத்தை உனக்கு என்னிடம் பக்தி இருப்பதுபோல்
பக்தியில்லாத இன்னொருவனாலே எல்லா வேதங்களைச் சொல்
லுவது, யாகங்களைப்பண்ணுவது, தானங்களைச் செய்வது, கடு
மையான தபஸ்செய்வது, இன்னம் மற்ற நல்லவேலைகளைச்
செய்வது—இவைமுதலானவைகளால் மாத்திரம் பார்க்கமுடியாது.
அதாவது—முன் சொன்னபக்தியுடன் சேராத இவைகளால்
மாத்திரம் பார்க்கமுடியாது. [48]

சோ தெ வ்யுயா சோ வ விஜிஹ்வாவொ டுஷ்டா ரு வம்
வொராஜீஷ்டுஷ்டெஷ்ட | வ்யுவெதஹீ ஹீதேநாஃ வார
ஸம் ததெவ தெ ரு வரிஷம் புவஸூ || ॥சஅ॥

றாஷ்டுஸவொராருவடிஸுநெந தெ யா வ்யுயா, யஸு
விஜிஹ்வாவொ வதுதெ, தஷுஹயம் சோஹிஸி க்யாஹுஸு
வருவதுதெவ வொராஜீருவம் டுஷ்டயாஜி | ததெவெஷ்டம்
ஜீ ரு வம் புவஸூ || ॥சக||

எல்லோருக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்த உருவத்
தைப்பார்ப்பதினால் உண்டான உன் வருததழும், அதினாலுண்
டான மயக்கமும் உனக்குவேண்டாம். இதைமறைத்து, வெகு
நாளாய் பழகின—ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய—உருவ
த்தையே காண்பிக்கிறேன். அதைப்பார். [49]

ஸம்ஜயஉவாசு.—

ஐத்யஜ்ஞாநம் வாஸுதேவஸுத்யாகா ஸுகம் ராருவம்
 டிஸுயாபாஸ ஹுயிம் | சூஸாஸாபாஸ வ ஹீதஜெநம்
 ஹுயிசுர வாநஜெஸுஜிவவாஸுத்யாகா || 100 ||

வனவ வாணுதநயம் ஹமரஹ வஸுதேவஸுருநு
 ராகா, ஹுயிர் ஸுகியஜெவ வதவஜ்ஞாநாருவம் டிஸுயா
 பாஸ | சுவரிவிதஸுராருவடிஸுருந வஹீதஜெநம் வாந
 ரவி வரிவிதஸுஸாஜிவவாஸுருகா சூஸாஸாபாஸவ |
 ஜிவாசு-வத்யஸுஸு | சஸு ஸுயுயுஸு வரஸு
 ருஷஸு வரஸு வஹுணா ஜமகாவஸுதித்யுஸு
 வஸுதேவஸுருநாஸுதவஜ்ஞாநம் ஸுகம் ராருவம்
 வாஸுதவஸுதேவஸுருநா சூகஸவபாஸுஜயித
 வஸுஹுதம், வஸுதாஸுவிஸுதவ | “ஜாதொஸு தேவ
 ஜெவஸுஸுஸுதவஸுதாஸு | டிஸு ராருவடிம் தேவ
 வாஜெநாவஸுஸு, உவஸுஹு விஸுதநுராருவஜெ
 தவதவஜ்ஞாந”தி ஹிஸுயித்யு | ஸிஸுவாஸுஸு
 விஷஜெநவரதவாஸுவிஷயஸுதவஜ்ஞாநம் வஸு
 ஜெவஸுருநா ராருவ “உஜாஸுவிவதவஸுதவ
 ஸுஸுதவஸுதாஸு”தி | சுகி வாஸுருநா “ஜெநெவ
 ராருவெண வதவஜ்ஞாந”த்யுயுத || 100 ||

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

நினைத்தபடி நடத்துகிறவனான பகவான் அர்ஜுனனைப்பார்
 த்து இந்தமாதிரிசொல்லி, முன்னிருந்த நாலுக்கைகளோடு கூடிய
 உருவத்தையே காண்பித்தான். அப்பா! புதிதாய் காண்பித்த என்
 திருமேனியைப் பார்த்து பயந்தாயே என்றுசொல்லி ஸமாதாந
 மும் பண்ணினான். கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையில், வஸுதேவர்
 கேட்டுக்கொண்டபடியால், இரண்டுகைகளையெடுத்து, இரண்டு
 கைகளோடு எல்லாருக்கும் இருஷ்ணன் ஸேவை ஸாதித்தான்.
 பிறகு கைகளை மறைக்கவில்லை. சிசுபாலனும் நான்கு கைகளுள்

ள திருமேனியைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அகிலஸ் நான்கு கைகளுள்ள உருவம்தான் பகவானுக்கு எப்பவும் இருப்பதாக சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

சுஜீமமவாநுவாஹ—

ஓபுஷ்டிஹம் ராநுஷம் ராதிவம் தவ ஸொரீஷம் ஜநாடிந் |
ஐடாநீஸிஸி ஸம்வ்யுதஸ்யவெதாஃ ப்ரக்யுகிம் மதஃ || 106 ||

சுநவயிகாஹிஸயஸொநாய-ஹ் ஸொரீஷம்-ஹ்வாணயா
ஹியாகம் தவெவாஸாயாரணம் ரீநுஷ்யக்யஸம்ஸாநஸம்ஸி
தபிகிஸொரீஷிஹம் தவாதிவம் ஓபுஷ்டி ஐடாநீம் ஸவெதாஸ்யம்
வ்யுதொரீஸி, ப்ரக்யுகிம் மதஃ || 106 ||

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

அளவில்லாத அழகு, மெதுவாயிருப்பது, இன்பமான பளபளப்பு முதலான குணங்களோடு கூடியதும், உம்மைத்தவிர வேறொருவனுக்கு மில்லாததும், மனிதஉருவம் போன்றதும், எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான இந்தத் திருமேனியை ஸேவித்த பிறகுதான் என் மனது என்னிடம் வந்தது. இப்போதுதான் பாட்டிலே போட்டது. இப்போதுதான் என் நிலைமை எனக்கு வந்தது. [51]

ஸ்ரீமமவாநுவாஹ—

ஸாஹுஹிஸுதிஹம் ராதிவம் ஓபுஷ்டிஹம் யநஃ |

ஹேவா கஸ்யஸ்ய ராதிவஸ்ய மிகித்வம் ஹுஹிணஃ ||

ரேஹிஹம் ஸவ்யஸ்ய ப்ரஹ்ஸநெவஸ்யிகம் ஸவ்யாப்ரஹம்
ஸவ்யகாரணஹிஹம் ராதிவம் யஹிஷ்டிஹம், தஹ்ஹுஹி
ஹுஹிஹம்-ஹ் ஹேவாஹி ஹுஷ்டிஹம் ஹுஹிஹம் கஸ்ய ராதிவஸ்ய
ஹேவா கஸி மிகித்வம் ஹுஹிணஃ, மதஃ ஹுஷ்டிஹம் ||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

சற்று முன்பு பார்த்தாயே, அந்தத் திருமேனிபாஷனது ஒருவராலும் பார்க்க முடியாது. தேவதைகளெல்லாரும்கூட எப்பொ

மூதம் இதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்களேயொழிய, இதுவரையில் ஒருவரும் பார்த்ததில்லை. [52]

சுவ—சுதஹத்யூதாஹ—

நாஹம் வெவெநெநு சிவலா ந ஞானெந நவெஜ்யாந |
 ஸக்ய வநம் விபொ ஞ்ஷுஷும் ஞ்ஷுஷாநவலி சாம் யயா |
 ஹத்யூர ஹநந்யா ஸக்யசஹமெகம்விபொநஜ்யுந |
 ஜோதாம் ஞ்ஷுஷும் வசுதேந புவெஷுஷும்வ வரம்சுவ ||

வெவெநெந்யாவந புவவநாய்யநஸ வணஜவ விஷ
 பெயபுடாசுநாநஹாதிதெவாஹிஸு சிஷுதிவிநஹிதெஃ கெவ
 தெயயுடாசுவஷவஸிதொஹம் ஞ்ஷுஷுஸக்யம் | ஸநந்யா
 து ஹத்யூர தஹத்யூரெஸுஜோதாம், தஹத்யூரஹத
 துஷாம் தஹத்யூரெஸுஷுஷும் வஸக்யம் | தயாவநுதிஃ ந
 யோதா புவவநெந வஹோந ரேயயா நவஹம்நா நு
 தெந | யதெநெஷ வுணுதெ தெந வஹுஷுதெஸு
 ஷுஷுதா விஷுணுதெ தநுதிஃ ஸுபாதி'தி || ௫௪ ||

அய—ஏனென்றால்—

என்னிடத்தில் முன்சொன்ன பக்தியில்லாமல், எல்லா வேதங்
 களையும் தான் கற்று, அயலாருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதினாலும்,
 அவைகளைக் கேட்பதினாலும், அவைகளை ஜபம் செய்வதாலும்,
 அவைகளின் அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாலும், யாகம், தானம்,
 ஹோமம், தபஸ்ஸு இவைகளைப் பண்ணுவதாலும், உள்ளபடி
 என்னைப் பார்க்க முடியாது. முன்சொன்னபடி பக்தி இருந்தால்,
 (அதாவது உலகத்தில் எல்லாரைக் காட்டிலும் நான் உயர்ந்தவன்
 என்று எண்ணி, என்னைத்தவிர வேறு ஒருவரைப் பூஜியாமலும்,
 என்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜனங்களை விரும்பாமலும், அவை
 களில் அலுப்புமிருந்து என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுதல்) சாஸ்
 திரங்களுக்கு அர்த்தம் தப்பாக தோன்றாமல் ஸரியாகத் தோன்றி,
 அந்த சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறியலாம்.
 பிறகு அப்படியே தியானம் செய்து, அந்தத் தியானம் முற்றும்

போது என்னை உள்ளபடி பார்க்கலாம். பிறகு அளவில்லாமல் என்னிடத்தில் ஆசையுண்டாக, என்னிடம் வந்துநிலையாக இருக்கலாம். 1 இதேதனங்கதியை உபநிஷத்து சொல்லுகிறது [53-54]

சித்தேக்ஷு நதரோஜே ஜகஸ்யஸ்தவஜி-கம் ।

நிவெபுரஸ்யவ-ஹ-விசேஷா யஸ்யோஜேதி வாஸ்ய ॥௫॥

தந்திதிஸ்ரீமதஜீதாஸ்ய-ஹ-விசேஷ-த-உரஸ-ஹ-வி
சுராயா-யொ-ஸ-ஹ-விஸ்ரீக்ஷுஜ-ஹ-த-ஸ-வ-ஹ-வி
விஸ்ர-ஹ-விஸ-ஹ-த-யொ-ஸ-ஹ-விஸ-ஹ-த-யொ-ஸ-ஹ-வி

வெடியுயநாஜீதி ஸவ-ஹ-வி கசி-ஹ-வி ஜோ-ஸ-ஹ-வி
வாணீ-தி ய-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி । சித்தே-ஹ-வி
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।
சித்தே-ஹ-வி கசி-ஹ-வி, ஸ-சித்தே-ஹ-வி ।

1. பத்தியில் மூன்று படிக்கன் இருக்கின்றன.—(1) பத்தி, (2) பரபத்தி, (3) பரமபத்தி—என்று (1) பத்தியாவது—பகவானிடத்திலிருக்கும் பிரீதி. அதனால் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு பகவானை உள்ளபடி அறிய வேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகின்றது. (2) ஆசை உண்டாய் பகவானை உள்ளபடி அறிந்து, மிகுந்த பிரீதியுடன் அவனை இடைவிடாமல் கிரிப்பது பரபத்தி. இதனால் பகவானை உள்ளபடி பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகிறது. (3) மிகுந்த ஆசையுண்டாய் பகவானை உம்மை எனக்குக்காட்டவேண்டுமென்று கேட்கிறான். அப்போது பகவான் தயவுபண்ணி தன்னுடைய ஸங்கதிகளில் துளிக்கட விடாமல் கொஞ்ச காலம் தன்னை உள்ளபடி காட்டுகிறான். அதற்குப் பரஞானம் என்று பெயர். அவனை அப்படி பார்த்தவுடன், இவனுக்கு இப்படிப்பார்த்துக்கொண்டு அவனிடத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்று அளவில்லாத தாங்க முடியாத ஆசையுண்டாகிறது. அது பரமபத்தி. அதனால் அவன் என்னை இப்பொழுதே உம்மிடம் அழைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அளவில்லாமல் கிரீபத்தப்படுகிறான். உடனே பகவான் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

செய்கிறானே; பகவானைப் பரமபதத்தில் ஸ்ரீணமாக அதுபவிப்பதில் ஆசையானே, இந்த உலகத்தில் பகவான் எதிரில் வந்தாலும், அனுப்புள்ளவனாயிருக்கிறானே, 1 பல காரணங்களால் ஒருவரிடத்திலேயும் கொஞ்சங்கூடத் தீவஷமில்லாமலிருக்கிறானே; அப்படிப்பட்டவன் இது முதலென்று தீவலாத ஆறிலில்லாமையும், கர்மங்களும், வாஸனைகளும் எல்லாம் அடிபாதி போய், உள்ளபடி என்னை அடைகிறான். அதாவது—என்னை உள்ளபடி எப்பவும் எல்லா ஸங்கதிகளுடன் துளிக்கூட விடாமல், மிகவும் இன்பமாக அதுபவிக்கிறான். இது உண்டானால், பிறகு ஒருநகாலும் போவதில்லை.

1. இவ்விதமான பரமபதத்தில் ஒருவரிடத்திலும் தீவஷம் பண்ணாமலிருப்பது சாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இருப்பதனால் மாத்திரம் அல்ல. அதற்குக் காரணமேயில்லை. அதாவது (1) எப்பொழுதும் பகவானையே நினைத்து ஸுகப் படுவதினால், இவ்வுலகு ஸம்ஸாரஸங்கதிகள் ஒன்றினாலும் துளிக் கூட ஸுகமும் துக்கமும் இடையாது. துக்கமுண்டானாலன்றோ அதைச் செய்தவர்களிடத்தில் தீவஷம் உண்டாகும். (2) தனக்கு பகவானை நினைத்து வரும் ஸுகத்தைக் கெடுப்பவர்களிடத்திலும் “இது தன் குற்றத்தினால் வருகிறது” என்று நினைத்தும், எல்லா உலகமும், எல்லா வேலையையும் பகவானால் ஏவப்பட்டுச்செய்கிறதென்று நினைத்தும் அவர்களிடத்தில் தீவஷம்பண்ணுகிறதில்லை. உதாரணம்—ஒருவன் சாட்டையால் அடித்தால், அடிபட்டவன் பயித்தியில்லாமலிருந்தால், சாட்டையின் பேரில் கோபித்திக் கொள்ளுவானே; அதுபோல. (3) உலகமெல்லாம் பகவானுடைய உடம்பு என்கிற வினைவினால், ஒருவரை தீவஷித்தால் பகவானை தீவஷித்ததாக அன்றோ ஆகிறது என்று நினைத்து, ஒருவரிடத்திலும் தீவஷிப்பதில்லை.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷிபகாராய மஹாதேசிகாய நம:

பதினொருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அவ—பக்தியோகம் பண்ணி அடைய வேண்டிய பரப்
பிரம்மமாயிர், பகவானுமான நாராயணமுடைய ஒரு குடவதனு
மில்லாத ஐசவரிபுத்தைக் கண்ணுலே பார்க்க வேண்டுமென்று
ஆசைப்பட்ட அர்ஜுனனுக்கு அளவில்லாததையை, வேண்டியதைக்
கொடுப்பது, இளப்பமானவர்களுடன் பழகுவது—இவை முத
லான குணங்களுக்கு ஸமுத்திரமாயும், நினைக்காடி நடந்துகொ
வதுமான பகவான் தன்னுடைய ஐசவரிபுத்தை உள்வாங்கி காண்
பித்தார். பகவானை உள்வாங்கி அறிவதும், உள்வாங்கி பார்ப்
பதும், உள்வாங்கி அடைவது (நீமாசூழ்) போல வேதவகையையு
ம், வேறு பிரயோஜக்தையும் நினைக்காமல், அவ்விடத்தில்
ஒருக்காலும் முடிவில்லாத பக்திபண்ணி நுலொழிப முடியாதென்
றும் சொன்னார். பிரகு ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பதற்காக ஜீவாத்
மாவைத் தியானம் செய்வதைக்காட்டிலும், பகவானை அடைவதற்
காக பகவானைத் தியானம் செய்வது உயர்ந்தது. (அதாவது—
பகவானுடைய தியானம் அவனைச் சுருக்கக் கொடுக்கும்; அதைச்
செய்வதில் வருத்தமில்லை; அது உயர்ந்த ஸுகமாயிருக்கும்) என்
றும்; ஜீவாத்மாவைத் தியானம் செய்கிறவருக்கர்; அதனால்
பலன் கிடைக்க வெகுதாளாகும் என்றும்; பகவானைத் தியானம்
செய்வதற்கு இன்னது வழியென்றும்; அதைச் செய்ய முடியா
மல் போனால், ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு அதைத் தியானம்
பண்ணவேண்டுமென்றும்; அதற்கு இன்னது வேண்டிய தென்
றும் சொல்லுகிறார். பகவானுடைய தியானத்திற்கு ஒருவித
மான உயர்த்தி வேறு அத்தியாயம் கடைசி சுலோகத்தில் சொல்
லப் பட்டது. அதாவது—அடையவேண்டிய பலமுள்ள ஜீவனைக்
காட்டிலும் எல்லாவிதத்தாலும் பகவான் உயர்ந்தவன் என்று.
இங்கே சொல்லப்படும் உயர்த்தி அதல்ல; அது வேறு.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

கீழ் அத்தியாயம் கடைசி சுலோகத்தில் சொல்லியபடி உம்
மையே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜகமாக எண்ணி, அளவில்லாத
சொத்துக்களுடனும் அளவில்லாத உயர்த்தியையுடைய குணங்
களுடனும் எவர்கள் பக்தியோடு உம்மை முறைப்படி தியானம்
பண்ணுகிறார்களோ; கண் முதலான இந்திரியங்களினால் உள்ள

படி பார்க்க முடியாத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை எவர்கள் தியானம் செய்கிறார்களே; இந்த இருவகையாருக்குள் யார் உயர்ந்தவர்? அதாவது—எவர்கள் சீக்கிரம் பலனை அடைகிறார்கள். [1]

ஸ்ரீஹ்மவாநுஃ ராவ—

ப்யோவெஸ்ய ஜெமோ யோ மித்யுபகூ உவாஸதெ |
ஸ்ரூபயா வரவொவெதாஸெ ரெயுபகூதரோ ரிதாஃ || ௨ ||

சுத்யுபகூதரெயவொவெதா ப்யோவெஸ்ய ஸ்ரூபயா வர
யொவெதாஃ சித்யுபகூதரெயமெ மித்யுபகூதரெயமெ காஜ்ஜாணாஃ யெரோ
மெவாஸதெ—ப்யோவெஸ்ய ஜெமோ ப்யோவெஸ்ய யெ ரோமெ
வாஸதெ—சுத்யுபகூதரெயமெ ரெ ரிதாஃ ரோமெ வொவெ
தாஸித்யுபகூதரெயமெ || ௨ ||

பகவான சொல்கிறார்—

என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியினால், என்னையே
அடையவேண்டிய பிரபோஜனமாக நினைத்து, மிகுந்த சிரத்தை
யோடு, எப்பொழுதும் என்னுடையே இருக்கவேண்டுமென்று
ஆசைப்பட்டு, என்னத்தையானம் செப்கிறவாகச் பிரயாஸமில்லா
மலும், சீக்கிரமாயும் என்னை அடைகிறார்கள் ஆகையால் என்னை
ப்பற்றின தியானம் உயர்ந்தது [2]

யெ துக்ஷாரிநிஷெபஸ்யுரீவ்யகூ வ்யபகூவாஸதெ |
ஸவபகூமலிவிந்யூம் வ கபிபுஸ்யுரீவ்யகூ யுபகூ || ௩ ||
ஸந்தியரெஷெப்யுரீவ்யகூ ஸவபகூ ஸரிஸுபயஃ |
தெ ப்ராபுஸவதி ரோரெபுஸபகூவகூதவிக்ஷிதெராதாஃ || ௪ ||
கூஸொரயிகதரஸெஷாரிபுதூஸதெவதஸாபு |
காபுதூ ஹி மதிபகூவெபெஷாஷாரிபுதெ || ௫ ||

யெகூக்ஷாரம் ப்ரூத்யுபகூஸாரிபுதெ கபிபுஷெபஸ்யு—ஷெ
ஹாநுத்யா ஷெவாஷிஸுபாநிஷெபஸ்யுஷி சுதவஸவ வக்ஷாரா
ஷிகுரணாநிபுத்யுஷி ஸவபகூமலிவிந்யூம் வ ஸவபகூஷெவாஷி
ஷெஷெஷெ வதகூரநிஷி தயிஸஜாதீபதயா தெந தெந

மீதும் வேறுஜாதிஎன்றுப்; ஆகையால் அந்தந்த உடம்பாகவே இருக்கலாமோவென்று நினைக்கத்தகாதது என்றுப்; அதினாலேயே அது எடுத்துக்கொள்ளும் எல்லா உடம்புகளுக்கும் பொது என்றுப்; அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் போல் அதின் ஸ்வரூபத்துக்கு மாறுதலில்லை என்றுப்; அதினால்தான் அது அழிவில்லாதது என்றுப்; கண்முதலான இந்திரியங்களை அவைகளின் வேலைகளில் விடாதபடி என்றாகாது, எல்லா உடம்புகளிலிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதால், ஒரேமாதிரி என்று நினைத்து, ஒரேராணிக்கும் ஒருவிதமான தொந்தரவையும் செய்யாமல், யார் துபாணம் செய்கிறார்களோ; 1 அவர்களுள் என்னை அடைகிறார்கள் தான். அதாவது—2 என்னைப்போன்ற ஸம்ஸார மில்லாத ஜீவஸம்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வருத்தம் அதிகம். ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்முதலானவைகளால் அறிய முடியாமையால், உடம்பையே ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கிறவர்களுக்கு அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்து இருக்கிறதென்று நினைவு வருகிறதே வருத்தம். ஆகையால் ஜீவனைத் தியானம் பண்ணி, அவனைப்பார்ப்பது காமதிகக்கும். [3-4-5]

சுவ.—ஹவனஹேவாஹீநாநாம் யுக்ததேஹம் ஸுவயுகூஹம்—

யெ து ஸவபூணி சுபூணி யி ஸம்ந்யஸ்ய சூராராம் |

சுநந்யுநெவ யொமெந ராம் யூயன உவாலகெ ||

1. “அவர்களும்” என்கிற இடத்தில் “உம்” என்பதற்கு பகவானைக்காட்டிலும் வேறென்றை அடையவேண்டியதாகத் தீர்மானித்தவர்களும் என்று பொருள்.

2. சுலோகத்தில் “என்னையே அடைகிறார்கள்” என்று சொல்லியிருந்தாலும், “என்னை” என்பதற்கு என்னைப்போன்ற ஜீவனை என்று தான் பொருள். 14-வது அத்தியாயத்தில் 2-வது சுலோகத்தில் ஜீவனைப் பகவானைப்போன்றவன் என்றே சொல்லப்போகிறார். அப்படியே வேதமும் சொல்லுகிறது. அடையப்போகிற ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை இங்கே “அக்ஷரம்” என்று சொல்லுகிறது. 15-வது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகங்களில் “அக்ஷரம்” என்று சொல்லப்பட்டவனைக்காட்டிலும் பகவான் வேறு என்று சொல்லப்போகிறார். ஆகையால் இதுதான் பொருள்.

தெய்வ சேந சூபஸ்தீயி வுலிம் திவெஸய ।

திவலிஷுலி தெய்வ சுத ஊயுடும் ந ஸம்ஸயி ||அ||

சுதகூடகிரயிதவாருஷாயுட்கூரூதுஹகூடகிரயி
ஹகூரூ தெய்வ சேந சூபஸ்தீயி சேநஸூராயாநம் காரா | யி
வுலிம் திவெஸய-சுஹதேவ வரதேவூவுஹத்யுயுவஸாயம்
காரா । சுதஊயுடும் தெய்வ திவலிஷுலி-சுஹதேவ வர
தேவூவு ஹத்யுயுவஸாயவடுவட்கதேநா திவெஸநாநகூர
தேவ யி திவலிஷு லீத்யுடும் ||

||அ||

ஆகையால் நான் உயர்ந்த பிரயோஜனமா யிருப்பதாலும்,
பிரயாஸமில்லாமலும், சிக்கிரமாயும் கிடைக்கக்கூடியவனாகையா
லும், நான்தான் அடையவேண்டிய பிரயோஜனங்களுக்குள் உயர்
ந்தவன் என்று தீர்மானித்து, என்விடத்திலேயே மனதை வை.
அதாவது—என்னையே தியானம் செய்ய ஆரம்பி. என்னிடத்தி
லேயே 1 இருக்கப்போகிறாய். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. [8]

சுய விதம் ஸரோபாதாம் ந ஸகூரூஷி யி ஸூரிநு ।

சுஹாஸயொமெந தகொ ரோஜிஹூதாம் யுநம்ஜய ||சு||

சுய ஸஹதேஸவ யி ஸூரிநம் விதம் ஸரோபாதாம் ந
ஸகூரூஷி । தகொசுஹாஸயொமெந ரோஜிஹூத-ஹூமா
விகாநவயிகாதிஸபஸளநுயுடலெளஸீஷுலெளஹாடிவாத்
ஷுகாரூணரோபாயு மாஜீயெட்கூயட்கு ஸொயுடீயுட்கு
வராகூரூலாவட்கூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூல
ரகூ ஸகூலகாரணகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூல
மெயபூதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூலசுதகூரூல
யொமெந ஸூரிநம் விதம் ஸரோபாதாம் ஹூரோ ரோ பூரூஷிஹூ ||

அவ—என்னையே நினை என்று பகவான் சொன்னதைக்கேட்
டவுடன், ஆர்ஜுநன் மலைத்தான்—நமக்கோளவ்வளவோ சபஸன்

1. ஆரம்பித்தஉடனேயே முக்ததன்போலவே ஆய்விடுவாய், அங்
லத-எல்ல ஆசாரியனிடமிருக்கும் சிவியன்போலவும், எல்ல தகப்பனி
டம் இருக்கும்பிள்ளைபோலவும் பயமில்லாமல் இருப்பாய்,

கள் இருக்கின்றனவே; கண் முதலானவைகளாலே அதுபவிக்கக் கூடிய கெட்டவஸ்துக்களையே நெடுநாளாய் வந்தபழக்கத்தினால் மனது நினைக்கிறதே; உம்மை இப்போதுதான் பார்த்தேனே ஒழிய, நெடுநாளாய் பார்க்கவில்லையே; மனது உம்மிடத்தில் எப்படி நிலையாய் இருக்கும்—என்று. அதைப்பார்த்து தியானத்திற்கு உபாயம் பகவான் சொல்லுகிறார்—

தியானமென்பது இன்னொருவஸ்துவின் நினைவுகலக்காமல் ஒரேவஸ்துவை நினைப்பது. இப்படி என்னைத்தியானம் செய்ய முடியாமல்போனால், ஒடிப்போகும் மனதைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து, என்னிடத்தில் ஒருக்காலத்திலும் ஒருவிதக்குற்றமும் இல்லாமைபயும், அளவில்லாமல் உயர்ந்த—எனக்கு இயற்கையாகவுள்ள—எல்லா நல்லகுணங்களையும் நினைத்து, அளவில்லாத பிரீதியுடன் என்னை நினைத்துப் பழக்கு. அந்தப் பழக்கத்தினால் பிறகு மனது என்னிடத்திலேயே நிலையாய் நிற்கும். அதனால் என்னை அடையலாம். நினைக்க வேண்டிய குணங்களாவன— திருமேனியின் அளவில்லாத அழகு; தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் பிரீதியுடன் பழகுவது; எல்லாரும் நன்றாயிருக்கவேணுமென்று எண்ணுவது; குற்றங்களைப் பார்க்காமல் எல்லாரிடத்திலும் ஆசை; எல்லாரிடத்திலுமிரக்கம்; மிகவும்இன்பமாயிருப்பது; ஒன்றிலும் கலங்காத மனது உள்ளவனாயிருப்பது; அளவில்லாமல் கொடுப்பது; பயமில்லாமல் எந்த சத்துருக்களுடனும் சண்டைக்குப்போவது; எந்த வேலையாலும் களைப்பை அடையாமை; சண்டையில் விரோதிகளைத் தவிராமல் ஜயிப்பது; எல்லாவற்றையும் நன்றாய் அறிவது; அதுபவிக்கக் கூடிய வஸ்துக்களுக்கு அழிவில்லாமை; நினைத்ததை முடிப்பது; எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவது; எல்லாவற்றையும் உண்டு பண்ணுவது—இவை முதலானவைகள். இவ்விதமான கணக்கில்லாத குணங்களுக்கு பகவான் இருப்பிடம். ஆறுகளுக்கு ஸமுத்திரம்போல்.

[9]

சுமேராவெஸுவஸிபெயூரவரி 3.தேபுவாரொர ஹவ ।
 3.பெயூரெவி சுபிபூணி கூவபுநு வரிவிபெவாவூவரி 11க0||

இப்படி அளவில்லாத பிரீதியுடன் நினைத்துப் பழக்குவதற்கு முடியாமல் போனால், கோவில் கட்டுவது, புஷ்பத் தோட்டம் போடுவது, கோவிலுக்கு விளக்குப் போடுவது, கோவில்களைப் பெருக்கி, தெளித்து, மொழுகுவது, புஷ்பங்கள் கொண்டு வருவது, என்னுடைய பூஜையை ஸரியாக நடத்துவது, என் பெயர் களைச் சொல்லுவது, பிரதக்ஷிணம்—ஸ்தோத்திரம்—நமஸ்காரம் முதலானவைகளைச் செய்வது—இவை முதலான என் வேலைகளை அளவில்லாத பிரீதியுடன் செய். இப்படிச் செய்தால், சிக்கிரத்தில் கீழ்ச் சொன்ன 1 பழக்கம் பண்ணமுடியும். பிறகு படிப்படியாய் என்னை அடையலாம்.

[10]

[10]

1. இப்படிச் செய்யும் வேலைகளில் ஒவ்வொன்றும் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதாகையாலும், ஒவ்வொரு வேலையிலும் பகவானை நினைப்பதாலும், பகவானுடைய தியானத்தின் (நினைவின்) பழக்கம் சீக்கிரம் வந்து விடுமென்று கருத்து.

என் வேலைகளையும் மிகுந்த பிரீதியுடன் செய்ய முடியாமல் போனால், என்னுடைய தியானத்துக்கு உதவியாக உன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் கொன்னபடி உள்ளபடி பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அதற்கு உபாயமாகக் கர்மயோகத்தைச் செய். அதாவது—பலன்களை விரும்பாமல், மனதை அடக்கி, என் பிரீதிக்காகவே கர்மங்களைச் செய். அப்படிச் செய்தால்தான் எல்லாப்பாபங்களும் போகும். அப்போதுதான் என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதிவந்து, என்னையே அடையவேண்டுமென்று நினைவு உண்டாகும். இல்லாதுபோனால் உண்டாகாது. அந்த நினைவு வருவது லேசா? அந்தக் கர்மங்களால் ஆத்மத்தியானம் வரும். தியானத்தால் அறியாமை முதலான எல்லா மறைவுகளும் நீங்கி, எனக்கு வேலை செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிற உன் (ஜீவ) ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கலாம். பார்த்ததும் என்னுடைய தியானம் தன்னடையாகவே வரும். இந்த ஸங்கதியை 18-வது அத்தியாயம் 51-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறார்.

[11]

தெய்யொ ஹி ஜோநீஸாவாசு ஜோநாஸூரநம் விஸிஷ்
கெ ! யூநாநா துதி-மமுகா மஸூர மாவாணிர நனாஸு ||

கத்யுய-ஓர் கிரஹிதாதுக் கூடாரவாசு ஸ்துதுஷா
ஸாடிக்காரயாபாஜாநுஸஸாநவகுடகம் ததாவரொக்ஷு
ஜ்ஞாநஜெவாத்ஹிதக்ஷு விஸிஷ்டுதெ । ஸ்தாவரொக்ஷுஜ்ஞா
நாடிவ்யு நிஷ்ஞாரடுவாத்ஜுவாயஹடுதாஜ்யூரநஜெவாத்
ஹிதக்ஷு விஸிஷ்டுதெ । தஜூரநாடிவ்யுநிஷ்ஞாரடுவாத்ஜு
வாயஹடுதம் ஹஜ்ஜாமெநாநுஷ்டிதம் கஜெஜெ-ஓவ விஸிஷ்டு
தெ । சுந்ஹிஸம்ஹிதஹாடிநுஷ்டிதாடி கஜெ-ஓனாந்ஜூர
ஜெவ நிஸஸ்வாவதயா மீநஸஸாநிஹ-ஓவிஷ்டுதி । ஸாஜெந
மீநஸா ஸ்துதுயூரம் ஸம்வத்யுதெ । யூரநாஜு ததாவரொ
க்ஷுஜ்ஞா ததாவரொக்ஷுஜ்ஞா ஹிதரிதி ஹித்யொமாஹூரஸாஸ
தஸ்யூரதூகிஜெஷ்வ ட்ரெயஸ் ! ஸ்தூநிஷ்ஞாஸ்யூரஸாஜெமீ
ஸொ நிஷ்ஞாபூஷ்யெய்ஜுமுகாதஜ்ஞாநாந்ஹிஸம்ஹிதஹ
கஜெ-நிஜெஷ்வ ட்ரெயஸ் த்யுய-ஓ !

அவ—பக்தியைப்பண்ண முடியவில்லையே என்கிற வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகவும், அப்புனிமானைப் பிடிப்பதற்காகக் கையைத் தூக்கும் குழந்தைகள் போல், முடியாத வேலையை ஆரம்பிப்பதைத் தடுப்பதற்காகவும், பக்திக்கு உதவியான ஸாதகங்களில் அவனவனுக்குத் தகுந்ததைக் கஷ்டமில்லாமல் செய்யலாம் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, மேற் சொன்னதை உறுதிப்படுத்துகிறார்—

அளவில்லாத பிரீதி இல்லாமல் வருத்தப்பட்டு, என்னுடைய நினைவைப் பழக்குவதைக்காட்டி லுர்.1 ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைத்து அதை உள்ளபடி பார்ப்பதே ஒருவனுக்கு மிகவும் நல்லது. இந்தப் பார்வை வராமல் போனால், அதற்கு ஸாதகமான ஜீவாத்மத்தியானம் செய்வதே நல்லது. அத்தத் தியானமும் வராமல்போனால், பலன்களை விருப்பமில் என்னுடைய பிரீதிதான் வேண்டுமென்று நினைத்து கர்மங்களைச் செய்தால், எல்லா பாபங்களும் போய், மனது அடங்கும். மனது அடங்கினால், ஜீவாத்மாவைத் தியானம் பண்ணலாம். தியானத்தால் அதைப் பார்த்தலாம். பார்த்தால் என்னைத் தியானம் செய்யலாம். ஆகையால் என்னுடைய தியானத்தைப் பழக்க முடியாதவனுக்கு ஜீவாத்மாவைத் தியானம் செய்வதே மிகவும் நல்லது. மனது அடங்காததினால், அதுவும் முடியாதவனுக்கு ஆத்மத்தியானத்துக்காக ஆத்மாவின் நினைவுடன் பலன்களை விரும்பாமல் கர்மம் செய்வதே நல்லது.

[12]

அவ— சுநவிலம்ஹி தவநுகரேதிஷ்டெவ்யூவாபெயாநு
மூணாநாஹ—

சுஷேஷா ஸவபூமிநாநா நெதித்ரஃ சுரூணவனவது |
மிஷ்டேரோ நிரஹம்காரஸூரிஷாஃவஸுஸே க்ஷதீ || கரு ||

1. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதும், ஏழாவது அத்தியாயம் முதல் பத்தாவது அத்தியாயம் வரையில் பகவானைத் தியானம் செய்வதும் சொல்லப்பட்டன. ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உதவி என்று மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லை. அது இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

இரங்கி கம்மால் ஆனவரையில் உதவி செய்வது. (4) உடம்பையும், இந்திரியங்களையும், அவைகளைச் சேர்ந்த பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையும் தன்னுடையவைகள் என்று நினைக்காமை. அதாவது—ஒருவனுக்கு இவைகளைப் பகவான் 1 இரவலாகக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று நினைப்பது (5) உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணாமை, உடம்பு வேறு, அதிலிருக்கும் நான் என்கிற ஆத்மாவேறு என்கிற நினைவு வேறும். சொல்லுவது போதாது. (6) நினைவினால் உண்டாகும் ஸுகத்திலும், துக்கத்திலும், ஸந்தோஷமும், வருத்தமும் இல்லாமை. அதாவது—இந்த ஸுகமும் துக்கமும் நினைவால் ஏற்படுகிறவைகள். அதாவது—ஒரு ரூபாய் கெட்டுப் போனால், மனது புண்ணாக ஆகிறது. ஒரு ரூபாய் வந்தால், ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் உடம்பில் சிரங்கு வெடித்தது போலும், சந்தனம் பூசினது போலுமிட்டை. ஆகையால் இந்த இரண்டும் நினைவினால் உண்டாகிறது. இந்த ஆறாவது குணம் கீழ்ச் சொன்ன 4-5-வது குணங்கள் வந்தால் வரும் (7) உடம்பில் காயம் படுவது முதலானவைகளால் உண்டாகும் துக்கத்தினால் ஓச்சலும், சந்தனம் பூசுவது முதலானவைகளால் உண்டாகும் மனதுக்கு இருமாப்பும் (கொழுப்பு) இல்லாமை. (8) தற்செயலாய் கிடைத்தவைகளைக் கொண்டு உடம்பை வளர்த்து, அது கொஞ்சமென்றும், அதிகம் என்றும், ரஸமுள்ளதென்றும், ரஸமில்லாததென்றும் பாராமல் ஸந்தோஷப்படுவது. (9) எப்பொழுதும் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதனால் வாஸனை பலப்பட்டு யோகத்துக்கு உதவியுண்டாகும். (10) எப்பொழுதும் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயத்தில் போகாதபடி மனதை அடக்குவது. இதுவும் போகத்துக்கு உதவி. (11) உபநிஷத்துக்களில் சொல்லுகிற ஸங்கதிகளில் நல்ல நம்புதல். (12) பலன்களை விரும்பாமல் கார்மங்களைச் செய்தால், அவைகளால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து,

1. இப்படி சீரான தீர்தால், தனக்குப் பண்டங்கள் கெட்டுப்போனால் துக்கம் வராது. ஒருவன் கம்முடைய வீட்டில் ஒரு பெட்டியை வைத்து, மறுபடியும் எடுத்துக்கொண்டு போனால், எமக்குத் துக்கம் வருமோ. அது போல,

நமக்கு ஆத்மாவின் உள்ளபடி பார்வையைக் கட்டாயம் கொடுப்பன் என்ற எண்ணமும், நம்புதலும்—இவை முதலான குணங்கள் உள்ளவனாய் எவன் கர்மீயாகம் செய்து என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறானோ; அவனிடத்தில் எனக்குப் பிரீதி. [13-14]

பலாநொலிஜதெ கொகொ மொகாநொலிஜதெ உய்|
ஹஷ-நாஷ-ஹயொதெமெஷ-கொ பவ் உ நெ லிய்|

[illegible]

(13) 1 உலகத்திற்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருவேலையையும் செய்யாமை. இவன் இப்படி இருந்தால், இவனால் ஒருவனுக்கும் ஒருவித இடஞ்சலுமில்லை என்று எண்ணி, உலகத்தார் இவனுக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஒரு வேலையை எப்படிச் செய்யாமலிருப்பார்களோ, அப்படி இருக்கை. ஒருவனிடத்தில் ஸந்தோஷமும், ஒருவனிடத்தில் பொறாமையும், ஒருவனிடத்தில் பயமும், ஒருவனிடத்தில் அருவருப்பமில்லாமை2. இப்போரப்பட்டவனிடத்திலும் எனக்குப் பிரீதி. (15)

சாநவெக்யஸூத்ரிக்கு உதாரணமொ மதவ்யம் ।
ஸவ்யாரஹி வரித்யா மொ ஜித்யஸ நெ வ்யம் || ॥கக॥

சுமவெக்சுஃ-சூதுவுகிரிகெகூவெவ்வூம் நுநவெக்சுஃ |
 மூவிஃ-மூவூவிவிரிதபூவயி-தகாயஃ | டக்சுஃ-மூவூய

1. 4-வது குணம் முதலானவைகளின் பலன் 13-வது குணம்.

2. 18-வது குறையைக் கீழ்க்கண்டபடி மாற்றித் திரு.

கியொவாஷாநஸரிஷி: சுநுஞ்ஞாஷாவீந: மதஸ்யஸ-ஸா
 னீ யகி யாநிவபு-தாவவஷ-பீயஸீதொஷ்வாஸுஷஸ-பா
 ஷி: வெஷு- வ்யாஸாநி: ஸவ-பாஸு வாரித்யாமி-ஸாஸு ய
 வ்யகிரிதவவ-புஷி-பாஸு வாரித்யாமி | பவஸ-ஹிதொ-பிஷு
 ஸ ரிஷி: || [கௌ]

அவ-தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்ப்பதில் மாத்திரம்
 ஆசையிருப்பதால், சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய வேலைகளை மாத்திரம்
 நன்றாய் கவனிக்கிறு எனன்றும், மற்ற வேலைகளில் கொஞ்சமே
 னும் ஆசையில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்—

(14) ஆத்மாவைத் தவிரவேறு ஒரு வஸ்துவிலும் ஆசையில்
 லாமை. (15) சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப்
 பிட்டு உடம்பை வளர்க்கை. (16) சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிற வே
 லைகளைச் செய்வதில் கெட்டிக்காரத்தனம். (17) சாஸ்திரத்தில்
 செய்யவேண்டுமென்றும், செய்யக் கூடாதென்றும் சொன்ன
 வேலைகளைத் தவிர மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்காமலிருப்பது. (18)
 சாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளைச் செய்யும் பொழுது, நடுவில்
 கட்டாயம் வரக்கூடியகுளிர்-சூடு-உடம்புக்குக் காயம் முதலான
 வைகளைப்பற்றி வருத்தப்படாமை. (19) சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய
 வேலைகளைத் தவிரமற்ற ஒரு வேலையையும் கவனித்தாலும், செய்ய
 ஆரம்பிக்காமை. இந்த குணங்களுள்ளவனாய் எவன் என்னிடம்
 பக்தி பண்ணுகிறுதோ; அவனும் எனக்கு வேண்டியவன். [16]

யொ ந ஹுஷுகி ந தெஷி ந சொவதி ந கஃஜுகி |

ஸுஹாஸுஹவாரித்யாமி ஹதிபாநு ப ஸ ரிஷி: || [கௌ]

யொ ந ஹுஷுகி-யந்நுஷுணாஹுஷுகிதித்
 லியஜாத-கஜீஷு ய: கரி-யொந் ந ஹுஷுகி | யஜாஸி
 யம், கஜீஷு ந தெஷி | யவநுஷுணாஹுஷுகிதித்
 ஹபுஷாஸு-வித்குயாநிகம் கஜீஷு ந சொவதி | கயா
 வியிஸுஷு-வ ந கஃஜுகி | ஸுஹாஸுஹவாரித்யாமி-வாவ
 வதுணுஸுஷாவி வநுஷு-கஃகாவிஸொஷாஷு-ஹவாரி
 த்யாமி | பவஸ-ஹிதொ ஹதிபாநு ஸ ரிஷி: || [கௌ]

(20) மனிதர்கள் எந்த வஸ்துவை அடைந்து, ஸந்தோஷப் படுவார்களோ, அது தற்செயலாய் வந்தாலும், ஸந்தோஷப்படாமை. (21) எந்த வஸ்துவைக்கண்டு பொறுக்க மாட்டார்களோ, அதுவந்தாலும் பொறுமையில்லாமை. (22) பிள்ளை, பெண்டாட்டி சாகிறது, பணம் போகிறது முதலானவைகள் நேர்ந்தால், துக்கப் படாமை. (23) அந்தப் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகள் இல்லாதபோது அவைகளை ஆசைப்படாமை. (24) ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சலாயிருப்பதினால், பாபமும் புண்ணியமும் ஒரே மாதிரியென்று நினைத்து, பாபத்தைப்போல் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களையும் செய்யாமை. எப்படிப் பாபம் பண்ணுவதில்லையோ; அப்படியே பிள்ளை முதலான பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களையும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சல் என்ஈற எண்ணத்தினாலே பண்ணுமை. இந்த குணங்களுள்ளவனாய் எவன் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனோ; அவனும் எனக்கு வேண்டியவன். [17]

ஸரீஸூத்ரௌ ஸ திரெத்ர ஸ தயா ரீநாவரீநயொஃ |

ஸீதொஷ்ஸுவஷுஃவெஷு ஸரீஸூதிலிவஜிஃ || ௧௮ ||

தௌஸூதிநூஸூதி ரீபூநீ ஸந்தௌஷு யெநகெத
விஸி | ஸ திகெதஸூரீதிஸூதி ரீநெ வி யெந நரீ || ௧௯ ||

“செவஷாஸவஃமஃ தாநா’ தித்ராதிநா ஸத்ராதித்ரா
விஷு செவஷாதிநாவிதகூபிசூபி | ஸத்ர தெஷு ஸநூவிதெ
ஷுவி ஸரீலிதகூபி தெதொஷு திரிதெ விரெஷஷ உயுதெ |
சூதூதி ஸூரீதிசெவந திகெதநாவிஷுஸகூதூதிசெதஃ | த
தவனவ ரீநாஸரீநாவிஷுவி ஸரீ-யவனவஃமஃ தெதா ஸகூரீந
ஸ செ வி யஃ ||

|| ௧௮-௧௯ ||

(25) ஒன்றிலும் பற்றில்லாமைபாலே, சத்துருக்களும், ஸ்வே
வ்விதர்களும் கௌரவம் பண்ணினாலும், இளப்பம் பண்ணினாலும்,
குளிரிலும், சூட்டிலும், ஸுகத்திலும், துககத்திலும் ஒரேமாதிரி
யாயிருக்கை. (26) ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் இருப்பதால்,

வீடு முதலானவைகளில் பற்று இல்லாமை (27) ஒருவன் வைதாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும், பேசாமல் இருப்பது, (28) உலகத்தாரைப்போல, ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதும், வைகுடவர்களை வைவது மில்லாமை. (தற்செயலாய்) கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸ்தோதாஷப்படுவதால், ஒருவஸ்துவுக்காக ஸ்தோத்திரம் செய்வதும், கொடுக்காவிட்டாலாவை கிறதும் இல்லாமை இந்த குணங்களுள்ளவனாய் எவன் என்னிடத்தில் பத்தி பண்ணுகிறானோ; அவனும் எனக்கு வேண்டியவன். 1

1. 18-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களும் பத்தனைச் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் ஏழு சுலோகங்கள் கர்மயோகம் பண்ணுகிறவனைச் சொல்லுகின்றன. அவனும் பத்தன்தான். பத்தியில்லாமல் ஞான யோகமும், கர்ம யோகமும் செய்ய முடியாது. எட்டாவது சுலோகம் அவனைக்காட்டிலும் வேறான பத்தியோகம் செய்கிறவனைச் சொல்லுகிறது. இவன் வேறு என்பது அத்த சுலோகத்திலிருக்கிற-3வதுமையைக்காட்டுகிறது-“து” என்கிற சொல்லாலும், பத்தர்களை “மத்பாமா:” (என்னைய உயர்த்தப் பிரயோஜனமாக எண்ணுகிறவர்கள்) என்றும், எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் என்றும் சொல்லுவதாலும், ஏற்படுகிறது.

கர்மயோகம் செய்கிறவன் தன்னை (1) உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு; (2) பகவானுக்கு உட்பட்டவன்; (3) அவனுக்காகவே இருக்கிறவன்--என்று அறிந்து, பகவானைத்தவிர வேறொன்றிலும் ஆசையில்லாமல், கர்மங்களை அவன் ஸ்தோதாஷத்தக்காகவே செய்யவேண்டியது. தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற நிலைவு ஐந்தாவது குணம். இந்தநிலைவு யோகம் செய்யும்காலத்தில் நிலையாயிருப்பதற்காக, யோகம் செய்யாத வேளைகளிலும் இதை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது 9-வது குணம். இதற்காகவே மனதை வெளியே விடாமையாகிய 10-வது குணம். ஆகமாவின் நிலைவு நிலையாயிருந்தால், வீடு முதலானவைகளிலும், சன் உடம்பு, இத்திரியங்கள், உடம்பைச் சேர்த்தவைகள் இவைகளிலும் பற்றில்லாமையாகிய 4-வது, 26-வது குணங்கள் வரும். கல்லதும் பொல்லாததுமான விஷயங்களில் ஒரோமாதிரியாயிருப்பதாகிய 6, 7, 20-23, 25, 27-வது குணங்கள் தானே வரும். உடம்பு இருப்பதற்காக மாத்திரம் சாப்பாடு வேண்டுமானதால், 8-வது குணம் வரும். அதினால் 23-வது குணமும் வந்துவிடும். தானும் மற்றவர்களும் பகவானுக்கு உட்பட்டவர்கள், அவன் உடம்புகள் என்று அறிவதனால், 1-2-3-வது குணங்களும், 13-வது குணமும் வந்துவிடும். இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்

கிவ—சுலோகாதுநிஷ்டாஹித்யொமநிஷ்டஸு நெருஷ்டம்
புதிவாடிபநு யயொவகூஃபவலம்ஹதி—

யெ து யபிஷ்டாபித்யிஷ்டம் யயொகூ வயபுவாலஸதெ!
புஷ்டபாநா பித்யாபி ஹகூஸெஸ்தீவ செ வி யாஃ || 120 ||
ஓந்ததிலிதி ஸ்ரீஹவதீதாஸூசிவநிஷ்டஸுவரஸ ஹவி
ஷ்டாயாந் யொமஸாஸெஸு ஸ்ரீகூஷ்டாபித்யொமஸாவாஷெ
ஹித்யொமொ ஹாபிஷ்டாபித்யொமஸாயாபி||

யபிஷ்டம் வாபிஷ்டம் வெநி யபிஷ்டாபித்யொமஸு வயபுவாலஸதெ
யெ து யபிஷ்டாபித்யொமஸு யயொகூ “பிஷ்டாபித்யொமஸு பிஷ்டா
பித்யொமஸு” த்யாபித்யொமஸு யயொகூ வயபுவாலஸதெ, தெ
ஹித்யொமஸு ஹித்யொமஸு பிஷ்டாபித்யொமஸு || 120 ||

ஹித்யொமஸு ஹித்யொமஸு வயபுவாலஸதெ ஹித்யொமஸு
த்யாபித்யொமஸு யயொகூ வயபுவாலஸதெ ||

சாஸ்திரத்தில் கம்பிக்கை—11-வது குணம். இதிருலேயே சாஸ்திரத்
திற்குக் கட்டுப்பட்டு, 16-வது சுலோகத்தில் சொன்ன 14-வது முதல்
19-வது வரையில் உள்ள குணங்களைத் தேடுவன். பகவானுக்காகவே
தான் இருப்பதை அறிந்தால், அவனிடத்திலேயே மனதும், எண்ணமும்
வைக்கப்படும்—12-வது குணம். ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளுக்கு
வேலை செய்யமாட்டான்—24-வது குணம். இப்படி இந்த சுலோகங்
களில் சொல்லப்பட்ட 28 குணங்களும் கர்ம யோகத்திற்கு உதவி
பானவைகள்.

முதல்படியான கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கும் கூட இவைகள்
வேண்டுமானால், மோஷத்திற்காக பக்தி பிரபத்தி செய்கிறவனுக்கு
இவை வேண்டாமோ? இவர்களுக்கு இவைகள் இருக்கின்றனவா? இல்
லையா என்று தாங்களாவது, பிறர்களுவது பார்த்தார்களோ? பார்த்து
இல்லையென்று அறிந்தார்களோ? வருத்தம் கிடக்கட்டும். கல்ல ஆசாரி
யர்களும் தாயார் பெருமானும் காப்பாற்ற வேணும்.

அவ—ஆத்மாவைத் தியானிப்பவனைத் தாட்டிலும் என்னை (பகவானை)த் தியானம் செய்கிறவன் உயர்ந்தவன் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார். 1 அதை இப்போது முடிக்கிறார்—

2 என்னை அடைவதற்கு உதவியான என்னுடையத் தியானத்தை என்னை அடைவதை (மோகந்ததை)ப் போல் நினைத்து, இந்த அத்தியாயம் 2-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி எவர்கள் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் எனக்கு அளவில்லாநிலை வேண்டியவர்கள்.

ஸ்ரீ மதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

பனிரொண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

1. அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதற்குப் பதில் 2-வது முதல் ஏழு சுலோகங்களாலே பக்தியோகமே உயர்ந்தது என்று பகவான் சொன்னார். அதை இங்கே முடிக்கிறார். கடுவில் பதினென்று சுலோகங்கள் பகதி யோகம் செய்யமுடியாமையின் பிரஸ்தாபத்தால் வந்தவைகள்.

2. இந்த சுலோகம் 2-வது சுலோகம் சொன்னதையே சொல்லுகிறது.

3. கர்மயோகம் செய்கிறவர்கள் பகவானுக்கு வேண்டியவர்களானது 7-வது அத்தியாயம் 18-வது சுலோகத்தில் சொன்ன உதார்த்தத்தைப்பற்றி, அதாவது பக்தனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்ததினால் பக்தியோகம் பண்ணுகிறவன் மிகவும் வேண்டியவனு யிருப்பது அதே சுலோகத்தில் சொன்ன பகவானுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதால்,

